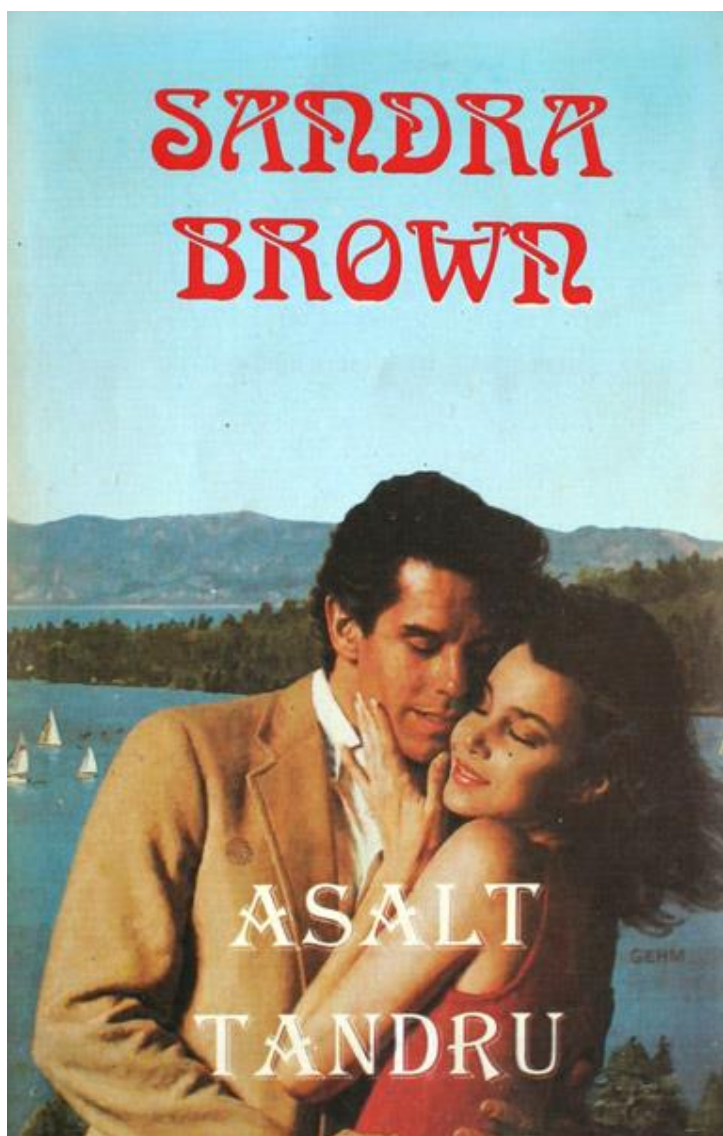

ASALT TANDRU
SANDRA BROWN
CAPITOLUL 1

Avionul Cessna îl aștepta, când a aterizat la Nassau. Nu era prea sigur că va fi în acel avion, dar când a trecut prin vamă l-a întâmpinat o figură necunoscută, ținând o pancartă pe care era scris numele său. În acel moment se întreba de ce nu venise Sam Nevis să-l întâlnească.

Pilotul pe care tatăl său îl angajase pentru ultimii douăzeci de ani nu era desigur atât de bătrân încât să fi ieșit la pensie. Dar nu mai știa nimic despre afacerile tatălui său, iar Sam Nevis, ca oricare altul, era doar un nume aparținând trecutului. Chiar și avionul era necunoscut. Aparatul, cu un singur motor cu propulsie turbo, fusese înlocuit cu un avion cu dublă propulsie, cu tot confortul pe care îl cerea o asemenea mașină sofisticată.

Desigur că era plăcut acest lux pentru gazdele Insulei Pelican și ar fi trebuit mai multe curse pentru a satisface o clientelă tot mai numeroasă. Cam așa gândea el, în timp ce se afunda într-unul din fotoliile de catifea care serveau drept scaune de avion și, pentru că citise buletinele de publicitate ale insulei apărute la Londra, Sydney, New York și Tokio, se putea spune că judeca bine. Simțea uneori o mare admirație pentru antrepriza tatălui său, chiar dacă socotea că Adela ar fi fost cea care-l propulsa”. Ce ironie”...spuse strângând buzele... toate lucrurile pentru care muncise ea când puteau fi în pericol. Oare cum trebuia să se simtă bărbatul pe care încercase să-l distrugă era acum în stare să năruie lumea creată de ea? Era cea mai mare umilință.

Nu putea înțelege de ce ar fi făcut tatăl său așa ceva, în detrimentul lui însuși. Decât dacă... Era totuși doar o speculație. Avea destule pe cap și așa, fără să mai încerce să bănuiască ceva ce se putea dovedi apoi o greșeală. Era posibil ca tatăl său să fi făcut un nou testament... și ce loc avea India în planul ăsta nebunesc? Doamne! Și-a trecut mâna prin claia de păr. Și, pentru că făcuse asta tot timpul de-a lungul călătoriei cu avionul de la New York, n-a fost surprins să-l găsească într-o neorânduială totală.

Trebuia să se tundă încă înaintea ultimei călătorii în Anglia. Nu e de mirare că pilotul Cessnei i-a aruncat o privire atentă când a ajuns pe aeroport.

Purtând o cămașă uzată, blue jeans și pantofi de tenis peticiți, nu prea era tipul de oaspete primit cu bucurie la hotelul Kittrik. Și-a scărpinat bărbia nerasă și s-a strâmbat. Era de părere că ar fi trebuit să aștepte să se odihnească și să se aranjeze înainte de a se prezenta în fața mamei și a surorii vitrege. Așa ar fi trebuit!... tatăl lui murise și asta îl durea încă, dar nu dădea prea multă atenție.

Nu simțea nicio dorință de a lua următorul avion spre Bahamas,

ca și când cine știe ce decizie l-ar fi așteptat la sosire. Avea timp destul să-și recupereze moștenirea pe care, de altfel, nici nu putea să o creadă a lui. Când se întorsese din Canada, descoperise că-l aștepta o telegramă și lucrurile nu mai puteau sta pe loc. Și-a aruncat privirea pe fereastră, întrebându-se cum se făcea că, după atâția ani, simțea că i se înmoaie picioarele ori de câte ori se gândea acasă. Parcă nu ar fi fost casa lui timp de opt ani. Tatăl lui îl alungase și nu putea uita asta, iar India crezuse tot ce-i spusese mama sa. Și atunci de ce să fie emoționat că se întoarce? În adâncul sufletului lui nici nu era prea sigur că vrea să facă asta.

Dar și aceasta era o mare cumpănă. Condițiile erau de așa natură încât trebuia măcar să-și arate fața. Pe deasupra, nu îi cădea în fiecare zi, de-a gata, o vacanță într-o stațiune, pe lângă faptul că acolo existau juriști și bancheri consultanți în relații publice și manageri care să se ocupe de problemele zilnice ale hotelului și complexului insular. Asta era creația tatălui său și, până când a ajuns la vârsta de douăzeci și unu de ani, a împărțit-o cu el.

S-a schimbat. Tragedia era că nu știuse niciodată că tatăl lui era bolnav. Era plecat din țară și sărac când i-a fost adusă vestea morții tatălui său.

În ciuda oricărui lucru, ar fi vrut să meargă la înmormântare. Și-ar fi făcut-o fără consimțământul Indiei și al Adelei. Bineînțeles că ele probabil nu l-ar fi crezut. Sau poate doar Adela, India cu siguranță nu. Chiar acum, probabil, îi împuia mintea surorii vitrege cu versiunea ei despre cauza venirii lui pe insulă. Spunea că nu se obosise înainte dar acum, când erau banii la mijloc – mulți bani dacă publicitatea putea fi crezută – venise să profite ca un vultur.

Un zâmbet amar îi înflori în colțul buzelor. Poate că lăsase insula fără niciun ban, dar nu se întorcea în felul ăsta, ca un vultur, avea banii lui acum, organizația lui prosperă, pe care continua să o controleze numai pentru că așa voia. Nu mai era tinerelul înfumurat care fusese când tatăl său se însurase pentru a doua oară.

Era un bărbat care știa ce înseamnă supraviețuirea. Și asta învățase să facă în cursul celor trei ani de când părăsise insula. Intrase în armată și orice urmă a băiețelului care fusese se risipise în jungla și în râurile din America Centrală.

Oricum, a fost un antrenament binevenit, i-a înrădăcinat

respectul pentru autodisciplină care i-a dat dorință, energie, tenacitate, pentru a câștiga ceea ce voia. Când a plecat din armată, nu căpătase decât o slabă noțiune despre ceea ce voia să facă cu viața lui. S-a dus să muncească într-o tabără de vară și printre activitățile care le erau repartizate, și-a descoperit drumul propice pentru realizarea ambițiilor. Se hotărâse să facă o tabără de felul ăsta pentru adulți, bărbați și femei, unde ar fi putut oferi experiența pe care nu o poți câștiga în altă parte decât în armată, dar, bineînțeles asta avea să se petreacă într-o ambianță mult mai plăcută... ca o bucată de metal într-o mănuașă de catifea. Avea nevoie de ape termale și de saune, de maseuri care să aducă alinare trupurilor ostenite și de tot luxul hidroterapeutic. Visul lui era să creeze un fel de club, unde orice fantezie fizică să fie la îndemâna oricui. Un loc unde nevestele să poată învăța să joace tenis și să-și îngrijească frumusețea, unde bărbații lor să facă ore de escaladă sau surf, sau să se delecteze cu scufundări în ocean.

Bineînțeles, știa că pot fi și femei care să agreeze escalada, sau bărbați care să adore tenisul, dar era pregătit pentru toate. Totul era imaginat pentru relaxare și suficient de scump pentru ca să admenească doar pe cei serios preocupați de sănătate și armonie. Pentru deschiderea acestui campus folosise banii câștigați timp de trei ani în armată. Mulți dintre amicii săi cheltuiseră banii pe bere și femei, în timp ce el îi economisise cu atenție. În afară de asta, nu avusese niciodată nevoie să plătească o femeie. Era ceva în ochii lui lunguroși și în trupul bronzat care atrăgea femeile ca un magnet. Și nici chiar asta nu era ceva cu care să se mândrească. Experiența îl învățase că era mai bine să stea departe de femei.

Toată treaba asta fusese un fel de loterie... să-ți folosești ultimul bănuț pe care-l ai și un cec grăsuț împrumutat de la bancă, ca să-ți cumperi o fermă destul de folosită, în Florida... L-a costat câteva luni de muncă refacerea locului pentru primirea oaspeților. Pentru că inițial se concentrase asupra unor activități mai puțin obișnuite, a atras atenția mass mediei și, colac peste pupăză, a fost sufocat de oameni disperați, dornici să scape de birourile și camerele lor de consiliu, nesuferite. Cam pe atunci s-a întâlnit din întâmplare cu Greg Sanders, care fusese pe vremuri sergentul lui de instrucție și care, în primele zile petrecute la Fort Cleary, nu-și putea ascunde ura pe care

i-o purta pentru că era aparent neîndurător. În felul ăsta l-a scos repede din sărite și drept urmare a fost cel care a petrecut cele mai multe ore la instrucție și a scâlcia cei mai mulți bocanci.

Apoi, pe măsură ce timpul trecea, respectul creștea între ei și chiar dacă nu ajunseseră să fie prieteni, măcar începuseră să-și înțeleagă reciproc resorturile intime. Era conștient că fără antrenamentele lui Sanders nu ar fi putut supraviețui acelor ani în junglă. Cu el fusese blând, trebuia să recunoască. Fiind băiatul lui Aaron Kittrik, era sigur că acesta nu-l pregătise pentru o astfel de viață.

Când a auzit că Sanders s-a retras din armată și căuta de lucru, a dorit mai mult decât orice să-i poată oferi o slujbă. Dacă era cineva care să intuiască felul fiecărui vizitator, acela era Sanders; și era mai bine să lucreze cu cineva care îi era mai mult decât un simplu angajat.

Așa s-au deschis ”Băile Sullivan”. Folosise numele de domnișoară al mamei pentru a-l feri de eventualele acuzații că ar fi profitat de reputația tatălui său. În afară de asta, era într-un fel anonim și putea să se miște liber, fără teama de a fi recunoscut. Nimeni în afara lui nu și-ar fi putut imagina succesul acestei afaceri. Multe dintre cluburile de acest fel erau construite în arii urbane. El, însă, și-a amenajat campusul într-o zonă unde exista noutatea comuniunii cu natura, unde puteai admira păsările și animalele în libertate. Băile lui termale se aflau în cele mai frumoase state din lume: California de Sud, Colorado, Dakota de Sud, New-Mexico, fără a mai pomeni altele presărate de-a lungul coastei estice.

Fusese norocos pentru că locurile pe care voia să le exploateze nu erau scumpe, iar peisajul era încântător. De-a lungul anilor, Greg a antrenat un lot de instructori pe care acum îi supraveghea doar. Pentru că se lăsase de meserie, acum aveau amândoi timp să umble prin stațiuni, să se asigure că totul merge bine și că musafirii lor sunt mulțumiți. Când Greg a împlinit cincizeci de ani, l-a împuternicit să conducă jumătate din afacerea pe care o pusese pe picioare împreună și care i-a adus multe avantaje și l-a scăpat de sărăcie, după ce a murit tatăl său. Fusese plecat într-o regiune muntoasă din Columbia engleză, căutând posibilități de a deschide o nouă stațiune în această zonă. Singurul mod de a ajunge aici era cu canoa sau cu hidroavionul și puteau fi amenajate adevărate oaze de lux într-o ambianță de adevărată sălbăcie. Trebuia doar să fie proiectată cu

grijă. Acum își putea permite să angajeze oamenii cei mai abili din lume și, dacă reușea să înființeze alte "Băi Sullivan", ar fi devenit expert în materie. Se gândea să amenajeze cabine, dar cu tot luxul necesar în interior și piscine cu apă filtrată, adusă din lacuri, rece sau caldă...

Zborul era aproape pe sfârșite. Stewardesa care-i oferise ceva de băut când se urcase în avion venise să-l roage acum să-și pună centura de siguranță. Ca și pilotul, îl privi întrebătoare. Se întrebă a cui fusese ideea să angajeze o stewardesă pentru un zbor de nicio jumătate de oră. Nu era nicio îndoială că fusta scurtă și înfățișarea îmbietoare erau foarte apreciate de orice bărbat. Dar oare era tunică sa scurtă mereu deschisă în așa fel încât să se vadă atât de bine adâncitura întunecată dintre sâni, atunci când se apleca să ia paharul gol de pe măsută? Oare își umezește mereu buzele tremurânde când adună tăvitele de plastic?... Dar mai bine să nu teoretizeze... Își întoarse ochii spre hublou păstrând în ei o vagă undă de cinism. Se gândea la Adela. Poate acesta era felul ei de a-i reaminti că nu uitase și că nu îl iertase pentru că nu o așteptase. Poate că făcea asta pentru a-l forța să o dorească. Îl tachina cu amintirile lucrurilor de care a vrut atâta să scape. Sau poate că era el prea sensibil și sensibilitatea, orice formă ar îmbrăca, nu era deloc necesară în ceea ce făcea el. Deși părea încredibil, crasingurul moștenitor al tatălui său. Hotelul Kittrick, Insula Pelican, toate erau acum ale lui.

Și, totuși, Adela a ales să intre în joc. Micul avion se apropia de insulă. Alungându-și gândurile, se concentra acum asupra locului unde se simțise acasă timp de cincisprezece ani. Tatăl lui a luat insula Pelican cu gândul să amenajeze aici o stațiune privată pentru scufundări la adâncime, plimbări cu iahtul... și, când el ajunsese la aproape șaisprezece ani, acest lucru se transformase într-o afacere prosperă. Acum oaspeții locuiau în casa de pe plantație, care fusese căminul lor în toți acești ani și, deși trebuia să se acomodeze aici, nimănui nu-i păsa. Își amintea zilele de școală, zilele lungi petrecute înghesuit în goeleta pe care tatăl său o închinase pentru pescuit și nopțile înăbușitoare pe plajă și discuțiile despre baracude... Avea timp să stea pe gânduri până la apariția Adelei. Adela și fata ei de șapte ani, India. Adela cu ideile ei despre construirea unui hotel și despre facilitățile care ar putea, îl oferite. Adela, care îl întâlnise pe tatăl

lui întruna dintre frecvențele călătorii în Anglia și care văzuse în el promisiunea unui viitor bogat și sigur. Își plimba degetele lungi prin păr. Era dur când o judeca pe Adela, își dădea seama de asta, dar era și drept. Încă de la început își dăduse seama de atitudinea seducător copilărească pe care o adoptase ea pentru a profita de tatăl său. Era de mirare că el nu realizase acest lucru. Mai mult, dintr-un bărbat cosmopolit și manierat care avea întotdeauna timp pentru fiul său – chiar și când acesta îi puneia răbdarea la încercare – a devenit un băiețandru-ndrăgostit care nu-i mai dădea aproape nicio atenție. Era mândru de Adela, vrăjit de drăgălășenia ei de păpușă, flatat că o femeie așa de atractivă era interesată de un bărbat trecut de vârsta mijlocie. Singurul avantaj pe care l-a avut fiul său din această legătură a fost India, chiar dacă și-a dat seama de asta mai târziu. La vârsta de cincisprezece ani avusese prea puțin timp pentru copila numai piele și os, care-și târșăia picioarele. O considera o pacoste și o spunea deseori, dar ea nu se supăra. Peste un timp, când a văzut că India nu încerca să profite de avantajele poziției sale, s-a mai potolit. De fapt, era chiar o noutate să ai o soră, vitregă. Fusesse mereu singurul copil și, în răstimpul dintre căsătoria tatălui său cu Adela și absolventa lui, el și India deveniseră cei mai buni prieteni.

În unele privințe, era, cam bătrânicioasă pentru vârsta ei și asta se datora faptului că Adela o cam neglijase. Putea să stea ore în șir să asculte absolut tot ce i-ar fi spus el. I-au fost folositoare pentru propriul lui eu, a câștigat prin asta. Adela l-a forțat pe Aaron să investească în construcția unui nou hotel și, când el și tatăl său au avut păreri din ce în ce mai diferite, India a fost recipientul tuturor acestor frustrări infantile. Cât despre lucrurile bune, el fusese cel de la care învățase să înoate și să facă scufundări. El fusese omul cu care exploatase recifele insulei Pelican. El îi arătase cum să se scufunde și îi fusese ghid pentru toate secretele pe care le descoperise de-a lungul anilor singuraticii copilării. În timpul vacantei erau nedespărțiți. Asta până când a intervenit Adela. Niciodată nu a fost de acord cu această relație. Privind în urmă, se întreba dacă fusese geloasă și chiar acum îl apăsa acest gând. Ce motive ar fi avut pentru a fi geloasă pe o fetișcană de liceu?

Oricum, până la urmă a reușit să-i despartă, în cea ultimă vacanță când totul s-a sfârșit. Adela i-a spus Indiei de față cu tatăl său

și cu el că trebuie să înceteze să-l mai plictisească, pentru că băiatul i-ar fi spus că îi era silă de India, că făcuse efortul în acești șase ani să o suporte, dar că acum nu mai poate, că era băiat în toată firea, nu un puști și că ceea ce-i mai lipsea era să țină în spate adolescenți răsfățați ca ea. Bineînțeles că a negat când a văzut fața mirată a Indiei și, când tatăl său l-a întrebat dacă îi spusese Adelei că e mincinoasă, dăduse înapoi. Era o lașitate ce făcea, își dădea seama și cădea în ghearele Adelei.

Dar, dacă trebuia să aleagă între a se certa cu tatăl său sau a o răni pe India, nu se mai punea nicio problemă. Era încă tânăr și destul de naiv pentru a crede că îndepărtarea de tatăl său nu era încă definitivă.

Avionul ateriză și avu timp să arunce o privire către falezele copilăriei sale, străjuite de palmieri. O barieră nisipoasă de corali unduia la malul unui ocean ale cărui culori treceau de la albastrul cel mai intens la un turcoaz deschis, ascunzând puzderie de alge submerse, unduind în curenții oceanici. Insula Pelican nu era doar un paradis al pescarilor, dar devenise stațiunea cea mai căutată din lume. Îi veneau în minte nume pe care odinioară le știuse atât de bine: Golful Winderwere, grota Abalone. Pentru prima dată, în mai mult de opt ani, se întorcea acasă. Se întreba pe cine au trimis să-l aștepte la aeroport. Erau aproape trei mile de la aeroportul din Green Turtlehill până la hotelul de la Abaco Beach. Acum oaspeții erau conduși cu autobuzele care se foloseau și pentru vizitarea insulei. Asta era înainte ca hotelul lui Kittrick să-și câștige statutul de cinci, stele. Astăzi, probabil folosesc mașini Rolls Royce sau Cadillac pentru aceste mici excursii. Avionul s-a oprit lângă o clădire albă, care servea ca punct de control al traficului. Toți vizitatorii erau înregistrați la sosirea pe insulă. Era încântat să vadă că locurile arătau puțin diferit de ceea ce-și mai amintea.

— Sper să fiți mulțumit de călătorie, domnule Kittrick, spuse stewardesa, după ce ușile avionului se deschiseră și scara fusese atașată.

— O zi bună!

— Mulțumesc! Când dădu mâna cu pilotul, observă că – tunica ei era încheiată.

Trebuie că știau cu toții că el era acum proprietarul insulei

Pelican. Și fusese doar vina lui că se îmbrăcase așa neglijent, lăsând-o probabil să creadă că putea fi dornic de o subtilă provocare. Noi proprietari înseamnă uneori un personal nou și ultimul său cuvânt putea fi decisiv pentru slujba ei. Experiența îl învățase că nimic nu se obține pe gratis așa că, luându-și bagajul, coborî scările fără să privească în urmă.

— Doamne! Soarele te topește, se gândi simțindu-și pantalonii strâmți lipindu-i-se de pulpe, ca o a doua piele. Ar fi trebuit să se schimbe în avion. Avea niște pantaloni scurți în valiză. Fusese însă prea preocupat de gânduri ca să mai dea atenție vremii. A stat un moment în fața scărilor gândindu-se. Era doar o briză slabă care mai răcorea atmosfera sufocantă, îi flutura părul de pe ceafa asudată și îi lipea cămașa de trup.

— Nathan! Nu băgase de seamă că se apropiase cineva. Se uita la câmpul de aterizare, la vârfurile unduitoare ale copacilor și la vegetația luxuriantă crescută pe malul oceanului. Își oprise privirea la crestele valurilor ridicate deasupra bancurilor de nisip și urechile îi erau lovite de tunetul surd la ciocnirea cu recifele. Privirile i se îndreptară acum la tânăra care stătea răbdătoare în fața lui; o femeie înaltă, subțire, cu trăsături dure, sculpturale, cu părul lung prins la spate cu o bandă de elastic. Avea ochii albaștri, nasul drept, gura plină și generoasă.

Strălucirea părului îi dădea unduirea maiestuoasă a catifelei purpurii și se potrivea perfect cu pielea pală și delicată.

— India? spuse el, aproape neîncrezător.

— Nathan? repetă ea. Bine ai venit acasă, îmi pare rău că s-a întâmplat în asemenea condiții nefericite.

— Da... Nathan era frapat de schimbarea ei. Când plecase, India nu avea decât cinci picioare înălțime. Și chiar dacă nu era așa cum o descria mama ei, o povară și o răsfățată, totuși suferea de problemele adolescenței.

— Și mie îmi pare rău. Îmi pare bine să te revăd, India.

— Mergem? întrebă și arată cu degetul clădirea din spate. Se întoarse spre pilot și adăugă: Raoul, ești drăguț să aduci și celelalte bagaje ale domnului Kittrick?

— Nu, spuse Nathan înainte ca pilotul să poată scoate un cuvânt. Asta-i tot, nu mai am niciun bagaj. Ciocăni cu degetul în valiză. Asta-i tot...

Sprâncenele Indiei, ceva mai negre decât părul, se încruntară.

— Vrei să spui că vor veni mai târziu, nu?

— Am luat tot ce-mi era necesar, o asigură el calm, apoi se întoarse spre pilot: Mulțumesc, Raoul. A fost o călătorie foarte plăcută.

Nu s-a uitat la stewardesă, dar bănuia că se simțea ușurată pentru faptul că nu-i menționase scăparea. În același timp se întreba ce fel de bârfe circulau pe seama lui. Ce fel de om își imaginau ei că este? Ce alte minciuni mai răspândise Adela de când aflate că nu va moșteni insula Pelican? Se simțea puțin iritat pentru că nu-i convenea ca India să creadă că fratele ei vitreg ar putea fi un fel de animal. Probabil că așa gândise până acum. Dumnezeu știe dacă nu fusese forțată să-l creadă un om fără scrupule. Nu era o maimuță, doar că își petrecuse tot timpul încercând să pună pe picioare o afacere și nu avusese timp să-și hrănească libidoul.

— Ei, bine... spuse India ridicând din umeri și arătând cu degetul parcul de mașini din spatele lor. Să mergem!

Nathan se opri un moment să-i admire trupul dichisit, strâns într-un tricou negru. Îi bănuia deja sânii, plini și rotunzi, în vesta de mătase albă care-i completa ținuta. Îl irita un gând, nu-i convenea imaginea unor bancheri bogați care-și delectau privirile cu trupul mlădios al Indiei. Era sora lui, pentru Dumnezeu! Nu voia să o privească nimeni în afară de el. Voia să o protejeze. Oare Adela profita de pe urma fetei ei, ca și de pe urma altor lucruri?

India stătea în mașină cu mâinile pe volan, așteptându-l. Motorul mergea. Nathan aruncă valiza în spate și se tolăni lângă ea.

— Gata! spuse, aruncându-i o privire cu coada ochiului. Fata băgă mașina în viteză și apăsă pe accelerator. Șoseaua era mult îmbunătățită față de ce știa el. Își amintea că drumul pentru camioane fusese reparat și pavat cu coral, dar era imposibil să controlezi toată vegetația de pe margini și rădăcinile tari străpungeau pe alocuri asfaltul. Pe deasupra, smocuri de iarbă creșteau printre corali.

— Ai avut un zbor plăcut?... Întrebarea l-a luat prin surprindere. Atitudinea ei politicoasă, dar rece, nu era cea pe care o dorea și o aștepta.

Pentru Dumnezeu, oare nu simțea nicio emoție? Se aștepta la furie sau la resentimente, dar nu la indiferență. Era prea curând să-și afișeze sentimentele, poate și pentru că nu și le cunoștea prea bine.

Dacă nu dădea frâu liber gândurilor, amintindu-și că pe vremuri ea fusese acel copil gata să se agațe de fiecare cuvânt pe care el l-ar fi scos...

— A fost un zbor liniștit, răspunse într-un târziu, întorcându-se spre ea și, punându-și un braț pe spatele scaunului ei, spuse ezitând:

— Ce face mama ta? Era aici când a murit tata?

— Bineînțeles că era aici. Tatăl tău a fost bolnav câteva săptămâni. Doctorul a spus că era extenuat de muncă. Nu s-a dus să-l vadă un specialist. Avea niște dureri, dar spunea că erau doar din cauza unei întinderi de mușchi.

Nathan se simți încordat.

— Dar n-a fost asta, spuse după o vreme. Nu. India mișcă mâna și o buclă din părul ei îl atinse. După ce s-a produs infarctul au descoperit o embolie. Totul s-a petrecut foarte repede. Nathan întoarse mâna și apucă o șuviță din parul ei răsfirând-o între degete.

— Înțeleg.

— Am încercat să dăm de tine, adăugă ea, dar n-am știut unde locuiești. Din fericire, domnul Hastings, avocatul tatălui tău, a dat de o adresă din New York, dar nu erai acolo.

— Nu. Eram plecat din țară. Ea îl privi cu îngăduință.

— Ești fiul lui, spuse, ca și când asta ar fi fost destul. Lupta împotriva nedreptății izbucni în sufletul lui.

— Nu în ultimii opt ani, nu. Bătrânul m-a alungat de pe insulă, dacă-ți aduci aminte.

Nu mi s-a părut că mai avea de gând să mă primească înapoi.

Degetele Indiei se încleștară pe volan și, pentru câteva clipe, nu spuse nimic, lăsându-l să tragă singur concluziile. Dar nu prea era momentul propice pentru o atmosferă tristă, acum când vântul aducea aromele serii și soarele spre asfințit răspândea peste toate o lumină aurie. Uitase de toate aceste minunății și acum privea ca uimit mimozele și oleandrul. Drumul cobora spre linia țărmului și la stânga se întindeau pajiștile terenurilor de golf. Sub trunchiul unui copac înflorit zări acoperișul de corali al clubului și afișele pictate vesel care îmbiau vizitatorii. Evident, Adela trebuie că era ocupată, reflectă el cu răutate, amintindu-și că aceste locuri erau o sălbăcie în care tronau florile. Dar acum nicio stațiune nu ar fi făcut doi bani fără terenuri de golf și chiar ochiul cel mai critic și-ar fi dat seama că aici era mai bine

decât oriunde în altă parte.

— N-a încetat niciodată să te iubească, știi? spuse India pe neașteptate rupând tăcerea.

— Nu? Era sceptic.

— Nu. Mașina urca un pod de lemn care se arcuia peste un râuleț.

— Vorbea mult despre tine. Aproape până... până la sfârșit. Ce era să spună? Ce ar fi trebuit să gândească? se întreba el. Credea ea oare că îl ajuta în vreun fel să știe că tatăl lui îl iertase? Pe naiba! în ceea ce îl privea nu era nimic de iertat.

— Tu ce mai faci? întrebă el, fericit că poate schimba subiectul.

— Ce fac?

— Mă mai iubești? întrebă el din nou, vrând să o pună în încercătură.

Ea roși. Observă că avea o piele frumoasă, fină și delicată, dar se dăduse cu multă cremă. Nu se bronzase niciodată, dar nu avea nici pistrii. Brațele și picioarele ei erau catifelate și foarte atrăgătoare.

— Bineînțeles, spuse ea dintr-odată. El o privi, uimit de tonul generos. Cum putea să iubească pe cineva care, după spusele mamei ei, o îndepărtase și o insultase? Cineva care, mai mult, i-a trădat pe toți și în special pe tatăl său? Ești fratele meu, spuse simplu și Nathan se simți ca și cum cineva i-ar fi dat un pumn.

CAPITOLUL 2

— Unde e? Adela Kittrick tocmai terminase să-și ungă fața și gâtul cu cremă și-și privi fata nerăbdătoare, într-un halat de mătase, cu părul ascuns cu măiestrie sub turbanul negru, arăta mai în vârstă decât cei patruzeci și doi de ani pe care-i recunoștea. Figura ei hotărâtă și poruncitoare nu schimba situația. India era singura persoană care îi văzuse partea urâtă a caracterului.

— A spus că se duce să facă un duș, replică India sprijinindu-se de brațul unui șezlong de mătase dungată și primind privirea mamei ei fără ranchiună. I-am dat camera 204, așa cum am hotărât. Dacă aș fi știut că vrei să-l aduc aici, aș fi făcut alte aranjamente.

— Nu voiam să-l aduci aici, răspunse mama ei scurt, întorcându-se spre oglindă ca să-i supravegheze reacția. Îmi vine doar greu să cred că nu a pomenit de testament pe când veneați de la aeroport. Trebuie că se gândește la asta, ce Dumnezeu, doar de asta

vine, să-și bată joc de noi toți! India își mușcă buza de jos.

— Nu cred că-l poți învinui pe Nathan pentru ce a făcut tatăl său, spuse cu precauție. Nu știa nimic de testament. Cu siguranță că nu l-a influențat el pe tata.

— De unde știi asta? Adela puse capacul borcanului cu cremă și-l trânti pe poliță în fața ei. Placa de cristal făcu zgomot, dar din fericire nu se sparse. La furia mamei sale, India își înfipse unghiile în palmă.

— Mamă, doar știi că tata n-a vorbit cu Nathan de mai bine de opt ani, spuse India hotărâtă. De ce nici domnul Hastings nu avea adresa lui? Adela pufni:

— Da, dă-i înainte! Apără-l, întotdeauna ai făcut așa, chiar și când ai aflat ce-a spus despre tine, cum te-a tratat, chiar și atunci alergai după el ca un cățeluș în călduri. India își trase – răsuflarea. Ăsta era un argument vechi, căruia învățase să nu-i dea atenție. O rănea de obicei și asta ar fi continuat dacă nu i-ar fi pus ea capăt. Era doar felul mamei ei de a-și exterioriza frustrațiile, de a scăpa de supărarea care o măcina.

— Ei, și despre ce ați vorbit atunci? insistă Adela. Era evident că ironia anterioară nu fusese de florile mărlui. E tot atât de arogant ca întotdeauna, la fel de agresiv? India își dezdoi degetele și le trecu peste pantalonii largi de jerse. Era bucuroasă că mama ei se concentrează asupra propriilor reflecții. Asta nu-i împiedica palmele să asude și nicinu-i opri picăturile de sudoare să-i umezească pieptul.

— E... mai îmbătrânit, spuse în cele din urmă, dându-și seama că nu prea era un răspuns satisfăcător, dar că trebuia să spună ceva înainte ca mama ei să-i privească tăcerea cu suspiciune.

— Și... e foarte bronzat. Am spus asta pentru că, orice ar fi făcut în ultimii opt ani, n-a stat într-un birou. Ochii Adelei o fixară pe India.

— Ei, ce credeai? întrebă ea cu severitate și India se simți ușurată că nu protestează mai mult. Probabil că a crescut cirezi sau a lucrat la terenuri petroliere! Dumnezeu știe, nu era bun pentru altceva. Când mă gândesc cât am muncit să facem ceva minunat din locul ăsta, îmi vine să plâng. Nu-i drept să pună mâna pe tot.

— Nu. India a trebuit să facă până la urmă ce voia mama ei.

Dar Nathan era carne din carnea tatălui său. Ea doar îi urmase. Adela luă un tub de ruj și începu să-i examineze culoarea.

— A întrebat de mine? s-a interesat și, deși India se aștepta la asta, totuși nu a răspuns imediat.

— A întrebat ce mai faci, a recunoscut încercând să-și domolească bătaile inimii, apoi a adăugat grăbită: Dar cel mai mult a vorbit despre tata. A vrut să știe toate detaliile morții lui. Adela a făcut o grimasă.

— Ca și când i-ar păsa. Cred că i-ai pomenit că tatăl său nu a discutat despre el.

Nu-mi amintesc că Aaron să-i fi rostit numele în prezența mea. India s-a ridicat nervoasă de pe scaun. Nu era asta adevărul și ea știa foarte bine asta.

— Ar fi mai bine să plec, spuse neputând să mai suporte. Nu fusese nici pentru ea o zi ușoară.

— I-am promis lui Carlos că am să vorbesc cu Paolo să nu servească băutură în timp ce cântă. Trebuie să mă schimb întâi pentru că voi lua masa cu Senatorul Markham și cu soția lui. Adela se schimbă din nou.

— Cred că nici nu se așteaptă să-ți respecti promisiunea. Așa sunt afacerile, nu? De ce-ți mai bați capul să închiriezi camere vizitatorilor? Măine Nathan ar putea să ne dea afară de aici, nu crezi? India oftă:

— Nu cred că va face asta, mamă.

— De unde știi? Ți-a spus el așa ceva?

— Nu...

— Asta e, vezi? Aș vrea să nu îți mai închipui că știi totul mai bine decât mine. E o jigodie, India. Un ticălos fără scrupule și ar fi bine să-ți dai seama de asta.

Își dăduse seama. India a spus că nu are timp să-l discute pe Nathan și a părăsit camera mamei sale nervoasă la culme. După ce a închis ușa, a stat câteva momente să-și adune gândurile. Cuvintele mamei sale avuseseră un efect prea mare asupra ei și pentru că erau adevărate nu puteau să-i iasă din minte.

Nathan era chiar așa cum spusese Adela se purtase îngrozitor și îl deziluzionase pe tatăl său.

I-au trebuit câțiva ani să-și revină după ce-i făcuse fiul său, iar mama ei fusese cu nervii la pământ din această cauză. Ridicând din umeri, India încercă să nu se mai gândească la asta. Oricum se purtase

Nathan, orice făcuse, nu mai avea niciun rost să-și bată mintea acum. Tatăl său îl iertase pentru că altfel nu l-ar fi lăsat moștenitor. Nu mai avea rost să fie amărât. Mama ei fusese destul, pentru amândouă. Apartamentele familiei se aflau într-o altă aripă a palatului. Conectate la aceeași clădire prin culoare cu plafoane înalte, cu acoperișuri de țiglă, ferestre mari care se deschideau spre o terasă pavată, erau suficient de departe de cealaltă aripă a hotelului ca să poată fi ferite de ochii lumii, dar destul de aproape ca orice problemă s-ar fi ivit să poată fi rezolvată imediat. Asta contribuise la faima hotelului și a insulei Pelican. Se mândrea cu reputația ei, primise mulți vizitatori de-a lungul timpului și fuseseră luate în considerație lucrurile care le plăceau sau cu care nu erau de acord. Pe lângă apartamentele pentru vizitatorii obișnuiți mai avea încă optsprezece unde își puteau regăsi intimitatea oameni politici sau starurile pop. Pe insulă nu existau ziare de scandal, presă, nici fani care să alerge după autografe. Au fost ani când tot hotelul era închiriat unui singur partid și de multe ori un vizitator considerat anonim se dovedea a fi o persoană foarte cunoscută. Era aproape întuneric când India intră în holul hotelului care părea o intrare în catedrală. Enormul candelabru suspendat de ogivele plafonului arunca o lumină caldă asupra aranjamentelor florale ale căror culori îndulceau ambianța. Alături de candelabru erau aplicate pe pereți lămpi, deasupra scaunelor și sofalelor, creând mici oaze de intimitate și confort.

Parchetul podelelor era acoperit cu covoare chinezești care etalau modele delicate. Pe hol erau doar câțiva oameni. Din experiență, India știa că cei mai mulți oameni erau la piscină sau se odihneau la această oră, sau poate se bucurau de o benefică ședință de masaj. După o zi de înot sau de navigat, o oră de relaxare era tot ce le trebuia. Mai târziu barul se umplea de lume și la restaurantul de lângă piscină începeau să se servească delicatese gătite de bucătarul francez, acum însă totul era pustiu, doar stuarzii mișunau de colo colo, cu diferite treburi. India era îmbrăcată în ținută de după-amiază și, deși prezența ei aici nu era absolut necesară, prefera totuși să aibă lucrurile sub control. Sosirea lui Nathan stricase puțin ordinea lucrurilor și acum ea se străduia să le pună la punct.

— Bună seara, domnișoară Kittrick! S-a întâmplat ceva? Întrebă fata de la recepție.

— Poftim? Oh, nu, zâmbi ea forțat. Voiam doar să-i spun ceva lui Paolo. Știi pe unde e?

— La bar, domnișoară Kittrick, fratele dumneavoastră dorea ceva de băut. E foarte simpatic, nu? Fratele dumneavoastră, vreau să spun... așa de deschis și prietenos.

Nu seamănă deloc cu tatăl său, nu-i așa?

Era stânjenită și nu se putea preface. Spusese totuși adevărul. În ultimii ani, tatăl lui Nathan fusese din ce în ce mai retras. India dădea vina pe sănătatea sa șubredă. Nu putea nega că în ultimii ani nu fusese un om prea plăcut. Era nesociabil chiar și cu ea. Dar acum nu mai era sigură că trăsese o concluzie bună. Îl măcina oare despărțirea de Nathan? Era un lucru pe care nu-l mai putea afla. Se gândea că va trebui să dea cu ochii de Nathan pentru că trebuia să vorbească ceva cu Paolo. Ar fi preferat să evite asta, măcar până ar fi avut răgazul să facă o baie sau să se schimbe. Fără haine potrivite și fără machiaj se simțea vulnerabilă. Și unde mai pui că o pusese într-o situație atât de proastă întrebând-o un asemenea lucru. Își agravase situația recunoscând că încă mai ținea la el. Ar fi trebuit să evite răspunsul, sau să spună ceva ambiguu, care să nu o implice atât de mult. Dar, în loc de asta, s-a aruncat singură în gura lupului.

Altă dată nu ar fi deranjat-o. A crescut odată cu el și considera cuvintele lui lipsite de malițiozitate. Asta până când mama s-a i-a arătat cât de nepotrivit era pentru o fată de treisprezece ani să-l trateze pe Nathan ca și cum ar fi fost de o vârstă cu ea. Până când a făcut-o să creadă că doar politețea îl oprea să o îndepărteze de el. India își amintea cât de umilită s-a simțit când a realizat asta. Îl urmărise pe Nathan peste tot, era adevărat, dar nu mai avusese un frate înainte, un frate mai mare care putea face lucrurile pe care ea abia aștepta să le învețe.

Credea că îi plăcea compania ei, iar el se bucura la gândul că există cineva care să-l admire și să creadă orbește fiecare cuvânt pe care îl spunea. Era însă o mare diferență între ei și de îndată ce mama îi atrăsese atenția, India consideră că are dreptate. Bineînțeles că nu înțelegea pe atunci care erau dorințele lui...

Își îndreptă spatele și străbătu hotărâtă foaiierul hotelului. Nu putea să o învinovățească pe fata de la recepție că apreciasse farmecele lui Nathan.

Barul era o încăpere răcoroasă, cu o tejghea lungă străjuită de lumini, cu ieșire spre plajă. Prin ferestre se zăreau luminile de la ponton. Tatăl său vitreg construise portul cu mulți ani înainte ca hotelul să ia numele Kittrick. Vechea casă în care locuiseră ea și mama ei când veniseră pentru prima oară aici era și hotel și locuința lor. De când se construise hotelul, locul devenise un rai al iubitorilor de iahting. Acum acolo era un club și un magazin care vindea și articole folositoare pentru golf și scufundări și unde se mai întâlneau unii care ascultau muzică sau pălăvrăgeau cu vânzătorul. India intră circumspectă în bar. Pianul la care cânta în fiecare seară Carlos Mendoza era liber. Și pe ring nu începuseră încă să danseze perechile din fiecare seară. Scaunele care erau înșirate în fața ferestrelor erau goale și în cameră plutea, un zvon dulce de muzică. Îl văzu pe Nathan imediat cocoțat pe scaunul înalt de lângă bar, vorbind cu Paolo.

Se întrebă de ce n-ar sta și ea. În afară de barman, Nathan era singurul client și părea deja că se simte ca la el acasă. Ceva în el se schimbase. Blugii jerpeliți, strâmți, fuseseră înlocuiți de o cămașă închisă și un costum elegant. Părul puțin cam mare se răsfărângea peste guler, la spate și părea încă ud după dușul pe care îl făcuse. Paolo a observat-o că se apropie și i-a șoptit ceva la ureche lui Nathan. Acesta s-a întors și în acel moment ea observă că nu purta cravata care, aici, era obligatorie. Se simțea puțin stânjenită că o privea atât de insistent. Își supraveghea mișcările mâinilor jilave și se ruga în sinea ei să nu facă vreo gafă ridicolă.

— Bună! spuse India când ajunse lângă ei și se bucură că Nathan nu se clintise de pe scaunul său ca s-o salute. Așa cum stătea, cu coatele pe tejghea și cu umerii aplecați deasupra băuturii din fața lui, era aproape de înălțimea ei și asta o făcea să se simtă mai confortabil.

— Bună, răspunse el cu un zâmbet în colțul gurii.

Nathan o tulbura și nu-i plăcea senzația asta. Insensibilitatea lui o copleșea.

— Parcă nu ești în apele tale, remarcă el. Era un compliment tipic, se gândi India. Știa cum arăta, nu era nevoie să-i atragă atenția și, la urma urmei, nu era treaba lui.

— În schimb, tu ești remarcă la rândul ei India, uitându-se la bărbia care era acum bărbierită cu grijă. Nici asta nu-l făcea să pară mai tânăr, îi accentua doar frumusețea cu o notă de asprime.

— Ce vrei să spui? Întrebă el, mișcându-și vârful nasului cu degetul. Avea ochii lunguroși, negri, acoperiți de gene lungi.

— Seara, oaspeții ar trebui să poarte cravată... spuse ea, nu fără oarecare ezitare. Ar fi trebuit să-și spună în sinea ei că cel cu care vorbea era fratele ei vitreg, era Nathan cu care, ani în urmă împărțise toate secretele copilăriei... dar nu putea.

Se întâmplaseră prea multe. Se despărțiseră și crescuseră separat. Bărbatul pe care îl avea acum în față nu mai avea aproape nimic din băiatul pe care și-l amintea.

— Nu mai spune? Nathan își duse mâna la gulerul desfăcut, din mătase albastră.

India se gândea, încercând să nu-i privească degetele lungi cu care-și atingea gâtul ars de soare... se gândea că orice făcuse și oriunde fusese nu rămăsese niciodată falit.

— Da, ar trebui să porți cravată, spuse într-un târziu privindu-i gura cu un zâmbet ironic, îmi pare rău. Nathan zâmbi și el, dezvelind un șir de dinți albi și perfecți.

— Și ăsta-i scopul vizitei tale? Să-mi spui că nu sunt îmbrăcat cum trebuie? Iartă-mă, ești de părere că ce porți tu e potrivit și că eu sunt îmbrăcat aiurea?

— Nu, bineînțeles că nu, spuse India, am venit să vorbesc cu Paolo, nu știam că te gălesc aici.

— Poate că ai dreptate, spuse Nathan sorbind din pahar. Vreți să vă las singuri?

India nu-i răspunse. Se întoarse spre Paolo și cu un ton autoritar, pe care îl folosea de altfel cu toți angajații, îi spuse ce dorea Carlos:

— Vrea să nu mai zăngăni paharele. Mulți dintre cei care vin aici pot aștepta până se termină fiecare melodie ca să bea ceva, iar dacă nu, pot să vină să bea la bar. Tu te tot învârți prin cameră, dai ordine și asta îi supără pe cei care vor să asculte muzică.

— I-e teamă că nu-l mai ascultă nimeni, dacă le dau eu altceva la care să se gândească, asta e! rosti el cu un accent puternic pe care-l adora de obicei toate femeile.

— Dio, fraiera asta nu-și dă seama că în ceea ce-i privește pe oaspeți aș putea și eu să cânt, stereo nu?

— Nu prea ai dreptate, Paolo, spuse ea de sus. Carlos e un

muzician foarte dotat.

— E punctura! bombăni Paolo și deși India nu înțelesese nicio iotă era sigură că nu e un compliment.

— Nu cred... începu ea plictisită, dar în același moment interveni Nathan.

— Cred că îi datorezi scuze domnișoarei Kittrick, spuse cu voce joasă și controlată. Dacă ți-a spus să nu servești băutură în timp ce pianistul își face meseria, așa să faci! Ai înțeles? Paolo reacționează imediat.

— Bineînțeles, signor! spuse. Dacă India nu i-ar fi cunoscut felul de a reacționa, ar fi spus că visează. Era doar o glumă, nu? Carlos îmi e prieten. Suntem cu toții prieteni aici, pe insula Pelican.

India, strânse din dinți. Nu avusese o zi bună și asta umpluse paharul. Era și așa destul de rău că Nathan simțise nevoia, sau se crezuse îndreptățit să-și bage nasul în afacerile ei, iar răspunsul lui Paolo era umilitor.

— Așa cum spuneam, rosti ea printre dinți, nu merită să ne insultăm unul pe altul. Carlos trebuie să-și facă treaba lui ca și tine. Și nu cred că trebuie să-ți amintesc că barmani buni se găsesc mai ușor decât muzicieni buni. Ai înțeles?

Paolo îi aruncă lui Nathan o privire mânioasă, ca și când ar fi așteptat să reacționeze cumva la cuvintele ei, apoi se supuse ridicând din umeri:

— Da, signora!

— Bun! India își permise să arunce o privire spre fratele său vitreg și apoi se depărta de teighea.

— Și acum... vă rog să mă scuzați...

— Stai! Nathan o ajunse din urmă în momentul când se pregătea să urce scările, spre foaier. Pentru moment se gândi că o va lăsa să plece fără să mai spună altceva dar nu fusese așa.

— Da? spuse ea întorcându-se spre el cu calm.

— Ce s-a întâmplat? zise el uitându-se la ea întrebător. Ce-a fost cu privirea aia?

— Ce vrei să spui? întrebă India cu ignoranță.

Își aruncă privirea spre ceasul de aur de la mână, ceasul pe care tatăl ei vitreg i-l dăduse când împlinise doisprezece ani și se-ncruntă.

— N-am timp să stau de vorbă, trebuie să mă duc să mă schimb.

— Nu asta am vrut să spun și știi foarte bine, spuse Nathan distant. Ce-i cu tine, am spus ceva rău? India stătea bătoasă.

— De ce crezi asta?

— Am înțeles foarte bine privirea pe care mi-ai aruncat-o. A fost ucigătoare. Bine, dacă vrei să-mi spui ceva, spune, nu-mi plac insinuările, niciodată nu mi-au plăcut. India respiră adânc. Nu voia să se amestece încă. Era încălzită și obosită și gândul la un duș răcoros era singurul care-i stăruia în minte.

— Ai o imaginație bogată, spuse decizând că nu trebuia să exagereze. Pe deasupra.

Nathan era proprietarul acum. Dacă el ar fi hotărât să schimbe personalul, nu era ea cea care să se plângă. S-ar fi întors să plece, dar Nathan își încleștase degetele în brațul ei oprind-o.

— Nu e imaginația mea, spuse cu tărie. Cred că nu ți-a convenit că m-am băgat în discuția ta cu barmanul. Numai asta poate fi, dacă n-am spus ceva greșit, care te-a supărat, în seara asta. La naiba, spune-mi ce te supără, nu vreau să fie nicio neînțelegere între noi!

India înghiți în sec, întrebându-se de ce mâna lui Nathan îi producea o asemenea reacție de furie când o atingeau degetele lui, parcă i-ar fi ars pielea și un fior fierbinte îi străbătea brațul până sus. Ca și când atenția i-ar fi fost acaparată de acea strânsoare brutală și bătăile inimii, îi sunau cu putere în urechi. Exagera. Știa asta. Doamne, era ca și cum Nathan n-ar mai fi atins-o până atunci. În zilele anterioare, mama ei îi atrăsese atenția că obișnuia să o apuce de braț pentru a-și sublinia punctele de vedere, sau pentru a o târî după el la pescuit. Dintre toate hobiurile lui, pescuitul era cel care-i plăcea cel mai puțin și de multe ori avuseseră altercații din cauza asta. Câteodată Nathan o ridica și o arunca în apă, iar ea încerca să se lupte cu el, pentru a scăpa. Nu erau conștienți de ceea ce făceau pe atunci; de ce era așa de uimită acum și de ce își pierduse orice urmă de voință și nu se putea desprinde de el? realizând că nu putea face decât un singur lucru, se întoarse spre el și spuse pe un ton tăios și agresiv:

— Cred că știi ce ai făcut! Poate că nu ți-ai dat seama dar hotelul a fost foarte bine condus cât timp ai lipsit. Nathan strânse din dinți.

— Crezi că m-am amestecat când nu trebuia? De ce n-ai spus așa de la început?

India replică cu dispreț:

— Cred că tocmai am spus-o!

— Nu înainte de a te forța să o spui. Și dacă tot veni vorba, de ce n-o lași pe Adela să se ocupe de afacerea ei murdară? Dacă vrea să-l pună pe italian la punct de ce n-o face? Nu ești lacheul ei. India clipi distrasă de efortul pe care-l făcea să-i evite privirea întunecată, acuzatoare.

— Adela? repetă ea absentă, mama? Ce are ea de-a face?

Nathan se încruntă și ochii îi cercetară fața din ce în ce mai asudată.

— Nu are ea ultimul cuvânt în toate problemele?

— Care probleme? exclamă India nerăbdătoare, nu știu despre ce vorbești.

— Bine! Tonul lui Nathan devenise mai puțin prietenos. Poate că a angajat un administrator, care poți fi tu sau nu, dar ea semnează cecurile, nu? Sau poate așa făcea când trăia tata.

— Nu! India se smuci din strânsoarea lui. Mama nu s-a ocupat de administrația hotelului când tata... când tatăl tău trăia, mă lăsa pe mine să mă ocup de partea practică. Mama... lucrează mult. Asta e o insulă mică. Oamenii se odihnesc aici.

— Vrei să spui că se plictisesc, sugeră Nathan cu duritate, gândindu-se că îi era greu să mai repare ce spusese. Deci hotelul Kittrick, insula Pelican... sunt copiii tăi, nu?

— N-am spus asta, se apără India. Știi că a fost ideea mamei să extindem stațiunea?

— Pentru că nu câștiga destui bani și nu era mulțumită, spuse Nathan caustic, dar India îl ignoră.

— Iar tata... tatăl tău s-a ocupat de finanțare.

— Vrei să spui că s-a îndatorat la bancă. Nathan se strâmbă. Da, știam asta.

India respiră adânc.

— Dacă vei continua să faci remarci nepoliticoase, mai bine nu mai discutăm, spuse ea țăfnoasă. Sunt sigură că domnul Hastings ți-a dat toate detaliile. Dacă mai ai nevoie de vreo informație ar fi bine să vorbești cu el.

— Ah, la dracu'! Înjură Nathan birjărește, iar India își scutură umerii și urcă scările. Nu avea niciun rost să-i tolereze cruzimea, nu trebuia să se dezvinovătească în fața lui și nici chiar pe mama sa nu

avea de ce să o acopere.

— Bine, bine, îmi pare rău! auzi scuzele neașteptate și-și dădu seama că ieșise din bar după ea. Stătea cu o treaptă mai jos și de asta își dădea seama, simțindu-i răsuflarea în ceafă, nu în păr.

— În ceea ce-l privește pe Hastings, mi-a dat toate informațiile, dar nu și detaliile. Ce naiba, nici nu m-am întâlnit încă cu tipul ăsta. Am venit aici imediat ce i-am citit telegrama. India se întoarse spre el șovăitoare. Ochii lor se întâlniră. Nu putea în niciun fel să-i evite privirea resemnată. Și-a pus mâna în jurul taliei într-un gest de inconștientă apărare.

— Deci, spuse ea umezindu-și buzele, ce să mai spun?

— Poți să-mi spui cum de s-au transformat în așa ceva planurile tatălui meu de a extinde clădirea, replică el deschizându-și brațele. Când am plecat, construisese portul și voia să amenajeze o piscină și terenuri de tenis, nu așa ceva...

India își înălță capul.

— Părea o investiție bună, asta-i tot.

— Pentru cine?

— Pentru noi toți, replică ea alegându-și cuvintele cu grijă.

— Trebuie să fi costat o avere!

— A meritat.

— Oare? Suiseră treptele și acum stăteau alături. Mama ta avea idei mărețe și tata ar fi făcut orice să-i fie pe plac. India s-a dat înapoi.

— Tatăl tău era mândru de tot ce reușise!

— Dar a făcut efort, nu?

— Dacă vrei să insinuezi că atacul de cord a avut vreo legătură cu problemele bănești, greșești! a exclamat ea supărată. Doamne! Locul ăsta valorează o mică avere, nu mică, chiar o avere considerabilă. Cum îndrăznești să insinuezi că boala lui a avut ceva comun cu hotelul? Fața lui Nathan era neîndurătoare:

— Trebuie să recunoști că bătrânul a murit cu zile, când nimeni nu se aștepta, replică el. India simți un gol în stomac dându-și seama că Nathan pierduse în câteva minute orice urmă de politețe. Era rece și arogant și agresiv din cap până-n picioare, exact așa cum prevăzuse mama sa.

— Nu sunt nevoită să te ascult, spuse ea șuierător pentru că observase că discuția lor era urmărită de cel puțin doi angajați. Paolo

își ciulea evident urechile pentru a auzi ce vorbeau, iar fata de la recepție nu putea să nu-și dea seama că ceva nu era în regulă.

— Dacă te plângi de ceva, ar fi bine să tratezi asta cu domnul Hastings când apare pe aici. Nu am chef să o superi pe mama și mai mult. Nathan vorbi din nou, dar acum nu se mai interesă de Adela:

— Hastings? Vine aici?

— Peste vreo două zile. Indiei îi venise mai ușor să întrerupă discuția în această atmosferă ostilă. I-am cerut să-și amâne sosirea pentru a-ți da timp să te familiarizezi cu insula din nou. Bineînțeles că nu aveam de unde să bănuiesc că vei începe să acuzi pe toată lumea de îndată ce vei veni. Nathan scrâșni din dinți.

— Nu acuz pe nimeni... ce naiba, India, încerc doar să aflu ce se mai întâmplă!

Fir-ar să fie, era tatăl meu!

— Știi! India încercă să ascundă sentimentul de simpatie care o răscolea. Asta nu-ți dă totuși dreptul să vii aici și să născopești cauzele bolii lui. Poate că și tu ai jucat un rol în asta!

CAPITOLUL 3

De dimineață aerul era întotdeauna rece, dar minunat și una dintre ocupațiile favorite ale lui Nathan era să alerge pe malul apei înaintea altora. Nu vedea nicio piedică în asta, chiar dacă nu dormise într-un pat. La acea oră, nisipul era curat și neumblat, fără urma altor pași care să-i strice intimitatea. În orice caz, știa că ceea ce făcea nu era cu totul inocent. Întârziindu-și apariția la hotel, amâna cu bună știință momentul când avea să fie pus față în față cu situația pe care o crease testamentul tatălui său. Mai devreme sau mai târziu va trebui să decidă ce va face, dar pentru moment amâna confruntarea.

Petrecuse noaptea la bordul iahtului Waifarer, simțindu-se mai aproape de casă, aici, unde tatăl său îl învățase să navigheze, decât în apartamentul absurd de opulent pe care i-l oferiseră India și mama ei. În momentele sale de generozitate se gândea chiar că nu era vina lor. Ce să fi făcut cu cineva care era sau nu era un membru al familiei? Cu cineva care nu era bine primit în apartamentele familiei?

Chiar și așa bănuise că Adela se aștepta să-l vadă. Oare cum acceptase moartea tatălui său? Nu putea crede că era devastată de durere. Numai de ceea ce se schimbase. Cu o noapte înainte, anticipase felul în care-i va spune, satisfăcut, să plece. Asta era înainte de discuția

cu India, înainte de a descoperi că ea și nu Adela, se ocupase de hotel.

De aceea se dusesse la ponton, sperând, lucru care s-a dovedit a fi adevărat, că nimeni nu va veni să-l caute acolo. Avea nevoie de timp să se gândească. Nu putea să scape de Adela până nu scăpa și de India și, în ciuda celor întâmplare, nu prea voia acest lucru. Era o nebunie, știa asta. Chiar și gândul că o va păstra era mai presus de judecata lui. Era de partea mamei ei și o credea orbește, cum făcuse și tatăl lui. La naiba! Nu avea pe atunci decât treisprezece ani. Ce fel de obiectivitate putea să aibă?

Tatăl său lăsase viitorul ei în mâinile lui. Și asta îl stresa. Era bătrânul atât de sigur de mărinimia lui? Sau nu-i păsa de ce avea să se întâmple cu fiica și cu soția lui? La urma urmei, ce știa el despre India? Fusesse plecat opt ani. Putea să semene cu mama ei mai mult decât își închipuia. În spatele pontonului, linia țărmului se prelungea într-un șir de golfulețe stâncoase. Aici nisipul avea nuanțe roz, era neatins, mai greu accesibil pentru cei de la hotel. Astea erau adăposturile dintre stânci unde-și petrecuse copilăria neîmpărțind-o cu nimeni până ce India a dat buzna în viața lui. S-a strâmbat. Cât de sentimental poți fi? A crezut că alungase orice urmă de sentimentalism din suflet. Nu putea să nege că India avea un loc special în inima lui. Era sora lui vitregă. Nu avea de ce să se rușineze.

Trecuse de opt când se întoarse la hotel și era flămând. Mâncase doar un sandviș noaptea precedentă dar acum avea ouă cu șuncă și pâine prăjită cu unt.

Nu era mâncarea recomandată la băile Sullivan, dar era exact ce-i trebuia pentru a se sătura. Masa de dimineață era uneori servită în restaurantul cu terasă, un spațiu luminos octogonal, de unde puteai admira oceanul. Era o cameră construită aproape în întregime cu ferestre de sticlă, care puteau fi fumurii sau normale modificându-se în funcție de vreme. Acum câteva dintre ele erau deschise și un curent de aer foarte plăcut ținea temperatura scăzută.

Nathan se opri în cadrul ușii rotindu-și privirea prin cameră. Mese rotunde acoperite fiecare cu bucăți de material alb pe care se afla argintărie strălucitoare și pahare de cristal. Mai era pâine proaspătă, caldă și cafea proaspătă măcinată care-l făcea să se bucure doar gândindu-se la ele.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? Un barman în haină albă se

uita la el cam neîncrezător și Nathan își dădu seama de asta, cu atât mai mult cu cât în ziua anterioară, la venirea sa, nu fusese întâmpinat de prieteni. Era pentru prima oară când se gândea că barba crescută peste noapte îi înțepa obrazul și că bluza și pantalonii purtau mărturii ale apei sărate.

— Eu... ezită o clipă și apoi decidând că oricât de nepotrivit ar fi arătat, îi era totuși foame și asta era hotelul lui. Da, spuse. Du-mă la o masă. Și adu-mi o ceașcă de cafea, te rog. O să-ți spun ce mai vreau după ce o să mă uit pe meniu.

Chelnerul îi întinse lista pe care o avea sub braț și notă ce trebuia să aducă.

— Sunteți oaspete al hotelului, domnule, nu? Întrebă cu un ton cam neprietenos și Nathan aprobă dând din cap.

— Camera 204, spuse și se hotărî să nu-l mai plictisească. Unde să stau? La masa asta, lângă fereastră? Chelnerul ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, începu el, dar o voce familiară de femeie interveni.

— Lloid, îl caut pe domnul Kittrick, spuse India încetișor aruncându-i o privire îngrozită chelnerului. Oh, domnul Kittrick nu s-a prezentat? Nathan el este Lloid Persall. Se ocupă de oaspeții matinali. Chelnerul perfect pentru cei mahmuri.

Resentimentele mocneau în sufletul lui Nathan.

— Cu atât mai bine pentru el, spuse, nefiind dispus să se certe din nou cu ea. Deci, ce trebuie să fac ca să fiu servit, să-mi arăt actele? sau ce? India strânse din dinți.

— Adu-i domnului Kittrick ce vrea, Lloid spuse, îndepărtându-l pe chelner cu un gest liniștitor. Mă ocup eu de masa lui.

— Da, doamnă Kittrick. Chelnerul se uită ca și când ar fi vrut să mai spună ceva dar se răzgândi, iar Nathan aștepta încordat ca India să-i spună unde să se așeze.

Doamne, oare asta era genul de serviabilitate pentru care oamenii se mai întorceau în locurile astea? Masa la care fusese dus era cea pe care o alesese el, la geam. O masă pentru două persoane, ferită de priviri de jaluzele de tul alb care fremătau în bătaia brizei. Deși iritat, s-a simțit obligat să spună ceva după ce se așeză și-i aruncă Indiei printre buze:

— Mulțumesc, cred că va trebui să trimit fotografia mea și

celorlalți membri ai personalului ca să evit alte situații jenante. India întinse mâinile pe lângă coapse și-și împreună degetele. Era un vag gest protector pe care-l făcea inconștient.

— Nu va fi nevoie, dacă mă lași să te prezint și celorlalți angajați, spuse ea sec și certăreț. Dacă n-ai fi dispărut ieri seară, probabil că ai fi fost cunoscut până acum.

— Viața noastră de vie e foarte eficientă... Nathan se afundă în scaun și se uită la India. Deși își dădea seama că avea dreptate, simțea o dorință nestăvilită să o contrazică, să o tulbure. Asta se întâmpla oare când familiaritatea se transforma în înstrăinare? De ce voia să o trateze diferit acum când ea făcea tot ce putea ca să fie totul în ordine?

Refuza să creadă că felul în care arăta avea de-a face cu atitudinea față de ea. Fusta scurtă plisată și bluza albă fără guler erau un stimulent neplăcut pentru dispoziția sa. Faptul că era în alb și negru din nou ca și echipamentul pe care îl purta ieri părea că-i dă un aer de uniformă, chiar dacă mânecile îi dezgoleau brațele și fusta îi era scurtă până la jumătatea pulpelor. Părul îi era prins într-o împletitură franțuzească și felul în care și-l strânsese la spate ar fi putut să dea profilului ei o notă de severitate. Dar nu era așa. Dimpotrivă, stilul auster revela puritatea profilului și linia dulce a obrazilor proaspeți ca piersicile.

Doamne! Cuvintele îi curgeau învălmășindu-i-se în minte, atrăgându-l și dezgustându-l totodată. Nu voia să-și analizeze gândurile, dar când privirea se plimbă de la obrajii săi la zvâcnirea încordată a sânilor, alt fel de emoții îi făcură vocea aspră.

— Nu am dispărut aseară, a corectat-o scurt. Se instalează în scaun, căutând să își găsească o poziție mai comodă și concentrându-se la meniul din fața sa. Aveam nevoie doar de puțin timp, asta a fost tot. Îmi pare rău dacă ți-am făcut probleme, dar nu am crezut că trebuie să-ți dau socoteală de ceea ce fac.

— Nimeni nu spune asta, Nathan.

— Atunci ce? Întrebă aruncând o privire feței ei vioaie. Se gândi că era mai bine când nu era supărată pe el. Era mai ușor să lupte cu furia, decât cu un calm de gheață.

— Mama credea că vei vrea să o vizitezi, spuse ea în cele din urmă. Nu o faci mereu, nu? Pentru Dumnezeu, Nathan, a fost soția tatălui tău! Oricâtă pică i-ai purta, a fost distrusă de moartea lui. Au

fost împreună aproape paisprezece ani. Nu poți avea puțină considerație?

— Considerație? Nathan era tentat să întrebe ce considerație avea Adela pentru el. Dar nu trebuia să o învinovățească pe India pentru duplicitatea mamei sale. Nu îi putea imputa nici perfidie, nici răutate. Haide, de ce să nu stăm puțin de vorbă? sugera el, văzându-l pe Lloid apropiindu-se repede cu cafeaua. Hei, e grozav, adăugă când chelnerul așează pe masă un vas cu suc de portocale proaspăt stors și cafea fierbinte. L-a aprobat cu un zâmbet. Tocmai ce-mi doream. Lloid părea ușurat.

— Ouăle cu șuncă vin imediat, domnule, spuse, apoi îi aruncă Indiei o privire plină de îndoială. Îmi pare rău dacă v-am supărat cumva mai devreme, domnișoară Kittrick. Dacă aș fi știut...

— Fără zahăr. Nathan nu se putu stăpâni să nu fie mărinimos. Domnișoara Kittrick ia masa cu mine. Poate că vrei să-i iei comanda.

India părea că vrea să refuze, dar decența avu câștig de cauză.

— Doar pâine prăjită și cafea, Lloid, spuse afundându-se în scaun până ce se îndepărtă chelnerul. Nu mai lua decizii pentru mine, Nathan, nu mai sunt o fetiță de liceu.

— Vrei să iei masa cu mine? întrebă arătând spre paharul ei. Ea-l întoarse cu gura în jos și privi tăcută pe fereastră. Cum stătea în profil, cu fata hotărâtă, îngropată în podul palmelor, Nathan o putea urmări fără să fie văzut. În ciuda frumuseții, părea obosită. Obosită și îngândurată și el bănuia că Adela îi făcuse scandal seara trecută când nu venise. Mișcă podul palmelor și își mângâie în treacăt obrazii, lăsând să se vadă unghiile mici, rotunde date cu oja pală. Vârful degetelor trecu ușor peste umbrele de sub ochi atrăgându-i atenția asupra arcuirii sprâncenelor. Când i-a privit, gura, a simțit că-și pierde din nou controlul.

În consecință se hotărî să vorbească pentru ca să iasă din această stare, cu un ton mai mult decât conciliant.

— Bine, spuse după ce dădu pe gât jumătate din suc de portocale, voiai să-mi spui ce te frământă. Am preferat să-mi petrec noaptea cu durerea mea, în loc să încerc să consolez pe cineva care nu mi-a arătat nicicând bunăvoință. Și tu ești tânără. Asta era, nu? India, n-aș fi fost niciodată aici, dacă Adela ar fi avut drumul ei și știi asta prea bine. India își luă cotul de pe masă și se întoarse, puțin în silă,

spre el, dar spre deosebire de el, nu vorbi imediat. Păru că-și alege cuvintele cu grijă smulgând cu degetele bucățile din șervețelul de lângă farfurie.

— Cred, spuse, că noi... mama și cu mine... am vrea să știm ce intenționezi să faci cu... cu hotelul...

— Pentru hotel spui, tu și mama ta, o întrerupse Nathan cinic. Adela vrea să știe dacă intenționez să o alung de pe insulă, așa cum a făcut ea odinioară cu mine, nu? Ochii Indiei luceau nervoși.

— Nu prea poți să faci astfel de comparații și, dacă-mi amintesc bine nu a fost mama cea care te-a făcut să pleci, ai fost tu! Cum poți să pui în aceeași oală ce s-a întâmplat, cu ce se întâmplă acum? Doamne, știam că te-ai schimbat, dar nu bănuiam cât de mult! Ar fi vrut să-l lase. Ar fi vrut să împingă scaunul de la masă fără să-i dea cea mai mică șansă să se apere. Era indignată, scârbită de comentariile pe care ar fi putut să le facă despre mama sa, ochii ei mari îl acuzau, buzele îi erau strânse. Dar nu era stăpână pe sine. Când mâna lui o prinse de încheietură silind-o să stea jos, descoperi că tremura. În spatele aparentei furii, era șocată și nesigură, încercând să se stăpânească dar nefiind în stare să-i refuze cererile.

— Nu pleca, murmură el, aproape fără să vrea, întâlnindu-i privirea temătoare. Lloid se întorcea cu micul dejun și ultimul lucru pe care-l dorea era ca animozitatea dintre ei să iște bârfe în rândul angajaților. Pentru că încheietura mâinii Indiei era delicată și fragilă, că pielea era catifelată ca mătasea și că mâna ei se mișca într-a lui, nu avea nicio importanță. Nici când își mișcă piciorul și când pantoful lui îi atinse glezna, reacția lui nu fusese decât un automatism. Trebuia să-i dea drumul căci se apropia barmanul, dar o săgetă cu privirea țintuind-o pe loc.

Nu era ușor, mai ales când ochii ei mari și albaștri îl priveau parcă în suflet, iar el simțea că vrea din răspuțeri să se poată apăra. Privirea ei se lăsă în jos, genele cafenii îi mângâiară umerii obrazilor, iar el avu atâta putere să-i mulțumească chelnerului.

— Dacă mai doriți ceva... Lloid era foarte sensibil la tensiunea care se simțea la masa noului venit, dar Nathan îi mulțumi cu un zâmbet aprobator.

— Nimic, mulțumesc, spuse ridicând capacul de argint ca să se uite la minunatele ouă cu șuncă. Arată grozav! Lloid s-a așteptat ca

India să fie de acord cu el dar s-a înșelat. Deși aruncă o privire fugară nu rosti niciun cuvânt și Nathan observă că pofta ei de mâncare dispăruse odată cu buna dispoziție.

Neîndurător, fără să o îndemne să se servească, îi puse în farfurie, o porție mare de ouă cu șuncă. Avea și chifle și turte englezești calde, învelite, într-un coșuleț.

Luă un corn și-l unse cu un strat gros de unt. Nu era ușor să mănânci cu India stând tăcută în fața lui, mai ales când era cu gura plină și făcea eforturi să înghită. Al naibii să fie dacă o să-i dea Adelei vreo satisfacție, se gândi și știa că-i va merge șiretlicul, asta în timp ce India se holba la el.

— E foarte rău pentru tine, știi, spuse ea ca și când s-ar fi forțat să vorbească, iar buzele lui Nathan înțepeniseră automat.

— Nu ai nimic bun de spus? întrebă, umplându-și din nou gura cu șuncă.

— Ceva cum ar fi... ce-ai mai făcut? Sau... te-ai însurat? Ai familie?

India îi evită privirea:

— Ai?

— Ce să am?

— Familie, spuse printre dinții încleștați.

— Din câte știi nu, răspunse, deliberat neglijent.

— Și soție? I se păru potrivit să întrebe. Ești... ai fost însurat?

— Însurat? Nu, spuse Nathan ezitând. India se holbă la el nesigură pentru o clipă și apoi întinse mâna după cafetieră. Aparent, trebuia să facă ceva și el observă că încă îi plăcea cafeaua cu lapte.

— Dar tu? întrebă, deși văzuse că nu avea verighetă pe deget și nici alte lucruri care să o dovedească. Dacă fusese măritată sau logodită, nu era nicio dovadă.

— Nu. Folosea ceașca de cafea ca un scut între ei.

— Nu încă, adăugă scurt, iar el se întrebă cu oarecare gelozie ce înseamnă asta.

Mâncă atât cât putu și împinse farfuria. Cel puțin fizicul îi fusese satisfăcut, gândi el, greșind de fapt, pentru că observă că se simțea încă gol pe dinăuntru. India privea în ceașca de cafea, ca și când i-ar fi putut da răspunsurile pe care le căuta. Ce aștepta de la el acum că își revenise? Poate că el va fi proprietarul insulei Pelican, dar era casa lui

încă.

— Tatăl meu, spuse în cele din urmă încercând cel puțin să înțeleagă de ce bătrânul făcuse testamentul în favoarea lui. Dacă tu administrai hotelul, el ce făcea?

India se uită la el și apoi așează ceașca cu grijă, pe farfurioară.

— Petrecea o grămadă de vreme în port.

— Nu călătorea cu mama ta?

— Se pare că prefera să stea pe insulă, admise ea după un moment. Spunea că era prea bătrân ca să mai călătorească în jurul lumii. Mă întreb dacă nu îi dădea de gândit starea lui. Nathan își încorda maxilarul.

— Se ducea la doctor cu regularitate?

— Numai la doctorul local.

— Lennox?

— Da.

— Lennox era aproape de pensie când am plecat. Doamne, trebuie să aibă vreo șaptezeci și cinci de ani.

— Da, are șaptezeci și cinci, spuse India. Tata... Aaron nu voia să vadă pe altcineva.

Spunea că se simțea bine și, în afară de câteva depresii, așa părea să fie.

— Depresii? Nathan accentua cuvântul. Cum adică... depresii? Doar nu s-a sinucis, nu?

— Nu! India era indignată. Avea doar câte o cădere, uneori. Doctorul care l-a examinat după ce a murit... a spus că erau simptome specifice bolii de inimă.

— La naiba! Nathan mototoli șervețelul și-l aruncă pe masă. De ce naiba nu m-a anunțat? Doamne, era pe moarte și nici nu s-a deranjat să mă anunțe!

— Cred că s-a gândit că nu-ți pasă, remarcă o voce înaltă. Nathan își ridică privirea și dădu cu ochii de mama sa vitregă care stătea arogantă alături.

Erau opt ani de când n-o mai văzuse pe Adela și nu fuseseră în întregime benefici. Oh, era încă o femeie încântătoare. Părul ei blond era mai natural decât l-ar fi putut face orice mână îndemânică și, chiar la o oră atât de matinală! machiajul era perfect. O cămașă largă și o vestă neagră, simple, mascau statura osoasă. Nu făcuse greșeala să-și

pună pantaloni strânși. Avea pantaloni largi, de mătase, care-i unduiau pe picioare. Cam câți ani avea? se întrebă în primele secunde înainte ca decența să-l facă să se ridice, patruzeci și șase, patruzeci și șapte? Nu fusese niciodată prea sigur ce vârstă avea. Când s-a măritat cu tatăl sau, a fost o problemă discutabilă și întotdeauna se purta ca și cum era mai tânără. Acum, după ce pierduse bățalia și avea o fată care arăta ca India, era mai greu să se poarte așa. Ar fi trebuit să-i fie milă de ea pentru că nu putea să uite trecutul și să-l trateze cu respect. Ura era prea mare și vorbele ei nu făceau lucrurile mai ușoarebin. elnțeles că India a fost cea care a răspuns prima, grăbindu-se ca și când ceea ce ar fi spus ar fi putut să îndulcească remarca crudă a Adelei.

— Oh, mamă! exclamă împingând scaunul și ridicându-se, nu credeam că te-ai trezit. Am intrat la tine înainte de a veni la hotel, dar dormeai.

— Țineam ochii închiși, India, dar nu dormeam, a replicat Adela tăios. Nathan se ridică și el.

— Cred că știi că n-am dormit deloc azi-noapte. Nathan era tentat să comenteze dar asta nu putea să-i îndepărteze frustrarea și nici să-l aducă înapoi pe tatăl său.

Femeia asta fusese soția tatălui său, alegerea lui. Trebuia să existe o cale să discute cu ea fără să-și piardă firea. India privea acum speriată, înfricoșată de ce-ar putea el să spună sau să facă.

Pentru nu știi ce motiv ciudat îi păsă încă de reputația hotelului. Nathan știa că nu-și face niciun bine dacă o lasă pe Adela să-l lovească. Se simțea îndemnat să-i spună ce părere avea despre primirea ei, cu o voce puțin ironică.

— Ești plină de tact ca de obicei, Adela. Mă bucur că ești fericită să mă vezi. Trebuie să admit că nici nu mă așteptam la așa o primire. Adela strânse din dinți.

— Cred că ți se pare foarte amuzant să te joci cu viețile oamenilor, să-ți bați joc de adversitatea noastră. Nu știi cum ne-a putut face Aaron așa ceva? Ce-am făcut să merităm așa ceva? Nathan i-ar fi putut răspunde dar era un lucru pe care nu voia să-l mai dezgroape. În afară de asta, era o ușurare să afle că încă-l mai ura. Era un punct comun unde puteau vorbi de la egal la egal.

— Nu știam că plănuiești acest mic fete a fete pentru micul dejun, îi spuse Adela rece și nu se putu stăpâni să nu adauge cu

răutate: Seara trecută te-ai făcut că nu știi nimic despre el.

— N-am plănuit nimic, spuse India încordată, când Nathan se pregătea să intervină.

— Nu știa unde sunt seara trecută, spuse el băgându-și degetele în dosul curelei care îi era largă. Îmi pare rău dacă vă imaginați că a fost neatenție, dar asta nu-i treaba mea. Îmi trebuie ceva timp să mă gândesc ce voi face și camera de pluș pe care mi-ați dat-o nu prea e locul potrivit pentru așa ceva. Adela își strânse buzele

— Ai dormit pe plajă, în consecință. Îl fixă cu o privire de gheață. Probabil așa obișnuiești. Nathan primi insulta fără să comenteze și își mângâie barba țepoasă de pe obraji cu o mișcare rapidă. Se gândi că probabil asta merită. Ar fi trebuit să intre în baie înainte de a-și face apariția.

— Nu, spuse, nu-mi stă în fire să dorm pe plajă Adela, și, doar așa ca să știi, mi-am petrecut noaptea în port. Ralph David și-a amintit de mine și i-a părut bine să mai vadă o figură familiară.

— Dacă Ralph te-a lăsat să dormi la club... începu Adela, dar aducându-și aminte de poziția lui Nathan, tăcu. Ei, bine, adăugă, ești gata să vorbești despre viitor acum sau trebuie să-l așteptăm pe Arnold Hastings să scormonească rana?

Nathan o auzi pe India exclamând plictisită:

— Nu cred că trebuie să fim rivali, mamă. Orice ar decide Nathan, nu avem altă cale decât să ne supunem și va fi mai ușor în toate privințele dacă vom căuta să fim civilizați unii cu alții.

— Da? spuse Adela ridicând din sprâncene și aruncându-i fetei o privire disprețuitoare. Măcar știu pe cine simpatizezi, India. Spune-mi ce vrei să câștigi din această mezialianță indecentă? Ce lucru ți-a oferit de te-ai întors împotriva mea?

— Nimic, tipă India și indignarea o făcu să roșească. Știu cum te simți, mamă, și sunt de acord cu tine, dar lupta dintre noi nu rezolvă nimic.

Adela nu se obosi să răspundă. Se uită la fiul ei vitreg, iar Nathan îi întâlni privirea cu indiferență neașteptată. Bănui că Adela învățase ce înseamnă să fii neajutorată și frustrată și se întreba ce gândea când își cocea răzbunarea.

— Ne vei da destul timp să ne facem alte aranjamente, sper spuse pipăind cu vârful degetelor mulțimea lanțurilor de aur din jurul

gâtului. Puținii bani pe care ni i-a lăsat Aaron nu ne vor ajunge prea mult ca să ne oferim lucrurile cu care suntem obișnuite și aș mai vrea câteva zile să-mi plăng soțul în liniște.

Nathan o ascultă tăcut. Contrar celor ce simțise când aflate că tatăl său îi lăsase insula, descoperi că îi poate fi milă de Adela. Nu o iertase pentru ce-i făcuse. Era prea dureros ca să fie ignorat dar timpul avea să compenseze asta.

— Nimeni nu spune că trebuie să părăsești insula, Adela, adăugă și, în liniștea care s-a așternut după aceste cuvinte, a avut destul timp să se gândească de ce spusese asta. Era prea târziu. Zarurile fuseseră aruncate și, deși Adela privea cu o urmă de neîncredere, pe figura ei apăru ușurarea.

— Ce... ce înseamnă asta? Întrebă ea când își dădu seama de ce spusese fiul său vitreg. Vrei să spui că putem să rămânem?

— Vreau să spun că nimeni nu te obligă să-ți părăsești casa pe care o ai aici.

Aruncă o privire către fața temătoare a Indiei și sentimentul vag de mulțumire pe care îl simți îl bine dispuse. Oricare au fost motivele pe care tatăl meu le-a avut când m-a lăsat să mă ocup de acest hotel, nu cred că ar fi vrut să-mi ignor responsabilitățile. Adela își umezi buzele, evident că aștepta un cu totul alt răspuns și, nu pentru prima oară, Nathan se întrebă dacă într-adevăr asta ar fi vrut tatăl său sau o spusese doar ca să redreseze balanța.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă și acum era cu adevărat ușurată, trebuie să spun că nu mă așteptam să fim atât de rezonabil. Desigur, vârsta și... ochii ei îi priveau trupul înalt, musculos, transmițând emoții mult mai puțin ospitaliere... și experiențele te-au maturizat în pofida vârstei. A privit-o apoi pe fata ei cu o figură triumfătoare. Bineînțeles că India va considera binevenită decizia ta chiar dacă a crezut cel mai mult că ne vei alunga. M-a ținut în panică chiar de când a fost citit testamentul.

CAPITOLUL 4

Stând în cadrul ușii ce dădea spre galerie, privind apusul de soare care picta culorile exotice cu raze aurii, India ar fi preferat ca mama ei să nu dea vina pe ea pentru orice. Nu spusese nimic care s-o supere pe Adela. N-ar fi făcut așa ceva și era supărător să fie acuzată în fața lui Nathan. Nu că ar fi fost pentru prima oară. Pe când trăia Aaron,

de multe ori fusese ea țapul ispășitor când o prindea pe Adela cu vreo minciună. Își făcea mereu o scuză din faptul că Aaron era prea posesiv, că voia să știe unde era în fiecare moment și că nu o lăsa să aibă puțină intimitate. Spunea că era foarte normal ca India să o întrețină. Pe lângă toate acestea erau rude de sânge și, dacă ar fi fost bine pentru ea, India ar fi putut locui într-un apartament amărât din Londra.

India nu o neglijase niciodată. Atât cât l-a iubit pe Aaron nu ar fi trădat-o niciodată pe mama ei pentru el. Adela renunțase la multe ca să-i asigure o casă și o familie adevărată. Dacă nu ar fi făcut-o pentru ea, Adela și-ar fi văzut de cariera ei după moartea tatălui său. Bineînțeles că se îndrăgostise de tatăl lui Nathan, chiar dacă era mult mai bătrân decât ea și nu fusese un sacrificiu prea mare să-și părăsească micul apartament din Londra și să se mute în Bahamas. Indiei nu i-a permis să uite că, dacă nu ar fi avut responsabilități față de ea, nu s-ar fi recăsătorit. Mai ales că nu prea era ambițioasă.

Totuși ceea ce se întâmplase în dimineața asta o tulburase. Nu mai era nevoie acum să pretindă că era agitată din cauză că trebuia să plece. Doamne, noaptea trecută Adela era sigură că o să le dea papucii. Cum putea să o acuze pe India, care făcuse totul ca să-i redea încrederea?

India își dădu capul pe spate rezemându-l de tocul ușii. Se gândea că acum după ce tatăl său vitreg murise, putea fi mai aproape de Adela. Nu comunicaseră prea mult în ultimul timp și asta pentru că India fusese prea ocupată cu hotelul, iar mama ei a petrecut mult timp vizitându-și rudele din Statele Unite. Nu avuseseră relația care ar fi trebuit să existe între părinți și copii. Acum posibilitatea de a-și împărtăși viețile era mai îndepărtată ca oricând. Adela nu dorea un prieten ci un colaborator la conspirații, iar India nu voia să fie pusă să mintă în fața lui Nathan. Secretara îi spuse că Nathan petrecuse mult timp în biroul tatălui său uitându-se prin rapoartele din anii trecuți. Cerase cheltuielile la zi, profiturile și pierderile și cheltuielile estimate pentru viitoarele luni. Utilizarea computerului nu prea-i era familiară și nu prea era obișnuit cu afacerile. Evident că voia să se familiarizeze cu problemele companiei înainte ca Arnold Hastings să apară și India să poată specula. Se întreba dacă nu va vinde hotelul în viitor pentru că interesele lui erau puse întotdeauna înaintea celor ale Adelei, indiferent de promisiunea care i-o făcuse. Oare va mai vrea să se ocupe

de hotel dacă el va rămâne pe insulă? Poate va pretinde că abia-l cunoaște, că e aproape un străin pentru ea, deși nu era așa. Evenimentele acelei seri când tatăl său îl alungase nu erau uitate, doar puse deoparte. Și, chiar dacă se forța să nu-și mai amintească totuși îi forfotau prin minte amintirile din seara aceea. Între ei puteau fi și ecourile acelei infatuări copilărești. Într-un fel, pentru că Nathan plecase, aceste sentimente nu fuseseră îndepărtate. Nu pentru că ținea la el ci pentru că simțea un fel de nostalgie pentru inocența pe care o pierduse. Apoi pentru că el îi subminase autoritatea; așa cum făcuse cu Paolo la bar, sau când apăruse la micul dejun nespălat, neras ca și cum puțin i-ar fi păsat de toate convențiile. Chiar și modul în care o reținuse la masă îi dovedise cât de arogant era. O duruse încheietura mâinii câteva ore după ce i-o smucise el, deși nu găsise nicio vânătăie. Era probabil doar hipersensibilitatea ei. De când se ciondănise seara trecută îl așteptase să dea un semn de viață. Deși mama ei îi dăruise ocazia să-și schimbe opinia asupra purtării rele a Indiei, el se hotărâse să nu comenteze. Poate că aștepta o ocazie mai propice. Un adversar deștept nu joacă toate cărțile dintr-odată. El mereu avea un as în mânecă. Poate că nu s-ar fi simțit atât de încordată dacă ar fi dormit noaptea trecută. Văzându-l din nou pe Nathan, stăpân pe situație, se simți tulburată. Ar fi vrut să-l primească cu calm, să-i poată dovedi că nu mai era acea adolescentă impulsivă, dar lucrurile îi scăpaseră din mână și avea sentimentul că pierdea teren. Încerca să-și amintească ce simțise când aflase că Nathan se va întoarce pe insulă. Fusesse alarmată, regretase, fusese amărâtă, până când, logic, își dăduse seama că Nathan putea să nu aibă nimic comun cu decizia tatălui său. Poate că doar durerea pentru ce i se întâmplase acestuia o făcuse să anticipeze atâtea lucruri în drum spre aeroport. Abia când îl văzu coborând din avion realizează că visul nu era totuna cu realitatea. Se schimbase atât de mult. Nu doar aparent, pentru că era mai înalt și mult mai puternic decât și-l amintea ea. Pentru câteva clipe, aproape că nu l-a recunoscut pe băiatul care plecase în bărbatul arătos. Pentru remarcile lui cinice răspunsul ei fusese același și asta o durea acum. Problema era că o trata ca pe un copil. Dovedise asta la aeroport. Se schimbase oare India atât de mult? Sau era doar prea vulnerabilă la orice fel de critică? Ar fi dorit să fie Steve cu ea. Să se înțeleagă cu ea. Își dăduse seama că nu va fi ușor să stăpânească situația și avusese dreptate. Dacă ar fi fost și

Steve, Nathan nu ar mai fi avut șansa să o ia peste picior sau să o lase să se simtă ca un copil. Dar, dacă exagera din nou, îl făcuse să înțeleagă ce resentimente au față de el. A vrut doar să nu-i permită să o necăjească, dar remarcile despre tatăl lui erau de neiertat iar ea-i răspunsese cam pe același ton. Acuzațiile lui Nathan atinseseră o coardă nebănuită în sufletul ei. Deși Aaron păruse entuziasmat când hotărâseră să facă din hotelul Kittrick cel mai renumit hotel din lume, mai târziu avusese și păreri de rău. Partea proastă era că la paisprezece ani, India era prea crudă ca să-și dea cu părerea în această problemă. N-avea cum să știe de implicațiile pe care le puteau avea ideile Adelei. Ea visa doar, nu vedea realitatea și problemele enorme pe care le ridica visul cădeau pe umerii tatălui ei vitreg. Zâmbi. Fusesse oare egoistă? Sau poate mama ei fusesse... dinspre partea ei, primise cu bucurie ideea ca pe un mod de a înlătura sentimentul de trădare pe care-l avea din cauza lui Nathan. Fusesse mai mult decât încântată să accepte ideea Adelei care spunea că și Aaron simțise la fel. Avea nevoie de ceva nou și interesant care să-l facă să uite trecutul, dar nu părea să fi reușit. Ce altceva ar fi putut să-l facă să se întoarcă? Aaron suportase foarte greu decepția fiului său. Dar, în ciuda iubirii pe care i-o purta Adelei și Indiei, Nathan câștigase un loc în inima lui. Un lucru pe care Adela îl acceptase până ce evenimentele schimbaseră totul. Nici acum India nu se putea gândi la cele întâmplate fără să se simtă trădată. Nu se mai întreba cum putuse să facă ce făcuse iar misterul rămânea nerezolvat. Credea uneori că Nathan își iubise tatăl în același fel în care Aaron îl iubise pe el. Poate că nu i-a convenit că tatăl său s-a însurat a doua oară.

Era adevărat că o tratase pe Adela cu respect, dar nu fusesse o apropiere adevărată între ei, așa cum fusesse cu India, sau asta crezuse ea în inocența ei. Fără să se gândească, i se păru că atracția față de mama sa vitregă îl făcuse să se poarte astfel. O atracție care devenise irezistibilă și care părea, în ochii ei, un sentiment reciproc. De ce să fi crezut asta nu-și putea da seama. Observase eșecurile mamei sale, dar nu putea totuși crede că îi încurajase avansurile. Un fapt doveditor era acea dimineață când Adela se trezise țipând după ce află că Aaron își alungă fiul pentru totdeauna. Nu chiar pentru totdeauna, cum se dovedi mai târziu... Nimeni, în afară de mama sa, nu a anticipat că Aaron își va face fiul singurul moștenitor, că îi va da toate lucrurile

pentru care Adela și India lucraseră din greu. Acest om devenise în ochii Adelei cel mai mare criminal.

Faptul că ea nu investise de curând în hotel nu era important. Îi dăduse lui Aaron totul, iar el le lăsase fără nicio letcaie. Ei, nu chiar așa, se opri India, căci își aminti de imensa poliță de asigurare pe care o făcuse Aaron pentru Adela. Comparativ cu valoarea insulei Pelican era însă fără însemnătate. Fără generozitatea lui Nathan, le-ar fi fost foarte greu să o ia de la capăt.

De ce fusese atât de generos? se întreba, nedumerit că nu găsea explicația.

Era atras de mama sa, chiar și după atâția ani? Ce va face Adela dacă se va dovedi adevărat? India se scutură. I se făcea silă chiar și când se gândea. Dar era clar că în dimineața aceea, înainte ca Adela să fi apărut, nici nu adusese vorba despre viitor. Ce se întâmplase după ce făcuse remarca aceea frivolă despre comportamentul ei? Decât să stea să asculte alte minciuni, mai bine s-a scuzat și a plecat, evitându-i pe amândoi tot restul zilei. Nu-i păsa de ce se întâmplase. Începuse să se gândească că merită unul pe altul.

India își ridică părul de pe ceafă. Grădina se întuneca pe măsură ce umbrele crepusculare se alungau printre palmieri. Briza în care se clătinau vârfurile copacilor îi mângâia răcoros pielea, dar în sufletul ei se ascundea un gol rece ca gheață. Nu fusese oare cu două săptămâni înainte ziua când Adela citise testamentul, iar rochia sa neagră o arătase și mai palidă decât era? Pe atunci nu știa prea bine ce implicații avea, iar explicațiile domnului Hastings o loviseră ca un trăsnet. Fusese șocată de anunțul lui. Imaginea unei văduve plânse deveni aceea a uneia furioase și neîncrezătoare. Părăsise biroul strângând din dinți și protestând furioasă, jurând că va contesta testamentul, care era sigur fals. Dar se dovedi a nu fi fals. Arnold le asigurase de asta. Când s-a mai calmat, India a avertizat-o că poate pierde orice șansă de a discuta amical cu Nathan. O sfătui să stea și să aștepte. Asta nu explică de ce Aaron hotărâse așa. Fusese atât de nefericit? Ce motive avusese să-și aducă fiul înstrăinat?

Sună telefonul și, mulțumind pentru această mică schimbare, India se duse să răspundă. Trebuia să fie gata să meargă la masa pe care o amânase seara trecută cu senatorul Markham și soția lui. Orice amânare era binevenită. Așa, nu se grăbea să-l întâlnească pe Nathan

din nou. Putea fi chiar el la telefon, se gândi ea, ridicând receptorul, dar era prea târziu să spună că nu era acasă.

— A... India Kittrick, spuse și așteptă ca vocea să nu-i mai tremure. Apoi un sentiment de relaxare o inundă, când auzi o voce familiară de bărbat răspunzând.

— Nu glumești? Credeam că ai plecat de pe insulă.

— Steve! Te-ai întors!

— Hei, m-am întors de la ora două, răspunse Steve Whitney repezit.

— Unde naiba ai umblat? De câteva ore încerc să dau de tine. India își recăpătase siguranța. Ideea că ar fi putut fi Nathan o speriasse. Nu putea să-și dea seama de ce evita să vorbească cu fratele său vitreg. Poate doar fiindcă-și amintea cum se purtase cu mama ei.

— Am fost ocupată, a murmurat pentru că nu prea avea ce să-i spună și nu voia să-și discute sentimentele. Încă nu. Eu... cum a fost călătoria? Ai pescuit serios? Voiam să vin la ponton dar n-am avut timp. De fapt avea atâta timp încât nu știa ce să facă cu el. Se împrietenise cu Steve de când făcea parte din personalul din port, de un an și jumătate și, deși erau încă la început, se temea că o cunoaște mult prea bine ca să nu-și dea seama că ceva nu era în regulă.

— Am prins o pereche de mreie, spuse Steve descriind pe scurt ce pescuise. De când murise Aaron, el preluase mulți dintre clienții tatălui ei vitreg și, deși căpitan, era experimentat și eficient și foarte popular pe lângă hotel. Bineînțeles că femeile îl găseau pe tipul blond foarte atrăgător. Erau mereu vreo două, trei care-i dădeau târcoale când se ocupa de magazin. Tu ce faci? Întrebă preocupat.

Am auzit că fratele tău a făcut mare vânzoleală.

— Fratele meu vitreg! Îl corectă apăsător. Prefera să nu se gândească la motivul care o determinase să definească atât de precis relația dintre ei. Pe lângă toate astea.

Steve știa prea bine că Nathan nu-i era în niciun caz rudă de sânge. Și ce conta asta? N-avea nicio importanță. Ce-ai auzit despre asta? Întrebă ea după un moment, ferindu-se de un răspuns direct; n-a venit decât de douăzeci și patru de ore. Steve ezită:

— Am auzit că și-a petrecut noaptea în port. Se pare că apartamentul pe care l-ai pregătit la hotel nu era destul de bun.

— Nu cred că e cu totul adevărat. Oh, nu neg că a petrecut

noaptea la ponton dar asta probabil datorită grijii lui Ralph. Îmi aduc aminte că și tu ai dormit ocazional la club.

— Dar el n-a dormit acolo, răspunse Steve, nevrând să rămână dator cu un răspuns.

A dormit pe iahtul tatălui său. Horace a găsit cabina descuiată când a urcat la bord azi dimineată. India se încruntă. Nu că ar fi contat că a dormit acolo Nathan, dar ar fi putut spune. Ambarcațiunea nu fusese atinsă de când murise Aaron decât pentru a fi curățată. E ca și cum nici n-ai mai locui pe insulă, continuă Steve mai vesel. E adevărat? S-a împăcat cu mama ta?

— Așa pare, admise India. Oricum, avem timp să ne tragem sufletul și adăugă încetișor că nu mai vrea să continue discuția. Motivele de a rămâne sau de a pleca nu mai erau așa de tranșante.

— Ce faci la prânz? Întrebă el și ea se bucură că schimbase subiectul. Mi-am luat un homar succulent și tocmai mă pregăteam să-l fierb în suc de lămâie și unt. Am și vinul cu care să-l însoțesc, rece bineînțeles și destul de sec ca să-ți crească apetitul. India simți că un zâmbet îi flutură pe buze. Se simțea optimistă pentru prima dată în ziua aceea. Ce importanță avea ce credea sau ce gândea Nathan despre ea? Dacă mama sa era atât de nebună încât să creadă tot ce-i spunea el, asta era decizia ei. Nu era paznicul Adelei, de ce să se simtă responsabilă?

— Sună grozav, începu ea, apoi își aminti de întâlnirea cu senatorul. Fir-ar al naibii!

— Ce s-a întâmplat? Steve era îngrijorat.

— Nu pot, spuse ea dezamăgită, nu pot să iau masa cu tine, am altă întâlnire.

Vocea lui Steve păru încordată:

— Ce, e o problemă de familie?

— Nu, spuse India nerăbdătoare, am promis să iau masa cu senatorul Mankham și cu soția lui. Vrea să discute despre o conferință pe care o va ține aici în decembrie. E doar o mică afacere pentru membrii partidelor și soțiile lor, dar vrea să o organizeze înainte de a se întoarce acasă, mâine.

— De ce nu-l rogi pe fratele tău să se ocupe de asta? sugeră Steve. Vreau să spun, era foarte bine să muncești oră de oră atunci când știai că o să fii proprietara hotelului, dar bătrânul ți-a arătat cam

ce credea despre eforturile tale. Hai să fim serioși, dacă nimeni nu te alungă, situația nu s-a schimbat. India își mușcă buza:

— Nu pot să fac asta, Steve.

— Vrei să spui că nu vrei.

— I-am promis senatorului.

— Și ce ți-a promis tatăl tău? Sau nici la asta nu vrei să te mai gândești?

India își umezi buzele:

— Am putea să ne întâlnim după dejun.

— Da, am putea, spuse Steve supărat, dar aş putea avea eu altă obligație, nu? Ne mai vedem, spuse și închise telefonul. India făcea ultimele retușuri machiajului când mama ei intră în dormitor.

— Am bătut la ușă, spuse ea apărându-se în fața privirii indignate a fiicei sale, arătând spre ușa din spatele ei, dar probabil că nu m-ai auzit. Evident, India se forță să nu pară atât de iritată. Nu era vina mamei sale că Steve nu-i înțelegea situația și – supraveghe venirea Adelei cu obiectivitate hotărâtă.

— Arăți bine! Bine în gura mamei ei suna ca o insultă. Mâinile ei alunecau pe satenul gros, de culoarea ambrei, care îi masca fericit legănările șoldurilor.

— Draga mea doar atât poți să spui? Credeam că arăt uimitor.

— Arăți, bineînțeles. India puse jos periuța cu rimel pe care o folosisese și se întoarse de la masa de toaletă.

— Credeam că te simți mai bine. Ai să mă însoțești pe mine și pe soții Mankham la dejun?

— Doamne, nu! Steve ar fi aprobat răspunsul Adelei.

— De fapt, iau masa cu Nathan, vrea să discute despre planurile pe care le are cu hotelul înainte de a veni Arnold mâine dimineață. Durerea tăioasă a resentimentelor care o străbătu pe India la aceste cuvinte fusese bruscă pentru că fusese neașteptată. De asta o duruse atât apariția ei, când, de vreo două săptămâni, nu mai dăduse doi bani pe care arată. Bineînțeles, imaginea văduvei plânse suferise o mare cădere când aflaseră pentru prima oară de amestecul lui Nathan. Ăsta fusese primul semn că durerea mamei sale nu era atât de adâncă precum crezuse India.

— E... e oare înțelept? încercă ea acum, întorcându-se spre oglindă ca să nu fie nevoită să întâlnească privirile mamei sale. Vreau

să zic, după ceea ce s-a întâmplat înainte ca tata să-l alunge pe Nathan. Ce vor crede oamenii...? Lucrurile erau altfel pe atunci, erai soția tatălui lui, îi reaminti India încordată.

Acum ești văduva tatălui lui.

— Care-i diferența?

— Diferența este că îmbătrânim cu toții și ne maturizăm... Nu te gândești că revenirea ta neprevăzută ar putea mira pe cineva?

— Crezi că dau două parale pe câțiva babalâci înguști la minte? Adela își mângâie părul, de curând vopsit, care era acum moale și deschis ca puful de lămâiță. Și nu te uita așa la mine, India. Adu-ți aminte că, dacă n-aș fi făcut asta, ai fi rămas în continuare să te lupti ca să-ți faci o situație!

— Milioane o fac, mormăi India în barbă, dar Adela o auzi.

— Nu cei care au trăit în lux în ultimii cincisprezece ani, spuse prompt. N-o să ajungi nicăieri cu atitudinea asta, crede-mă. Voi face tot ce va trebui ca să mă asigur că vom avea o viață decentă. Și dacă asta înseamnă să-mi îngrop mândria și să-l accept pe Nathan ca protector al nostru, ce aș avea de pierdut?

India își încleștă buzele. Nu știa exact de ce se certa. Când se dusesse să-l întâlnească pe Nathan, seara precedentă, fusese pregătită să nu-l întâlnească.

Problema era că, din momentul în care coborî din avion, lucrurile se schimbaseră, încercase să-și spună că doar schimbările din sufletul lor erau răspunzătoare de sentimentele ei, dar ceva îi spunea că era mai mult decât atât. În adâncul ei știa că el înseamnă tulburare și nimic din ceea ce urmă nu-i schimbă convingerea.

— În regulă, spuse privindu-se cu un sentiment de tristețe. Pe lângă paloarea delicată a Adelei, se simțea aspră și înzorzonată. Chiar și rochia neagră, simplă pe care o purta nu-i prea deschidea culoarea părului și după întâlnirea cu mama ei, nu prea mai avea culoare în obraji.

— O seară plăcută!

— Mulțumesc. Adela se întoarse și India fu învăluită de o boare de parfum Dior.

— Și ție, adăugă ea, oprindu-se în cadrul ușii. Să-i spun lui Nathan că te îngrijești de interesele lui, nu? Sunt sigură că va fi impresionat.

— Nu, eu... India îi spuse să nu vorbească despre ea deloc, dar Adela plecase.

Zgomotul uşii dovedi că vizita asta fusese doar de curtoazie. Singurul motiv al mamei ei fusese să o prevină la ce să se aștepte.

CAPITOLUL 5

Nathan își mai turnă vin, apoi, tolănit în scaun, ascultă muzica ce se răspândea pe terasă. Trebuia să admită în trecere că India avea dreptate. Carlos era un pianist al naibii de bun. În momentul următor atenția îi fu atrasă de ocupanții unei mese din cealaltă parte a sălii. Un senator foarte prezentabil, cam de cincizeci de ani, își întreținea tinerii companioni. Nathan auzise de Woodrow Markham, îi văzuse fotografia în ziare din când în când. Era de obicei fotografiat cu o femeie frumoasă. Staruri, manechine, amfitrioane din înalta societate, toate păreau să fie subjugate de atracția lui tinerească. Avea ceva reputație și nu era niciun secret că nevasta lui, de vreo douăzeci și cinci de ani, obișnuia să privească în altă parte când – vreo altă femeie atrăgătoare se uita la soțul ei.

India era fără îndoială atrăgătoare, gândi Nathan, urmărind răspunsul ei la o glumă făcută de senator. Era o femeie frumoasă, fir-ar să fie, matură și probabil experimentată și bineînțeles capabilă să fie ea însăși cu cineva ca Woodrow Markham. De ce îi venea oare să traverseze terasa și să-l apuce pe bătrân cu mâinile goale? De ce simțeau degetele lui nevoia să-l sucească de pe scaunul lui și să-i dea un pumn în gura aia mulțumită...? Pentru că îi era milă de femeia cu privirea obosită care stătea în dreapta lui și agita mereu piciorul paharului cu vin. Nu pentru că omul îi făcuse vreodată vreun rău. La naiba, erau oameni ca senatorul Markham care îl ajutaseră să ajungă milionar. India râse pe neașteptate, iar sunetul încântător făcu să se întoarcă vreo câteva capete. Chiar părea că se simte bine, gândea Nathan. Așa mamă, așa fiică! Ce să aștepte mai mult?

— India pare să se distreze, spuse Adela surâzătoare, iar Nathan își luă ochii de la obiectul contemplării sale. La naiba, o invitase pe mama sa vitregă să ia masa cu el, în dorința de a descoperi mai multe despre motivele pentru care tatăl său își schimbase testamentul în favoarea lui, dar de când India se afla pe terasă nu se mai putea concentra la altceva.

— Oh, da... recunoscui scurt, ca și când prezența surorii vitrege

ar fi trebuit neobservată.

— Markham are efectul ăsta asupra femeilor. Buzele Adelei se curbară într-un zâmbet răutăcios.

— Unor femei, adăugă, lăsând deoparte friptura de căprioară asezonată și luând paharul cu vin. Găsesc bonomia lui Woodrow puțin debordantă.

— Pare că dă rezultate, insistă Nathan fără să știe de ce, dar murind de nerăbdare să schimbe subiectul. Îl cunoști bine? Pare că e oaspetele tău permanent.

Adela înălță din umerii slabi. Purta o jachetă aurie, strânsă pe trup și deasupra o eșarfă lucioasă de șaten care nu-i prea ascundea statura osoasă.

— A fost aici de câteva ori, acceptă la repezeală ducând paharul la gură. Mulți dintre guvernatorii statului au fost aici de câteva ori. Atragem oamenii cei mai buni. Chiar și vicepreședintele ne-a făcut o vizită. Nathan își strânse buzele.

— Ce drăguț.

— E într-adevăr, rosti Adela trăgănat, cu indignare. Și vicepreședintele și nevasta lui sunt oameni încântători. Chiar am băut ceva cu ei într-o seară. M-au felicitat pentru succes. Nathan și-a mijit ochii negri.

— Prieteni în scaune sus-puse. Tonul său era ironic. Țintești sus, Adela...

— Nu vreau, trebuie. Apoi, dându-și seama că vorbise cam prea vehement, se forță să zâmbească. N-am ce face dacă sunt plăcută în societate.

— De ce ai vrea asta? Luă o înghițitură din vinul roșu pe care-l comandase pe lângă friptura de căprioară și-i întoarse zâmbetul. Cred că vorbim de lucruri diferite, mamă. Eu mă refeream la bărbați.

— Nu sunt mama ta și nu-ți apreciem umorul, Nathan. Dacă insinuezi că relația mea cu vicepreședintele a avut altceva decât o discretă...

— Ce-i cu Markham? Adela îi aruncă o privire de gheață.

— Cred că depășești măsura. Doar pentru că odată ai înțeles greșit afecțiunea pe care ți-am arătat-o.

— Nu judeca pe toată lumea după tine. Nu am înțeles greșit, spuse Nathan cu duritate și tu știi asta. Hai să nu ne mai certăm. Știm

amândoi ce s-a întâmplat și e mai bine dacă am uita. Fața Adelei era înghețată.

— Dacă vrei să mă scuzi.

— Nu vreau. Adela își luă poșeta și se pregătea să se scoale de la masă, dar cuvintele lui Nathan o opriră.

— N-o să te scuz și n-o să te uit, dar sunt gata să te accept aici de dragul Indiei și... o privi peste marginea paharului... Dacă vrei să rămâi pe insulă, îți sugerez să-ți accepți situația. Adela se înfurie.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? spuse printre dinți. Dacă tatăl tău ar fi știut măcar jumătate din ce mi-ai spus, te-ar... te-ar fi iubit.

— Oare? clătină Nathan din cap. Dacă i-aș fi spus cum obișnuiai să intri la mine în cameră purtând doar cămașa de noapte, te-ar fi omorât. Adela își frământă buzele

— Nu te-ar fi crezut niciodată. Își puse geanta la loc pe scaun și apoi profitând de încuviințarea tăcută a lui Nathan, adăugă: De altfel, te înșelai. Exagerezi. De unde puteam să știu că erai treaz când intram? Eram mama ta vitregă, dragule. Voiam doar să mă iubesci.

— Să te iubesc? spuse Nathan cu dispreț. Adică, vrei să spui, să fac dragoste cu tine? adăugă pe un ton scăzut.

Sărmana Adela, mereu atât de ahtiată după afecțiune! Ce sperai să câștigi, mă întreb, dând buzna în patul meu în felul ăsta?

— Taci odată! îi strigă Adela supărată și Nathan bănuie că acum va vrea să-i întoarcă afirmația. Mă voiai, Nathan, spuse ea cu pumnii încheștați pe piept. Te-am atins, îți amintești? Ți-am simțit reacția. Trupul unui bărbat nu seamănă cu cel al unei femei. Se exteriorizează în fiecare moment. Nathan își mușcă buzele.

— Chiar crezi că faptul că m-am sculat atunci are de-a face cu tine? Hei, asta se întâmplă în fiecare dimineață, cu sau fără tine. Adela se afundă în scaun.

— Ești dezgustător.

— Iar tu ești frustrată, remarcă Nathan sec. Maturizează-te odată, Adela. O dată și o dată nu vei mai putea să-ți râzi de toată lumea.

Muzica se sfârși cu o vultă și în spațiul dintre piese li se schimbară farfuriile.

— Ați vrea să vedeți meniul pentru desert, doamnă Kittrick? întrebă chelnerul, proaspăt piccolo și, chiar dacă se adresase Adelei, îl

avusese și pe Nathan în vedere.

— Doar cafea, mulțumesc, răspunse Adela după un moment, iar Nathan dădu scurt din cap, aprobându-i răspunsul. La drept vorbind, ar fi preferat o bere rece. Era o după-amiază călduroasă și chiar și imensele ventilatoare care trebuiau să răcorească terasa făceau doar să circule aerul cald. Se gândise să-și descheie cămașa la gât și să-și slăbească nodul cravatei pe care o cumpăraseră de la articole bărbătești chiar în după-amiaza aceea, când, atenția i-a fost atrasă de un bărbat care se opri la masa senatorului Markham. Înalt, cu umeri solizi, blond, cu un fizic atât de voinic încât îl făcea pe senator să arate cam uscățiv. Era, se pare, cunoscut tuturor. India în special părea fericită și, pe sub masă, ferită de privirile senatorului, strânse mâna tânărului aprobativ. Nedorind ca interesul lui să fie prea evident, dar incapabil să evite întrebarea, Nathan arătă cu capul spre cealaltă parte a terasei.

— Cine e? Adela, care aparent nu dăduse atenție ultimelor lui cuvinte, răspunse iritată:

— Cine? Nathan se stăpâni.

— La masa senatorului, îl cunoști? Adela aruncă o privire într-acolo, peste umăr, apoi buzele i se curbară într-un zâmbet atotștiutor.

— O, vrei să spui Steve. Nathan știuse că simțise insatisfacția. Steve Whitney, explică ea, pocnind din degete pentru ca chelnerul să-i umple paharul. Nu l-ai întâlnit încă?

— E clar că nu. Nathan nu-l mai așteptă pe chelner și-i umplu paharul chiar el. Ce face? Face masaje? Ce?

— Așa pare, nu? Adela se uită din nou la ei. Trebuie să spun, nu cred că India îl folosește la maximum. Tatăl tău l-a angajat ca să conducă unul dintre vaporase, iar în timpul liber lucrează la club.

Ignorând răspunsul vag, Nathan continuă:

— Nu l-am văzut acolo seara trecută.

— Nu, n-aveai cum. Adela își bău paharul cu vin. A fost plecat în cursă până târziu.

Nathan dădu din cap dar nu comentă. Era prea ocupat să privească la masa senatorului. Spre marea lui nedumerire, senatorul părea că-l invitase pe Whitney să li se alăture. Acum stătea jos lângă India, iar fața ei radia. Nathan băgă de seamă că Adela îl privea și că lipsa lui de atenție nu era cel mai fin lucru pe care îl făcuse vreodată,

dar nu se putea stăpâni. Ochii parcă îi erau lipiți de mica scenă care se juca la masa senatorului, până când chelnerul le aduse cafeaua.

— Fac, remarcă Adela mios, după ce chelnerul așează ceștile, cafetiera și frișca, iar Nathan o privi absent... fac dragoste, explică ea cu o evidentă satisfacție. Micuța noastră copilă a crescut destul de mult de când ai plecat, știe tot ce se petrece cu trupul unui bărbat dimineața. Își înțeleștă fâlcile, dar reuși să nu i se vadă furia.

— Da, spuse liniștit, realizând că orice fel de reacție o va forța să răspundă.

— Nu spune! Adela se holbă la el mirată. Să nu spui că nu te interesează. Am văzut cum te uitai la ea. Te-a afectat că ai văzut-o cu Steve, nu? Ce-i cu tine Nathan? Ești gelos?

— Doar curios, replică el, supărat pe sine că-și dăduse sentimentele pe față. Cred că acum, că tata a murit, simt că sunt responsabil pentru ea.

— Pe naiba! Pe cine crezi că protestezi, Nathan! Crezi că n-am văzut ce s-a întâmplat înainte de a pleca tu? Doamne, puștoaica era moartă după tine. De ce crezi că v-am despărțit? Pentru că-mi era teamă că vei profita de ea. Nathan ripostă din adâncul ființei:

— Ești bolnavă, Adela, îi spuse el violent. India avea, cât... treisprezece sau paisprezece ani când am plecat? Mult prea tânără ca să aibă vreo idee despre sex.

— Tu nu erai, remarcă Adela și se vedea pe fața ei că era sigură că atinsese ținta.

Fusese avertizat de copilăriile Indiei înainte de a pleca. Fusese greu uneori, când se lupta cu el, când îl tachina sau când îl bătea la șah, să-și aducă aminte că era cu șapte ani mai mică decât el. Întotdeauna fusese înaltă și, fiindcă trăise printre adulți, părea matură pentru vârsta ei. Fusese prietena și însoțitoarea lui și așa i-a simțit afecțiunea, a știut că exista.

— Păcat că nu știe ce cățea de mamă are, observă el cu duritate. Poate am să-i spun.

— N-o să te creadă niciodată, replică Adela calm și, deși îl deranja, era convins că avea dreptate. Doamne, dacă nu putuse să-și convingă tatăl, cum naiba putea spera să convingă pe cineva care avea atât de mult de pierdut?

Pianistul începu din nou să cante și Nathan făcu un efort să-și

recapete calmul.

La naiba, se gândi, conta chiar atât de mult ce spusese Adela sau ce credea India? El era cel care râdea la urmă, nu? Care erau lucrurile de care se îndoise tatăl său nu va mai putea ști probabil niciodată. Ceea ce rămânea era că tatăl său îi lăsase insula Pelican, să o conducă sau să o închidă, se gândi el cu malițiozitate.

— Oricum, continuă Adela în cele din urmă, iar el fu mirat că nu se mai referă la India, ai decis ce vei face? Nathan respiră adânc:

— Cu ce?

— Cu hotelul, bineînțeles. Vocea Adelei era mult mai precaută. Nu cred că știi ceva despre cum se administrează un hotel de asemenea dimensiuni. Dacă vrei, lasă-l pe mâna Indiei și a profesioniștilor pe care-i angajează.

— Eu îi angajez, o corectă Nathan, incapabil să reziste acestui amendament. Cât privește ce voi face, nu m-am hotărât încă. Adela oftă.

— Dar intenționezi să-l ții deschis?

— Poate.

— Cum poate?

— Pur și simplu. Nathan ridică din umeri. Nu m-am hotărât. Nu așa mi-l aminteam, asta pot să-ți spun. Cândva, adăugă atacând-o deliberat, nu trebuia să port cravată ca să iau masa de prânz și, dacă voiam să mă duc la pescuit, nu trebuia să închiriez o barcă. Adela își ținu respirația.

— Știi cât de popular e locul ăsta? De ce stațiunea asta este mai prosperă decât o duzină de alte stațiuni la un loc? Oamenii se bat să închirieze un loc aici. În sezon aveam înscrieri făcute cu ani înainte. Tatăl tău era milionar, Nathan și n-a făcut asta primind marinari care dădeau doi bani pe care se îmbrăcau și pe ce mâncau.

— Nu. Nathan strânse din dinți. Nu, tu ai schimbat totul, nu, Adela? Visul tatii despre o insulă mică, un paradis pentru oameni ca el, s-a năruit curând. Cum ai spus, n-a ajuns să fie milionar făcând ce voia. Întrebarea pe care trebuie să mi-o pun este dacă voia el să fie milionar sau nu. Când Nathan a ajuns în dreptul mesei lor, India și prietenul ei s-au sculat și și-au luat la revedere de la senator și soția sa. Adela se retrăsese la bar, iar el rămăsese pe terasă să golească a doua sticlă cu vin, pe care i-o adusese chelnerul. Deși nu era obișnuit cu băutura, nu

se îmbătase chiar de tot. Era doar plăcut anesteziat și doar vag conștient de deranjul pe care-l făcea apariția lui.

— Domnule senator, doamnă Markham, îl salută el politicos înainte de a se întoarce către ceilalți. India, spuse apoi, mă întreb dacă putem vorbi puțin. Aș vrea să clarificăm câteva lucruri înainte de venirea lui Hastings.

India era evident stânjenită și, în colțișorul care mai rămăsese lucid în mintea lui Nathan, se înfiripa ideea că e vinovat de ce se întâmpla. Dar căldura și siguranța pe care i-o dădea vinul crea o barieră sigură între cuvintele și conștiința lui. Îi primi privirea cu inocență, pe jumătate amuzat de reacția ei nervoasă.

— A... îl cunoașteți pe fratele meu vitreg, domnule senator? Bărbatul de lângă ea îi aruncă o ocheadă. În locul lui, Nathan nu s-ar fi privit pe sine cu toleranță, dar, probabil că Whitney se gândi că salariul era mult mai important decât mândria Indiei.

— Nu cred că-l cunosc, spuse senatorul Markham punând șervețelul alături și sculându-se. Încântat de cunoștință, domnule Kittrick, familia dumneavoastră are un hotel al naibii de frumos aici. Familia mea a murit, se gândi Nathan, dar neavând nimic comun cu Markham i se păru o nebunie să spună așa ceva, spuse doar mulțumesc, băgând de seamă că India îl privea cu anxietate.

— Nu bei ceva cu noi, domnule Kittrick? sugeră senatorul. Sora ta și cu tânărul Whitney tocmai se duceau să facă o plimbare pe plajă. Sunt sigur că ceea ce vrei să discuți cu ea poate aștepta până mâine, nu?

— Mi-e teamă că nu. Nathan își dădea seama că e necioplit, dar nu putea să se abțină. Se uită din nou la India și, deși întâlni austeritate în ochii ei, nu o luă în seamă. Ne scuzi, vrei, Whitney, nu? E o problemă de familie. Sunt sigur că înțelegi. Figura Indiei îl prevenea că nu e dispusă să fie înțelegătoare dar vinul îl făcuse insensibil la părerea ei. În afară de asta, ar fi fost un blestem să stea aici și să facă conversație de conveniență cu Markham în timp ce Whitney ar fi făcut cu India o plimbare romantică pe plajă. Steve Whitney înălță din umeri într-un gest de indiferență.

— Bine, spuse, dacă e important...

— Este, îl asigură Nathan și, ca India să fie sigură că era hotărât, o apucă de braț, chiar deasupra cotului. Ea își ținea brațele lipite de

corp și încheieturile degetelor îi atingeau rotunjimea caldă, palpitândă a sânilor. Nathan abia mai avea timp să conștientizeze ce simțea când a fost brusc îndepărtat. Cu o mișcare instantanee s-a desprins de el și l-a pus pe Steve între ei.

— Se pare că nu-i dai nicio șansă, India, spuse Markham cu regret. Afacerile sunt afaceri, cel puțin eu așa știu, nu-i așa Loretta? Nathan nu-și putea imagina pe cineva care să arate ca Loretta. Doamna Markham era mică și nervoasă, cu păr de culoarea nisipului și ochii de un albastru deschis. Era ca și cum toată culoarea pierise din ea, se gândi Nathan. Asta se întâmplă oare când ești măritată cu cineva atât de colorat că Woodrow Markham?

— Așa e Woodie, răspunse doamna Markham și, pe când senatorul, se uită puțin ciudat auzind un astfel de diminutiv, continuă:

Mi-a părut foarte rău de tatăl dumneavoastră, domnule Kittrik. A fost un om deosebit. Un domn cum se spune la noi. Ne va lipsi.

— Mulțumesc, murmură Nathan dând înapoi pe când senatorul se grăbi să-i spună în concluzie:

— Loretta și cu mine am petrecut câteva vacanțe delicioase aici. Tatăl tău și mama ta vitregă s-au ocupat foarte bine de noi. Aruncă o privire spre India. Să n-o uităm nici pe sora ta... Nathan reuși să nu arate atât de cinic precum se simțea, până când doamna Markham nu pomeni de moartea tatălui său. Senatorul nici nu amintise de el. Îi părea rău pentru Loretta. Măritată cu altcineva poate ar fi devenit alta. Așa cum era acum, se afla mereu în umbra lui forțată să fie a doua vioară a unui om care nu o respecta.

— Atunci vă urez încă o dată noapte bună, spuse India zâmbindu-i cu regret lui Steve, chiar dacă ochii ei l-au sfredelit pe Nathan. Dacă nu vă mai văd până atunci, domnule senator, vă urez o călătorie plăcută spre casă și vă voi nota cererea. Poate că secretara dumneavoastră mi-o va trimite de îndată ce veți hotărî o întâlnire.

— O va face, o va face. Senatorul mai strânse câteva secunde mâna Indiei, mai mult decât era necesar, înainte de a trece la Nathan.

— Sper să vă revăd când voi veni din nou, domnule Kittrick, poate vom face ceva afaceri împreună. Am puțin pământ în Arizona, tocmai potrivit pentru o extindere. Nathan clipi din ochi. Până atunci bănuise că senatorul știe tot atât de puțin despre interesele sale în afaceri ca și India și mama sa, dar se înșelase.

Era evident ocupația lui Markham să știe totul despre oamenii cu care făcea afaceri și, când se anunțase în presă că Nathan este noul proprietar al insulei Pelican, făcuse probabil ceva cercetări despre el.

Dându-și seama că India era pe jumătate pregătită să audă așa ceva, Nathan răspunse scurt. Nu era încă hotărât să-i spună Indiei sau Adelei despre compania lui. Era mai simplu, deocamdată, să le lase să creadă că așa simțea.

— S-ar putea să fiu de acord, domnule senator, își dădu el cu părerea, trecând pe lângă Whitney și apucând-o pe India de umeri. Acum, dacă vreți să ne scuzați...

De îndată ce ieșiră, India izbucni:

— Cum îndrăznești? întrebă. Cum îndrăznești să dai buzna într-o petrecere particulară și să mă smulgi ca un om de Neanderthai?

Dacă voiai să vorbești cu mine, ar fi trebuit să o faci în timpul orelor de serviciu.

— Am încercat, replică Nathan calm, rezistând încercărilor de a scăpa de el, fără prea mult efort și plăcându-i starea ei de neliniște. N-ai intrat nici măcar o dată în birou astăzi, iar secretara ta n-a putut... sau n-a vrut să-mi spună unde ești.

India respiră sacadat.

— Am fost ocupată, replică. Și n-am crezut că trebuie să te țin la curent cu treburile mele. Am fost... la hotel, dacă ai fi vrut să mă cauți. Am făcut ce trebuia și nu mă voi lăsa cercetată la zece și jumătate noaptea despre un lucru care nu te privește.

— Nu-i așa? Nathan a condus-o pe scări, departe de piscină, într-un colțisor mai retras al grădinii și i-a aruncat o privire întrebătoare. Iartă-mă dar dacă vrei să continui să primești un salariu de la hotel, nu eu ar trebui să-l plătesc?

Ochii Indiei i-au aruncat o privire ucigătoare pe care n-ar fi vrut să o primească vreodată.

— Dacă nu ești de acord cu felul în care îmi fac datoria, poți să mă concediezi oricând, spuse ea printre buze. N-avem nimic de discutat care să nu poată aștepta până mâine dimineață. Nu știu de ce faci asta. Ce-am făcut să merit așa ceva?

Nimic, în afară de faptul că ai apărut la un dineu arătând ca în visele oricărui bărbat, gândi Nathan. Rochia albă pe care o purta se mula pe fiecare rotunjime și modul precar în care-și prinsese părul...

Era aproape desfăcut și câțiva zulufi mătăsoși se răsfărâneau ademenitor pe după urechi. Curba gâtului era încordată și vulnerabilă în lumina lunii.

— Voiam să vorbesc cu tine, spuse el, dându-i drumul de îndată ce ajunseră pe plajă. O privi cum își scoate mai întâi o sanda, cu tocul înalt, apoi alta, observând că nu purta ciorapi în momentul când degetele i se afundară adânc în nisip. Nu pentru că ar fi avut nevoie, se gândi el. Fusta avea o despicătură care scotea la iveală pulpa și genunchiul unui picior. Nathan se gândi ce ironie era că acea imagine, ca o fâlfâire, era mult mai senzuală decât cea dată de o fustă mini. Își putea imagina cum era pielea ei asudată, se imagina plimbându-și mâinile deasupra genunchilor ei, pe pielea moale și caldă dintre pulpe...

— Despre ce? Întrebarea ei l-a blocat pentru un moment și i-a părut rău că gândise aiurea. Doamne, avea Adela dreptate? I-a cultivat asemenea gânduri Indiei toți acești ani? Nu, nu conta ce spunea mama ei, ce lucruri oribile încerca să-i sădească în minte, nimic nu-l va face să se gândească la India ca la sora lui mai mică. Dacă nu ar fi plecat, probabil că așa ar fi văzut-o. Dar plecase și totul se schimbase. Nu mai era în umbra lui și, din cauza nu știu cărui lucru, resimțea asta.

— De când îl știi pe Whitney? Nu asta intenționa să o întrebe. Se lupta să-și pună gândurile în ordine și întrebarea izbucnise de nicăieri. Era evident mai importantă pentru subconștientul său decât ceea ce învățase de dimineață despre profituri și pierderi, dar acum nu mai putea da înapoi.

— Faptul că-mi plătești salariul îmi dă dreptul să-ți pun și eu întrebări personale? Întrebă India rece și trebui să recunoască că avea dreptate. Nu-l privea de când era cu Steve Whitney și avea tot dreptul să refuze să-i răspundă. Ceva, un demon interior probabil, îl făcu să-i răspundă.

— Hai, distrează-mă, o îndemnă descheindu-și gulerul și scoțându-și cravata. Prefă-te că sunt gardianul tău. Vreau să spun că, acum că nu mai e tatăl meu, cred că eu ar trebui să-ți fiu tutore.

— Pe naiba! Reacția ei a fost violentă. Mai bine așa avea un șarpe drept gardian. Își cufundă picioarele în nisip și se întoarse spre el. Să nu crezi că dacă o învârți pe mama pe degete, o să poți face la fel cu mine!

Fusese destul de convingător, se gândi el, încercând să nu-i arate cât îl înfuriase remarca ei. Dacă le-ar fi ascultat conversația de astăzi, n-ar mai fi simțit ea la fel.

— Adela are rațiunile ei când încearcă să cârpească legăturile, îi spuse el scurt. Uیți că în afară de mine, ea e singura persoană care știe ce s-a întâmplat în dimineața aceea. Și mai știe că pot s-o demasc oricând. De ce să nu fie prietenoasă? Are multe de pierdut.

— Vrei să spui că o șantajezi ca să te accepte? răspunse India dur și eră vădită disperarea cu care voia să creadă asta. Pentru o clipă a fost India cea adevărată, copilul speriat, confuz care fusese când plecase el. Voia să o creadă pe mama ei, dar prezența lui o tulbura, nici pe jumătate din cât îl tulbura ea, recunosc el, înainte ca ochii ei strălucitori, înlăcrimați să-l copleșească.

— Doamne, India, oftă, cu mâinile întinse fără voie pentru a-i mângâia umerii, pentru a-i atinge senzual pielea moale. Ce fel de monstru crezi că sunt?

Ochii ei îl priviră o clipă apoi se lăsară în pământ, dar nu înainte de a-i vedea incertitudinea care izvora din adâncul lor. Voia să-l discrediteze tot atât de mult pe cât voia să fie de partea mamei ei. Ar fi fost mai ușor... dar legăturile dintre ei erau încă destul de puternice ca s-o împiedice. Apoi totul deveni într-un fel neclar. Ce spera, ce gândea. Nu conta. Noaptea, luna, parfumul care se răspândea din trupul ei și-l învăluia în arome, faptul că erau departe de lume, vulnerabilitatea ei, totul era prea mult. Prea mult pentru el, pentru simțurile lui excitate. Dădea vina pe băutură. Băuse prea mult și mâncase prea puțin, era adevărat, dar ceea ce fusese nu mai conta. Nu contau decât dorințele lui și erau dureros de evidente. O ținea în brațe, o atingea, dar nu era de ajuns. O dorea. Voia să-i simtă trupul delicat, minunat, aproape de al lui. Voia ca ea să-i simtă forța trupului. Să simtă ce-i făcea. Mai întâi voia să simtă gura și căldura umedă a limbii lui între buzele ei. Își pierdu controlul. Mâinile îi strângeau șoldurile cu putere. O strângea lângă el și, deși ea nu dorise să vină, Nathan credea că nici nu-i trecea prin minte ce intenții avea. Poate se gândea că vrea să o facă să se simtă bine. Asta făcuse în trecut când julturile de pe brațe și zgârieturile de pe genunchi erau singurele lucruri de care trebuia să se îngrijească.

Poate credea că o făcea special ca să-i plătească stânjeneala la

care o supusese el mai devreme, deși ochii ei erau întunecați, în umbră se vedea că lucesc înlăcrimați și, undeva în adâncul lui, era convins că vrea să creadă în el. Era prea târziu ca să se mai gândească și la altceva. Prea târziu să-i pese de amintiri din trecut. India nu mai era copil, era femeie. Îi simțea sânii tari în locul unde sfârcurile îi atingeau pieptul, picioarele ei se arcuiau sinuos pe pulpele lui. Când palmele se desprinseseră de umerii ei și lunecară în jos pe spatele pe care îl lăsa liber un decolteu adânc, îi strânse șoldurile; simțind că era tot ce putea face ca să o apropie mai mult de el. Era convins că îi simțea excitația ce răzbătea prin pantalonii de mătase. Pantalonii îi cumpărase în dimineața aceea de la magazinul de unde-și luase și cravata. Erau scumpi, arătoși, dar regretabil de înguști și nu putea să-și mascheze pornirea. Ce naiba, se gândi el în timp ce mâinile se plimbau pe curbele șoldurilor. Nu mai avea nicio îndoială asupra dorințelor lui.

Doamne, șoldurile ei erau atât de sinuoase și parcă nici nu purta furou. Inima îi bătea cu putere și atingerea devenea mângâiere.

— Nathan! Numele lui, șoptit, era și împotrivire și întrebare, nu doar o simplă scuză, mâinile ei îi cuprinseseră pieptul. Sub palme, inima lui se zbătea puternic și se întreba cum pot mâinile acelea nervoase să-i ardă pielea prin cămașă.

— India, spuse el cu voce sacadată și, înfrângându-și dorința de a se opune, îi aplecă corpul și o sărută pe gât. Ea tremura... nu existau cuvinte pentru ce simțea... dar nu era înghețată. Respirația întreruptă de suspine era caldă și umedă, iar când degetele îi atingeau spatele, în locul unde rochia se deschidea într-un decolteu provocator, pielea era asudată și încinsă.

— Lasă-mă să plec, Nathan. Spusese vorbele cu un vădit efort, dar el nu le dădu atenție. Din felul în care îi rezista, din tremurul ei, se vedea că nu spunea ce gândea. Parfumul și căldura corpului ei îi înlăturau orice ezitare, iar când palmele i se mulau pe fesele ei strângând-o, lipind-o de trupul lui, simțea că nu mai era cale de întoarcere. Doamne, se simțea atât de bine, picioarele ei se desfăcură pentru ca sexul lui să stea comod, mâinile îl mângâiau pe piept, pe gât. Voia să i se împotrivească, dar trupul nu i se supunea, când buzele li se atinseră încercă să întoarcă capul, dar mult prea încet. Gura îi era ca mătasea, caldă și chiar dacă primul sărut abia îi atinse colțul gurii, mâna care îi sprijinea capul corectă imediat această omisiune. Cu o

foame de care nu credea că e în stare, îi strivi gura, iar limba lui înăbuși izbucnirea țipătului. Simțea flacăra ce ardea în ea. Deși fără voie, mâinile ei îl strângeau, părul îi invadase gulerul iar ea se agăța de gâtul lui de parcă toată viața ei ar fi depins de asta. Gura se deschidea spre el ca o floare și limbile lor se încolăciră. Doamne! Simțurile îi erau treze și o, poftă sinceră, neprefăcută creștea în el. Îi simțea sânii rotunzi și plini, cu forma răzbătând prin materialul vaporos al bluzei. Își putea imagina cum arătau fără această baricadă fragilă, cum ar fi trupul ei, gol în lumina lunii. Inima îi bătea nuc. Abia putea respira, își simțea plămânii de parcă erau storși și îi săruta gura în continuare neputând să se despartă de dulceața ei.

Ea îi răspundea. Buzele îi erau acum moi și dornice. Degetele îi pătrundeau în carnea gâtului, căutând, mângâind și valuri de căldură îi scăldau abdomenul oprindu-se jos, între pulpe, așa încât durerea deveni aproape atroce.

— Oh, iubito, gemu el simțind o plăcere masochistă în prelungirea acestui sentiment, iar ea se lipi de el ca și cum ar fi știut ce simțea. Era acum ca toate femeile și chemarea lui „te vreau”, era adresată frumuseții ei dar și nevoii lui fizice. Când degetele atinseră ceafa, mâna ei era deja acolo:

— Nu, spuse ea nehotărâtă. Apoi când ochii lui se umbriră de neîncredere și nerăbdare la un loc, continuă: Nu... aici. Era nehotărâtă. Cineva... cineva ne-ar putea vedea. Nathan clipi, luptându-se să înțeleagă ce spusese. Nu acum, țipau simțurile lui. Nu-l putea opri acum. Ce-i păsa dacă-i vedea cineva? Nu putea trăi cu durerea refuzului ei. Își dădu însă seama că nu-l refuza. Și, în mintea lui, se înfiripa sensul cuvintelor ei. Plaja era pustie, dar era minunat. O avu o clipă pe India în ochii minții, în pat, goală între cearșafuri...

— Lasă-mă să mă duc mai întâi, șopti ea potrivindu-și părul pe care i-l răvășise. Respiră. Camera mea dă spre terasă în spatele anexelor. Știi unde e?

Nathan își umezi buzele.

— Am o vagă idee...

— Bine, fereastră mea e prima. O s-o las deschisă. Lasă-mă cinci minute și apoi vino după mine. Nathan ezită:

— Nu e camera mea...? Începu dar ea îl întrerupse.

— În hotel? Nu cred. Anexa e mult mai ferită și poți să ajungi

ușor la terasă, prin grădină.

— OK.încuviință Nathan neavând altă soluție decât să fie de acord. Dacă ar fi crezut că era ceva de bănuir în dorința ei de a ceda ar fi găsit și scuze pentru asta. Îl dorea la fel de mult ca și el și spera ca în timpul care-i trebuia să ajungă la camera ei, să nu se răzgândească.

CAPITOLUL 6

Când India se sculă, în cameră era foarte cald. Aerisirile erau închise și încuiate, perdelele trase, iar ea închisese aerul condiționat înainte de a se culca. Din cauza asta, camera era atât de neaerisită, iar pe ea începea să o doară capul. Dând la o parte cearșaful lipit de picioare, se ridică și-și trecu mâinile obosite prin părul încâlcit. Ce oră era? se întreabă privind adormită la ceas. Când descoperi că era ora opt și jumătate se enervă și mai tare. Dormise prea mult, se gândi nerăbdătoare apoi se duse la fereastră și trase draperiile.

Soarele luci printre jaluzele, făcând să o doară și mai tare capul. Deschise ferestrele și lăsă ca aerul rece să pătrundă în cameră. Dându-și capul pe spate respiră adânc, destinzându-se. Tensiunea trupului era ușor de vindecat, mai rău era cu tensiunea din suflet. Doamne, murmură, ce a gândit oare Nathan seara trecută, când a descoperit că nu era în camera în care îi promisese că-l va aștepta? Oare ce a gândit când a intrat prin ușile de tip franțuzesc și a găsit camera goală? Pulsul ei crescuse la gândul că avea să se întâlnească cu el din nou, să se confrunte cu acuzațiile lui. Nu era decât vina lui dacă o judeca greșit și credea că-l lăsase să o seducă.

Bineînțeles că asta era motivul pentru care-și baricadase ferestrele și închisese aerul condiționat. Voia să se creadă că nicio cameră nu e ocupată, cu excepția celei alese de ea, iar ea așteptă înăuntru încordată și nervoasă până când obosi. Clătină din cap. Mama ei a avut dreptate. Nathan nu avea conștiință. O împiedicase să plece cu Steve și îi stricase complet seara, ca apoi să o trateze ca pe o prăjitură ieftină care-i căzuse în brațe fără nicio ezitare. Fusesse beat. Știa asta. În alte împrejurări și poate cu altcineva... s-ar fi comportat cu grijă. Nathan tot Nathan rămâne; știa exact ce făcea și, după tot ce se întâmplase, mai avea și tupeul să profite de ea. Să profite? Un val de vinovăție îi străbătu corpul. Era o lume dură și nu-i venea mânășă... Nathan nu profitase de ea. Dar fusesse în avantaj. Se folosisse de faptul că era fratele ei vitreg pentru a o face să acționeze după voia lui, iar

apoi, după ce excitația ajunsesse pe primul loc, uită de relația dintre ei. O scutură un fior. Problema era că, dacă nu-l încurajase întru totul, nici nu făcuse mare lucru să-l descurajeze. Protestase din când în când, dar din momentul în care Nathan pusese stăpânire pe gura ei, se abandonase în brațele lui. Știa că nu era decât sex. Poate că era lipsită de experiență dar își dăduse seama ce înseamnă limba lui care-i căuta gura tot timpul. Fusesse atât de puternic... și penisul pulsând încordat, dându-i fiori în stomac. Era un extaz pe care nu credea că i-l va produce. Și poate că și-ar fi atins scopul dacă nu i-ar fi spus că o dorește. Acele cuvinte... asociate cu mama ei... o făcuseră să renunțe și să-și revină. India avea paisprezece ani când se întâmplase și își amintea dimineața aceea ca și cum ar fi fost ieri. Țipătul mamei ei o trezise și o făcuse să străbată coridorul de la etaj al vechii case, doar în cămașa de noapte. Nu știa ce se întâmplase atunci. Se alarmase, dar nu fusese speriată, imaginându-și prosteste că Adela găsisese un păianjen în camera de duș. Întotdeauna îi fusese frică de păienjeni și nu era pentru prima oară când ar fi fugit tremurând din baie. Își dădu seama de greșeală. Chiar când deschise ușa îl zărise pe tatăl vitreg cu Adela la picioarele lui. Se grăbi să meargă după ei, mai curioasă decât oricând. Își amintea că ușa lui Nathan se deschisese mai înainte ca ei să ajungă, iar ea își urmă părinții înăuntru, într-o totală confuzie. În acele scurte momente de teamă, se gândise că i s-a întâmplat ceva lui Nathan și prima reacție fusese de ușurare când îl văzuse pe Nathan în viață și aparent sănătos. Era încă în pat, cu capul pe pernă și goliciunea îi era acoperită doar de un cearșaf. Nu asta a surprins-o. Știa că doarme gol chiar din dimineața când intrase neanunțată și îl surprinsese sculându-se. Atunci țipase la ea și o făcuse să se retragă, nu înainte de a-i observa formația zveltă și musculoasă. Fusesse inițierea în diferențele dintre forma bărbatului și a femeii și multe săptămâni după aceea umplu caietul de desen cu schițe ale nudului lui Nathan în diverse poziții. Le distrusese apoi, înainte de a merge la școală. Nu i-ar fi convenit ca el sau altcineva să le vadă.

Dar, în acea dimineață nu Nathan a țipat, ci Aaron care-și acuza fiul că a încercat să-și seducă mama vitregă. Ea stătea acolo înțelegând de ce, tremurând de spaimă și dându-și seama de ce țipase mama ei. Nathan încercase să facă dragoste cu mama ei și Adela îl alungase din cameră și fugise țipând.

Își amintea de tăcerea lui Nathan care aproape îl acuza. Stătea acolo ca o stană, fără să clipească, înghițit de monologul tatălui său. Nu spunea nimic, nu făcea nimic, nicio încercare de a se dezvinovăți. Adela urla că nu era ea de vină că Nathan „o dorea”. India nu-și prea aducea aminte de ce se întâmplase după asta, până când se întorsese în camera ei. I se părea că-și amintește cum se pitise după ușă și cum mișcarea ei atrăsese privirile lui Nathan. Era o așa mare durere în ochii lui încât se îndoia că o văzuse. Fusese probabil prea șocat, se gândea ea cu tristețe. Nu-și închipuise că Adela îl va trăda. Așteptă un timp până să-i povestească tatălui său versiunea lui, ceea ce i-a făcut și mai rău. Era evident că avea nevoie de timp ca să-i dea o explicație convingătoare, dar ca s-o acuze pe mama ei că a vrut să-l seducă...

India strânse din umeri și intră în baie. Chiar crezuse că vor înghiți chestia asta? Ea ar fi fost cea din urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, Adela era mama ei

Dușul pe care-l făcu o învioră, dar înainte de a ieși din cameră trebui să ia vreo două aspirine. Nu se îndoia că asta va fi una dintre zilele ei cele mai hărțuitoare.

Spera doar că domnul Hastings va veni devreme. Prezența lui ar fi fost singurul lucru care ar fi scăpat-o de Nathan.

Mama ei era într-o cameră mică de zi care dădea spre bazinul propriu. Acesta era plin de vase și ghivece care-și vărsau mugurii colorați peste țigle și reverberau sunetele fântânii, care unduia chemător în adâncul unui bazin. Stătea la masă, fumând o țigară și apoi strivindu-i rămășițele între degete. Se uita fix spre grădină, pierdută în gânduri, iar India bănuia că nu o va însoți.

— Bună dimineața, mamă! Cuvintele ei o făcură pe Adela să-și întoarcă brusc capul și să stingă repede, cu gesturi nervoase, țigara fumată pe jumătate. Apoi realizând că părea vinovată, căută repede altă țigară în poșetă.

— Vezi cum m-ai găsit? Sunt un pachet de nervi. Ce cauți aici așa dimineață? Nu trebuia să fii în birou planificând meniuri, sau altceva? India suspină:

— Nu fac meniuri, mamă, știi asta. Ezită o clipă, apoi trase un scaun și se așeză în fața ei. Și dacă vrei să te sinucizi cu țigările, e treaba ta. Dacă-ți mai amintești, tata era cel care se plângea din cauza asta, nu eu.

— Erai de acord cu el, mormăi Adela. Și tot nu mi-ai spus încă ce cauți aici.

— Aici trăiesc. India îi aruncă mamei ei o privire impasibilă. Am dormit aici. Nu spun că asta ar conta.

— Bineînțeles că e important. Adela se uită la vârful neaprinș al țigării și o vârî înapoi în pachet. Nu crezi că Nathan se poate lipsi de tine, nu-i așa?

India și-a ales cuvintele cu grijă.

— Cred că deja știe asta, spuse ea indiferentă. N-ai observat, nu prea ne înțelegem.

Adela se juca cu cuțitul.

— A spus asta?

— N-a fost foarte explicit. India nu intră în detalii dar Adela ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase.

— Nu-mi place să fiu făcută de râs în fața prietenilor. Adela îi aruncă o ocheadă.

— Cum a reușit asta?

— Noaptea trecută, spuse India ca din întâmplare. După ce ai plecat a venit la masa senatorului Markham. Adela miji ochii.

— Așa a făcut?

— Da.

— Și? o privi încurajator. Spune mai departe. Ce-a zis?

— N-a zis prea multe. India simți o picătură de sudoare deasupra buzei și speră ca mama sa să creadă că e din cauza umezelii din cameră.

— A fost... ce-a fost... Adela mustăci.

— Nu i-a supărat pe soții Markham, nu? Dacă face ceva să ruineze...

— N-a făcut. Tirada Adelei fu întreruptă de negație. De fapt pare să se înțeleagă de minune cu senatorul. Bombăni ceva pe neașteptate ca și când cuvintele spuse de senator i-ar fi stârnit amintiri. Era vorba despre pământ în Arizona. Da' asta era.

Senatorul a bănuț că Nathan ar putea fi interesat de pământul ăla pentru extindere. Dar oare ce era cu asta? A decis Nathan deja să deschidă o stațiune ca insula Pelican, în deșert? Dacă e asta, înseamnă că știuse de testamentul tatălui înainte de moartea lui.

— India! Vocea mamei sale îi întrerupse visarea și o făcu să-și

dea seama că privea în gol de câteva minute. Expresia Adelei indica nerăbdarea și, reculegându-se, India încercă să-și amintească unde rămăsese.

— De ce? întrebă acum Adela, iar India o privi confuză. De ce ai spus că Nathan și senatorul par să se înțeleagă? Își umezi buzele. Doar nu crezi că se cunosc, nu?

— Adică... înainte de a-l prezenta?

— Bineînțeles! Adela era nervoasă și India se întreba dacă greșise cu ceva când își dăduse cu părerea că s-ar fi cunoscut.

— Nu, caută să o asigure pe mama ei. Nu. Cred doar că senatorul a spus asta.

— Ce? Adela o privi fix. India, cauți să mă superi. Spune odată. India ridică din umeri.

— Nu era nimic de fapt. Doar ce a spus senatorul despre pământul pe care-l are în Arizona. A sugerat că Nathan ar vrea, poate, să-l cumpere.

Adela împinse farfuria deoparte și-și căută din nou o țigară.

— Pământ? repetă încet apucând cutia de chibrituri, cu monogramă, din scrumieră. Aprinse țigara cu mâna nesigură. De ce l-ar interesa pe Nathan o mână de pământ în Arizona?

— Nu știi! India își scutură capul. Cum ți-am mai spus, așa a zis senatorul, iar Nathan parcă a spus că o să se mai gândească. Asta a fost tot. Adela se încruntă.

— Tu ce crezi că înseamnă asta? India izbucni:

— Eu? Nu, eu nu cred nimic, mamă. Îți spun doar ce s-a discutat.

— Și cum te-a stânjenit treaba asta? exclamă Adela scurt. După cum... văd...

— Nu m-a stânjenit, mormăi India. Pentru moment uitase cum începuse discuția, iar acum era forțată să spună. M-a stânjenit insistând să-mi spună ceva când era foarte clar pentru toată lumea că se întrecuse cu băutura...

— Așa. Cred că nu i-ai pus pe soții Markham într-o poziție proastă. E un dublu tăiș, știi. Indignarea Indiei fu domolită de apariția lui Josie CNeil care se ocupa de anexe de când se construise hotelul. O femeie de culoare, cam de patruzeci de ani, Josie era și intendentă și bucătăresă și, deși îndatoririle ei nu erau prea mari, și le lua în serios. Se dovedise a fi și o prietenă bună a Indiei și, când era mică, se ducea

mereu la Josie ca să fie consolată, nu la mama ei.

— Ei, spuse uitându-se la India cu aceeași surpriză cu care o privise și Adela, să nu-mi spuneți că n-ați mâncat încă.

— Nu, dar nu-ți face probleme, se forță India să zâmbească, chiar că nu-mi e foame. Îi țineam mamei companie.

— Prostii. Josie curăță farfuria Adelei pe tava pe care o ducea cu ea și îndepărtă fărâmiturile cu un șervet. Nu poți să muncești cu stomacul gol. Am să-ți fac niște ouă cu câteva chifle. Am să aduc și niște cafea proaspătă.

— Nu, o opri India înainte să dispară din nou. Ești... ești foarte drăguță Josie, dar...

— Nu spune nimic, asta-i treaba mea. Cum i-am spus și domnului Kittrick dacă n-aș avea grijă de dumneavoastră ați fi numai piele și os. Și, Dumnezeu știe că de când a murit tatăl dumneavoastră ați mâncat doar ca să vă țineți în viață.

India trase aer în piept și apoi privi neliniștită la mama ei, pe jumătate speriată că va observa și o va bănuî. Din fericire Adela nu-i dădu atenție. India continuă presimțind parcă ceva.

— Ai vorbit cu domnul Kittrick despre mine? Probabil că domnul Aaron?

— Nu. Josie călărină din cap scuturându-se toată, vorbeam de Nathan. Am stat de vorbă seara trecută.

— Seara trecută? India șopti cuvintele, dar înainte de a mai spune ceva care să o incrimineze, Adela interveni.

— Spuneai ceva de o cafea, Josie? Întrebă ea apăsător, trăgând din țigară. Fă îndeajuns pentru două, vrei? A mea s-a răcit.

— Bine, mă duc. Josie făcu o figură ciudată, păru să priceapă aluzia, dar înainte să plece nu se putu stăpâni să nu spună:

— Oricum, nu înțeleg de ce n-ar fi putut să stea aici, văzând cum ați petrecut seara împreună... Negresa se îndepărtă privind înapoi, dar cuvintele ei persistară în aer mult după ce închisese ușa. Erau suficient de incerte ca India să nu-și dea seama că-i erau adresate, dar asta n-o împiedică să se simtă vinovată și să-i arunce mamei ei o privire rapidă și nervoasă.

— Femeia asta devine imposibilă! izbucnirea Adelei a fost la fel de bruscă ca și a lui Josie, dar India era mulțumită că fusese doar atât.

— Este?

— Da. Adela stinse chiștocul de țigară și căută repede alta. Nu cred că e treaba ei ce facem noi. India ridică din umeri.

— Îmi imaginez că... făcea doar conversație. Ezită și apoi, decidând că n-are nimic de pierdut, adăugă:

— Mă întreb... ce... căuta Nathan aici azi-noapte. Adela respiră cu putere.

— Mai bine să auzi de la mine, decât de la altcineva. Venise să se întâlnească cu mine. India căscă gura mirată.

— Ce? șopti gătuită, în timp ce cuvintele auzite îi vuiau în cap. Nu poate fi adevărat.

— Știu că pare de necrezut, exclamă Adela încet. Și, trebuie să spun că nu l-am invitat. Chiar a venit să-mi ceară scuze. India o privi fix.

— Adică a venit în camera ta? Adela părea puțin încurcată.

— Da. Strânse din umeri. Cred că fusese în grădină și observase că fereastra era deschisă. Trebuie să-ți spun că am fost șocată când l-am văzut apărând printre perdele. Nici nu bănuiam că știe unde e camera mea. Indiei i se făcu rău. Nu se gândise că Adela ar putea lăsa fereastra deschisă. Nu prea era recomandat și mulți foloseau aerul condiționat, ca să-și răcorească camerele.

— Și... ce s-a întâmplat? întrebă India gătuită, încercând să se comporte ca și cum ar fi fost la fel de șocată cum fusese Adela.

Așa și era de fapt. Dar nu din motivele pe care le bănuia mama ei.

— Ei, bine Adela păru să fi căpătat încredere... cred că încă mai e atras de mine.

Spuse asta cu multă naturalețe. Știu că mă crezi nebună, dar înclin să-l iert.

— Mamă!

— E adevărat. Adela devenise meditativă. După toate și-a primit pedeapsa, nu? Timp de opt ani a fost nevoit să alerge de colo colo după o slujbă sau alta, să-și ducă o existență decentă, când ar fi putut să stea aici în plin lux. Și, de ce? Pentru că a fost destul de nebun să se îndrăgostească de mine. India clătină din cap.

— Nu asta vrei să spui.

— Ba da. Adela se cufundă în scaun jucându-se cu lanțurile de la gât.

— Adică, hai să fim sincere, e insistent, nu? Și sunt și eu om. India înghiți în sec.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte, mamă? Ce-a făcut să te convingă că... că încă te mai iubește?

— O, nu cine știe ce. Dar trebuie să recunoști că a fost romantic să apară așa în camera mea. A fost chiar... India scrâșni din dinți.

— Erai în pat?

— Din fericire, nu. Adela râse forțat. Nu mi-ar fi plăcut să mă vadă nepregătită și plină de cremă. Nu, tocmai atunci ajunsesem și eu... Cred că m-a urmărit de la bar.

India împinse scaunul la loc și se sculă de la masă.

— Eu trebuie să plec, spuse dintr-odată. Adela clipi din ochi.

— Nu ți-ai băut cafeaua.

— O să beau una mai târziu. Căută cu disperare o scuză. I-am... i-am promis lui Nicki că o s-o ajut să verifice registrele. Tocmai mi-am amintit. Și vreau să rezolv asta înainte de a veni domnul Hastings. Adela o privi o clipă apoi spuse:

— Cred că nu ești supărată pe mine și pe Nathan, nu, draga mea?

— Nu! India răspunse ferm dar culoarea din obraji o trăda. Eu, eu cred doar că nu ești sănătoasă, asta-i tot, adăugă supărată. Aaron a murit doar de două săptămâni.

Doamne, cum poți să te gândești să-l înlocuiești?

CAPITOLUL 7

Nathan se afundă în scaunul de piele al tatălui său, rupt și uzat și își încheșta degetele pe brațele lui. Își aminti cum se cățara pe scaunul lui când era mic, apropiindu-l de birou și pretinzând că e administratorul hotelului. Doar că pe atunci era un loc mai modest și biroul în fața căruia stătea scaunul ăsta nu era o placă imensă de granit. Bănuia că tatăl său trebuia să-l fi ferit când au venit să-l înlocuiască. Era singurul lucru din birou care-i mai amintea de el... Scaunul și portretul aspru și încruntat de pe perete. Întoarse capul să-l privească. Tatăl lui n-ar fi vrut deloc să i se picteze portretul ăsta. Nu încape îndoială că a fost făcut la cererea cicălitoarei sale soții. Era chiar tipul de imagine pe care Adela ar fi vrut să o facă publică. Adela... Doamne, murmură... nu-și dădea seama care din ei fusese mai surprins când intrase peste ea în noaptea trecută. Știa doar că fața ei era

încremenită de spaimă, era ca și când s-ar fi forțat să-și ascundă reacția.

Fereastră fusese deschisă, exact cum spusese India, iar el intrase în cameră ca un șoarece în cursă. Efectul băuturii scăzuse, dar sângele îi era la fel de înfierbântat.

Prea înfierbântat, se gândi cu sălbăticie, altfel n-ar fi căzut cu atâta ușurință în cursa Indiei. Doamne-ți mulțumesc, probabil că tocmai venise și ea, pentru că era încă îmbrăcată. Nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi găsit-o în pat cu lumina stinsă. A naibii treabă, pielea i se strânse pe el. Își imagina ce scandal ar fi ieșit. De data asta nu s-ar mai fi putut dezvinovăți! Strânse din dinți. Din fericire nu s-a întâmplat și nu din cauza Indiei. Îl trăsesse pe sfoară și furia pe care o simțea după trădarea ei nu se putea compara cu nimic. Ce încercase să-i facă, să-l nenorocească din nou? Sau asta era modul ei de a-i răspunde la scuze? Ironia era că prima reacție, când a văzut-o pe Adela, a fost de panică. Panică oarbă.

Doamne, trecuse prin clipe grele de-a lungul anilor: diminețile când sărea din somn, nopțile când se plimba prin cameră pentru că, dacă închidea ochii își amintea mereu de fața acuzatoare a tatălui său. Vise, coșmaruri, oricum le-ar fi numit, toate erau la fel... o amintire permanentă a acelei blestemate dimineți, când deschisese ochii și o găsisse pe mama lui vitregă, goală, în patul său. Și deși părea ceva nebunesc, același lucru îl simțise și în noaptea trecută. Ca și când toate spaimile sale s-ar fi împlinit, ca și cum s-ar fi găsit iarăși la douăzeci și doi de ani, holbându-se la seducătoarea apariție a Adelei. Nu mai conta că acum opt ani o izgonise din patul lui. Tot fusese acuzat și găsit vinovat... de încercare de viol. Din fericire, în noaptea trecută sentimentul nu persista. Dacă ar fi fost vreun lucru care să-l trezească din amețeala băuturii, acela era faptul că se afla fără să vrea în dormitorul Adelei. Dar nu mai era naiv. Nu mai credea că poți fi crezut doar pentru că ești convins că spui adevărul. Acum era bărbat... simțea și gândea ca un bărbat. Altă dată ar fi fost paralizat de frică, acum însă, asta îi dădea putere. Cu toate simțurile treze, putea acum să fie stăpân pe orice situație, să-și controleze orice emoție. În afară... strânse buzele... în afară de momentele când era cu sora lui vitregă... Alungă gândurile și își aruncă privirea pe hârtiile din fața lui. Se uitase pe ele de dimineață, deschisese biroul și lucrase la computer înainte ca

cineva să se trezească. După tot ce-i făcuse India noaptea trecută, n-avea chef să doarmă și i se păru că era cel mai bun lucru să-și pună la punct descoperirile. Clipi din ochi răsfirându-și părul negru, bogat. Pe lângă succes și reputație hotelul stătea cam prost, financiar. Doamne, ce patetic. Mergea de pe o zi pe alta și proiectele pe termen lung erau în cădere. Era prea simplu să creadă că undeva, cineva trăgea foloasele. Căderea era prea puternică. După părerea lui, hotelul era prea mare și prea scump pentru numărul limitat de oaspeți pe care-i putea primi. Fără o schimbare urmau să aibă probleme serioase. Aveau nevoie de o investiție serioasă nu doar pentru supraviețuire. Sau unele dintre facilități trebuiau să dispară, sau trebuiau să fie instituite niște programe pentru schimbările viitoare. Mai aveau nevoie de cel puțin treizeci de camere, în cel mai scurt timp, ca să-și mențină standardul și personalul corespunzător pentru un hotel de cinci stele. O întoarcere serioasă, se gândi el trist, dând hârtiile de-o parte și mușcându-și buza de jos. Din ce aflate India, probabil că asta era statistica.

Spunea că-și pierduse exclusivitatea și era adevărat.

Oricum ar fi fost, hotelul trebuia pus pe picioare. De ce nu-și dăduse seama tatăl lui de asta? Sau își dăduse? Fără să aibă capitalul necesar, și-a îngropat capul în nisip și a așteptat să se rezolve problemele? Contabilii au plănuit probabil totul pentru el. Așa cum era acum, hotelul Kittrick nu o prea mai scotea la capăt. Se gândi că lucrul ăsta îi puneă într-o altă lumină moștenirea. Oare de asta-i lăsase bătrânul hotelul lui și nu Indiei sau Adelei? Avea agățată de gât o piatră de moară, atât de grea încât nu voia să o lase pe umerii lor? se gândi cu tristețe că se apropia de adevăr. Aaron Kittrick nu uita cu ușurință... sau nu ierta.

Ușa biroului se deschise brusc. O văzu pe tânăra care stătea acolo privind nervoasă, de cealaltă parte a covorului chinezesc. Într-o bluză albă și o fustă neagră scurtă, secretara Indiei era o tânără foarte prezentabilă, dar acum roșise și trăgea nervos de o șuviță din părul blond.

— O, domnule Kittrick, exclamă puțin confuză. Nu mi-am dat seama că era cineva aici. Am vrut să văd dacă totul este în ordine pentru venirea domnului Hastings.

Uimirea lui Nathan dispăru, dar nu se ridică de pe scaun.

— Domnul Hastings folosește mereu biroul acesta?

— O, nu. Fata îi strânse mâna. India... adică domnișoara Kittrick... e singura, în afară de tatăl dumneavoastră, care folosește biroul permanent. Dar, când vine domnul Hastings să citească testamentul...

— Îl citește aici, o completă Nathan. Bine, am înțeles. Deci... vrei să plec?

— Nu, bineînțeles. Fata părea și mai stânjenită. Pot să vă aduc o cafea sau altceva? Domnul Hastings nu vine în mai puțin de o oră. Nathan oftă dându-și seama că nu mâncase nimic din seara trecută. Apoi, compania Adelei îi tăiase pofta de mâncare, ca și prezența Indiei la masa de vizavi.

— Crezi că poți să-mi aduci o chiflă și niște cafea? Întrebă privind-o liniștit. Ai fi foarte drăguță, da? Dacă ai timp, bineînțeles. Fata dădu din cap afirmativ.

— Nicio problemă. Vădit ușurată, deschise ușa și zâmbi.

— O, apropo, să-i spun Indiei unde sunteți? Cred că vă căuta mai devreme.

— Da? Nathan era surprins. După noaptea trecută, credea că era ultima persoană pe care India ar fi vrut să o vadă. Dar ce naiba, cine poate să înțeleagă femeile?

— Sigur, de ce nu, spuse cu cinism, poate ar fi mai bine să aduci două cafele.

Se uita pe fereastră, în zare, la curbele dunelor, când își dădu seama că nu mai este singur. Pentru un minut, privi valurile verzi-albăstrui ale Atlanticului, zdrobindu-se de pietrele de la poalele stâncilor, dar atenția îi fu atrasă de o vagă senzație de ostilitate. India, se gândi speriat, trăgând brațul care se odihnea pe fereastră și întorcându-se spre ea. Se gândi de ce-l privește cu atâta dezgust, când el era cel care trebuia să se simtă înșelat.

— Nemernicule, șuieră India închizând ușa și venind spre el. Ce fel de joc crezi că joci? Nathan se încruntă.

— Poftim?

— O, încetează! Nu spune că nu știi despre ce vorbesc! Ce i-ai spus mamei azi-noapte? Ce-ai făcut de ai determinat-o să-și schimbe părerea despre tine?

Nathan se uită nelămurit.

— Cred că ai vorbit cu mama ta în dimineața asta.

— Bineînțeles că am vorbit. Ochii Indiei erau furioși. Doamne, nu era destul că ai vrut să mă seduci? Trebuia să-ți dovedești bărbăția făcând ce ai făcut cu ani în urmă?

— Stai puțin... Reflecția inițială a lui Nathan, la apariția ei, o surprinsese. Ar fi vrut s-o strângă de gât. Chiar asta simțise noaptea trecută când intrase în dormitorul Adelei și-și dăduse seama ce-i făcuse India. Se simțise în stare să facă o crimă.

Dar în dimineața asta, fața ei palidă și îngrijorată îl dezarma. Aproape că se forță să caute scuze... până când a început să-l acuze.

— Negi că ai fost în camera mamei mele? îl întrerupse ea, iar Nathan clătină din cap.

— Nu...

— Așa credeam și eu. Gura plină a Indiei se strâmbă și Nathan, chiar dacă își dădea seama că trebuie să se gândească cum să se apere, se uita la sânii ei plini care se ghiceau sub vesta albă de mătase. Se îmbrăcase la fel ca în dimineața când venise să-l ia de la aeroport și starea de agitație, nesigură, răzbăteau în mișcările nehotărâte ale trupului. Îi aduse aminte de scena din noaptea trecută când fuseseră una. Sau cel puțin așa bănuia el. Ceea ce a urmat arunca dubii asupra acestei supoziții...

— Ce crezi că ai obținut? îl întrebă ea și, smulgându-se din scena penibilă, îl forță să gândească coerent.

— Hei, domnișoară, tu m-ai trimis acolo, îți amintești? îi reproșa el părăsind fereastra și apropiindu-se de birou. M-aș întreba ce sperai să obții, știe mămica ta... că tu ai făcut invitația?

— Eu nu...

— Ba da, tu ai făcut-o. Nathan se sprijini în palme, de birou, privind-o fix. Și dacă n-ai făcut-o, știi cum se cheamă fetele ca tine?

— N-a fost așa.

— Ba a fost exact așa. M-ai tras pe sfoară.

— Te-am păcălit? Nathan o privi cu disperare.

— Erai înghețată, India, recunoaște. Și amândoi știm cum te-ai simțit când te-am atins.

— Nu...

— Da, insistă el. Dacă cineva are dreptul să se plângă, atunci acela sunt eu.

India strânse din dinți.

— N-ar fi trebuit să se întâmple.

— Măcar suntem de acord cu ceva. Ce ce vrei să spui? Ochii ei erau bănuitori.

— Ce crezi că vreau să spun? Nathan își controlează dorința de a o lua în brațe și a o forța să recunoască că simțise ceva pentru el noaptea trecută.

— Nu mă interesează mama ta, India. Niciodată nu m-a interesat, numai că tu și tatăl meu ați fost orbi, sau prea speriați ca să recunoașteți. India îl privi.

— Cum poți să spui așa ceva? Răbdarea lui Nathan scădea.

— De ce n-aș spune?

— După ce s-a întâmplat azi-noapte...

— Ce naiba s-a întâmplat azi-noapte? zbieă Nathan, am stat o jumătate de oră pe plajă, te-am lăsat să-ți bați joc de mine și apoi, urmându-ți indicațiile, m-am pomenit ca prostul în camera mamei tale. Ce crezi că s-a întâmplat? Ți-a spus că am trântit-o pe pat și mi-am făcut de cap cu ea?

— Nu!

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta.

— De ce nu? Nathan era prea furios ca să mai fie bine crescut. Crede-mă, India, n-am de ce să-i mulțumesc femeii ăleia.

— Atunci de ce nu te-ai întors și n-ai ieșit imediat din camera ei? India și-a dat capul pe spate. Dacă ai asemenea sentimente față de ea, cum de te-ai dus să-i ceri scuze?

— Am pe naiba, se răsti Nathan.

— Deci nu i-ai cerut scuze? Nathan strânse din dinți. Nenorocirea mare era că se scuzase... chiar dacă nu pentru motivele pe care Adela i le dăduse fetei ei. Nu-i spusese de gafa Adelei pentru că știa cât de neprevăzută putea fi. Era prea conștient de relația lui cu India. Ultimul lucru pe care-l voia era ca Adela să-și spună minciunile și să-i mineze șansele de a o convinge pe India de inocența lui.

— În regulă spuse el printre dinți. Mi-am cerut scuze... Tu... tu... Pentru felul cum m-am purtat mai devreme, aseară, adăugă încet. Doamne, ce era să fac? Să-i spun că am crezut că era camera ta? Că mă așteptai?

— Nu...

— Atunci ce? Ce voiai să se întâmple? India înghiți în sec.

— N-am crezut că se va putea întâmpla ceva. Eu... of, dacă vrei să știi am vrut să te înșel. Dar nu... nu ca să intri în camera mamei mele. Niciodată. Nathan ocoli masa.

— Continuă. India ridică din umeri.

— Nu mai e nimic de spus. Ferestrele camerei mamei mele erau închise când am trecut eu spre camera mea. Nici n-am visat că...

— Că ar putea să le lase deschise, o completă Nathan sec.

Deci nu era un scenariu ca să mă faci să mă dau de gol? Doar nu așteptai ca mama ta să fugă din cameră tipând că e violată? India și-a ținut respirația.

— Bineînțeles că nu. Nathan strânse din umeri.

— Și n-ai știut nimic până acum?

— Nu. Se ridică, la un pas de ea, privind-o cu ochii lui negri, insistenți.

Bănuia că ar fi vrut să dea înapoi, dar hotărârea de a-l face să creadă că nu-i păsa de apropierea lui, a ținut-o pe loc. Și el a crezut-o cel puțin în ceea ce privea seara trecută. Valul puternic de roșeață care-i lumina obrajii și se răspândea pe pielea moale cu viteza fulgerului, l-a convins de asta. Era prea indignată ca să parze, prea preocupată să-și apere mama ca să se implice fără motiv.

Era extrem de vulnerabilă. Cu toate că știa că nu era nici timpul, nici locul să o îmbrățișeze, nu s-a putut abține. Ridicând mâinile își atinse degetele de sfârcurile tari ale sânilor conturați, clar sub bluzița de bumbac, cu mișcări lente. Fără grabă, își apăsă palma pe izbucnirea delicată de piele și, când ea se dădu înapoi speriată o prinse de șolduri și o trase spre el, până când picioarele ei zvelte se atinseră de ale lui. Uitase că avea pantaloni scurți... Era bucuros că, în timpul dimineții, neavând somn, își găsisse timp să facă un duș și să se bărbierească.

Obrazul ei era prea fin ca să-l zgârie cu barba abia mijită și era ceva erotic în a-i simți pielea moale mângâindu-se de el. În ciuda rezistenței, reuși să-și pună piciorul între pulpele ei, simțindu-le căldura. Asta-i dădea ghes să facă mai mult decât să simuleze posesia, chiar dacă limba căutându-i gura era o compensație.

Cu o mână îi înclina capul în timp ce gurile lor se întâlneau, căutând, descoperind și găsind răspunsul arzător pe care-l simțise noaptea trecută. Probabil că totul era împotriva voinței ei, dar cu toate astea nu-și putea ascunde pofta senzuală a buzelor. Oare doar pentru

că nu avea experiență? Era oare doar mândria lui covârșitoare, care-l făcea sigur de dorința ei, sau știa cu precizie ce face când își încheiează brațele în jurul lui? Tot ce știa era că India devenise dintr-odată moale și docilă și îl strângea-tot mai tare... Apoi ușa se deschise fără avertisment și secretara Indiei intră încrezătoare în cameră.

— Cafea pentru doi și chifle pentru o singură persoană, spuse uitându-se la borcanul chinezesc de frișca pe care-l ținea pe tavă. Și m-am gândit că poate doriți și scorțișoară... O, Doamne! îmi pare rău!

Stânjeneala era acum generală și în alte împrejurări India ar fi glumit pe seama ei. Linda Miller fusese cu ea în ultimii patru ani, de când India terminase școala și începuse să lucreze pentru tatăl ei. Erau aproape de aceeași vârstă și prietene apropiate, în ciuda relației dintre șef și subaltern. Erau puține lucruri pe care Linda să nu le știe despre viața ei, până de curând se confesau una alteia.

De la citirea testamentului, de când știa că Nathan s-ar putea întoarce pe insulă, India se exteriorizase mai puțin. Acea parte a vieții ei era ceva ce nu putea destăinui Lindei, sau altcuiva și, chiar dacă era sigură că secretara trebuie să știe despre vechea poveste și de zvonurile care circulau de când se deschisese testamentul, totuși nu-i spusese nimic.

India fusese recunoscătoare că n-o întrebase nimic... până acum.

Din fericire, Nathan fusese mai stăpân pe situație, dându-i drumul fără să se grăbească, interpunând masa tatălui său între ei. Se gândi încordată că a făcut ceea ce trebuia, amintindu-și căldura trupului lui răscolindu-i pântecul.

Doamne, probabil că-i plăcea să se delecteze cu astfel de situații. Era prima oară când era surprins în flagrant delict... sau cum i-or fi spunând. Și cum de se întâmplase? După noaptea trecută, ar fi trebuit să fie prevăzătoare. Problema era că în momentul când o atingea își pierdea controlul. Era atrăgător și sexi și știa cum să-i stârnească simțurile. Oare asta făcuse și cu mama ei? Mai făcea încă, dacă era adevărat ce-i spunea mama ei? Dacă? își reveni.

Bineînțeles că ce spunea Adela era adevărat. Doar nu începea să se îndoiască de mama ei, nu? Doamne, doar faptul că Nathan arăta ca un diavol și săruta ca un înger o făcea să-și pună întrebări despre un lucru care le răvășise viața? Nu! pur și simplu nu se va întâmpla.

— Pune tava pe masă, Linda. Vocea lui Nathan era calmă și fără

pic de emoție, privirea rapidă pe care i-o aruncă secretarei putea să topească și un ghețar în miezul iernii. Ai să fii drăguță să ne anunți când vine domnul Hastings?

— Bineînțeles, domnule Kittrick. Ușurarea Lindei era vizibilă. După ce a pus tava pe masă, s-a uitat spre ușă. Apoi a, aruncat o privire întrebătoare spre India și dându-și seama că trebuie să spună ceva, India îi zâmbi cu dragălașenie.

— Vorbim mai târziu, spuse, sperând că Linda o să-i înțeleagă mesajul strecurat printre cuvinte. Mulțumesc! Linda ridică din sprâncenele ceva mai negre decât părul, într-un gest care părea să spună că a înțeles și, după ce ieși, India se gândi că sunt lucruri mai grave de care trebuie să se teamă, decât curiozitatea secretarei. Nathan stătea încă în spatele biroului privind-o și India se închipui ridicând din umeri înainte de a se îndrepta spre scaunul din partea cealaltă a mesei. Cu toată sinceritatea simțea că trebuie să se așeze și, chiar dacă Nathan nu i-a urmat exemplul imediat, simțea că se prăbușește dacă nu stă jos.

— Bine, spuse el în cele din urmă, hai să discutăm despre asta.

India își ținu respirația.

— Despre ce să discutăm?

— Ei, cu siguranță nu despre amărâta asta de cafea, mârâi el în timp ce India îl privea cu ochii speriați. Să discutăm despre mama ta, India. Și despre ce s-a întâmplat cu adevărat acum opt ani.

— Știu ce s-a întâmplat.

— Nu, nu știi.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Ei bine, eu vreau. Nathan o privi. La naiba, India, chiar și un condamnat are dreptul să fie ascultat!

— Ai fost ascultat, spuse India sec, fără să se uite la el. Îți... îți sugerez să bem o cafea și să încercăm să ne comportăm ca oamenii civilizați. Domnul Hastings și... și mama vor fi aici curând. Poate ar trebui să discutăm despre hotel.

— La naiba cu hotelul ăsta. Tonul lui Nathan era sălbatic. Ai dat buzna aici pregătită să mă acuzi de Dumnezeu știe ce și acum vrei să stăm aici, să bem cafea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

— O, te rog... încercând să-și domolească tremurul mâinilor, India turnă două cești de cafea aromată. N-am vorbit despre asta

destul? Eu... eu am explicat ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ai explicat, spuse el cu duritate și eu am ascultat. Nu merit același privilegiu?

— N-avem ce discuta.

— Pe naiba, n-avem. Nathan împinse scaunul până ce se izbi de raftul cu cărți și sculându-se începu să se plimbe enervat prin cameră. La naiba, India, nu ți-a trecut prin minte că tata ar fi avut bănuielele lui? De ce mi-a lăsat locul ăsta mie?

— Nu, nu știu... Poate s-a gândit că e nevoie de o mână de bărbat. India ținea ceașca cu amândouă mâinile, plăcându-i căldura ce i se răsfrângea în degete.

Era ridicol să se simtă înghețată, cu temperatura ridicată de afară.

— Nathan, te rog... stai jos. Nu-i răspunse dar se așează în spatele scaunului ei. Nu-l putea vedea, îl simțea doar, simțea căldura și agresiunea care emana din învăluirea lui. Apoi, ca și cum pusese la punct demonii care-l stăpâneau, vorbi:

— Deci, spuse încet și India se stăpâni din răspuțeri să nu se întoarcă spre el să-l privească, ești pregătită să mă iubești trup și suflet? Să-l iubească? Se simți secătuită pentru că amintirea lucrurilor pe care i le permisesese involuntar începuse să o hărțuiască. Cum ar fi putut să-l iubească? Nici nu-l cunoștea.

— Eu... nu cred că te aștepți să-ți răspund, spuse sorbind prea multă cafea și chinuindu-se s-o înghită.

— Fir-ar să fie, de ce n-aș aștepta un răspuns?

Nu-și dădea seama că e stânjenită și ochii i se umpleau de lacrimi.

— Nathan, asta-i o prostie!

— Sunt de acord. Vocea îi era joasă și, când se întinse să ia șervețelul pentru a-și șterge buzele, îi simți degetele unduindu-se de-a lungul coloanei vertebrale, de la gât până la linia decolteului. Chiar și atingerea asta fugară i-a încordat nervii la maximum și a făcut-o să sară de pe scaun ca și cum ar fi fost atacată.

— Încetează, țipă cu vocea tremurătoare, încetează odată. Când... când ți-am spus că te-am iubit, am vrut să spun... că te-am iubit ca pe un frate. Fratele care erai. Așa mă gândeam la tine, doar știi asta. Dar... dar de când te-ai întors...

— Am început să te tratez ca pe o femeie.

— Ai stricat totul, îl contrazise ea cu o voce nesigură, încolăcindu-și mâinile în jurul mijlocului. Crezi... crezi că mă poți trata ca pe un fel de obiect al plăcerilor? N-o să te las să vezi în mine așa ceva. Nu mai sunt un copil.

— Tocmai am spus asta. India nu-i dădu atenție. De când?

— De când ai plecat, m-am schimbat. Am viața mea, prietenii mei, continuă ea. Nu poți să te întorci așa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum ai putea să o iei de la capăt.

— Am spus că asta vreau? India oftă:

— Vrei să mă asculți?

— Te ascult.

— Și o să iei în considerare ce o să-ți spun? Nathan, orice-ai zice, orice-ai gândi, e prea târziu să pretinzi că te poți schimba. Of, își lăsă mâinile să-i atârne pe lângă corp... nu neg că ești un bărbat atrăgător...

— Ei, mulțumesc...

— Probabil că ai cunoscut mai multe femei decât mi-am putut imagina vreodată...

— Nu conta pe asta.

— Dar să faci dragoste cu mine...

— N-am făcut dragoste, India...

— Asta nu-mi schimbă părerea despre tine. Nu-ți dai seama? Dovedește că ceea ce crede toată lumea e adevărat! Nathan se uită urât la ea.

— Prostii, spuse scurt, dar în momentul în care voia să explice se auzi o bătaie în ușă. Intră! Era din nou Linda, băgând capul pe ușă și anunțând că domnul Hastings era la recepție.

— Să-i spun să aștepte? sugeră ea plimbându-și privirea de la unul la altul. Pot să-i aduc niște cafea. Dacă... dacă mai vreți să așteptați...

— Nu-i nevoie, spuse calm Nathan, ducându-se din nou la locul lui de la birou și bătând nerăbdător cu degetele în hârtiile de pe masă. Poftește-l, Linda și spune-i și doamnei Kittrick să vină și ea.

CAPITOLUL 8

Patruzeci de minute mai târziu, India privea pe fereastră, absentă, la bărbatul pe care obișnuise să-l vadă ca pe un frate. Nu era singură. Și mama ei și domnul Hastings erau la fel de concentrați.

Numai Nathan părea indiferent în fața noutăților pe care tocmai le servise... sau poate își masca doar reacția. Probabil că-și dăduse seama că banii care le trebuiau puteau fi găsiți în timp. Arnold Hastings deschisese discuția.

— Cu siguranță că Aaron... se opri la jumătatea frazei ca și când ar fi fost nemulțumit de propria-indecizie și apoi continuă... tatăl tău avea consilieri, domnule Kittrick. Consilieri financiari. Sunt convins că, dacă ar fi fost vorba de o cădere financiară, l-ar fi anunțat. Nu pot să cred că un om atât de isteț... cum credeam și cum cred că era tatăl tău, ar fi putut să se implice în acțiuni care l-ar fi dus la faliment.

— Faliment?! Vocea îngrijorată a Indiei răsună în toată încăperea. Nu poți vorbi serios, Arnold.

— Ei bine... Hastings își umezi buzele... dacă e adevărat tot ce spune fratele tău vitreg...

— Ce știe el? Adelei nu-i păsa de cum va fi înțeleasă reacția ei. A fost aici doar cinci minute. Doar pentru că cineva i-a spus câteva prostii, suntem toți gata să credem că insula e în pericol de a fi ruinată! De ce... e ridicol! Avem rezervări pentru tot anul. Chiar îi refuzăm pe cei care mai doresc să vină. Spune-i, India, nu-i așa? N-am fost niciodată mai ocupați. Evitând privirea ironică a lui Nathan, India se uită la avocat.

— E adevărat... domnule Hastings, spuse jucându-se nervoasă cu degetele pe pervaz. Pot... pot să vă arăt programul.

— Asta nu dovedește nimic, spuse Nathan scurt, înainte ca Hastings să deschidă gura. Nu neg că hotelul atrage vizitatori, India, nu spun că ce oferiți e nimic. Ceea ce spun eu, aparent nu prea convingător... este că nu vom mai putea oferi același lucru dacă nu ne extindem.

— Adică să devenim o stațiune de vacanță? Adela era dură. Să ne punem numele pe o mie de broșuri pentru vacanțe organizate în grup? Oaspeții noștri vin aici să scape de popularitate. Dacă umplem locul de turiști, ne vom pierde exclusivitatea.

— Nu neapărat...

— În orice caz, nu am putea-o face, murmură India abia auzită. Chiar dacă nu era arhitect, avea o vagă idee despre cât ar costa un asemenea proiect. Nu ne putem permite așa ceva.

— Ne putem. Nathan o auzi și-și înclină scaunul pe picioarele

din spate, privind-o insistent. Cum spuneam, în cel mai scurt timp mai trebuie construită o aripă. Încă treizeci de camere și suntem viabili. Cincizeci și profitul va fi grozav.

India se uită în jos, simțind că începe să se complacă în asta. Probabil că Nathan știa că n-aveau nicio șansă să salveze hotelul. Însemna oare felul în care-i avertiza că-l va scoate la vânzare?

— Trebuie să fie o alternativă. Hastings îl privea pe Nathan și India se întreba de ce era atât de pregătită să accepte părerea fratelui său vitreg înaintea celorlalte.

Bineînțeles, era convinsă că orice s-ar întâmpla, Nathan va lua deciziile de acum înainte. Ea și mama ei erau aici doar tolerate...

— O alternativă, dacă vrei să o numești așa... este să umflăm prețurile, replică Nathan sec. Și, ca să fim cinstiți, nu cred că-i va conveni cuiva. Primele estimări s-ar putea să fie puțin depășite, dar oricum, n-o să ne dea nimeni o mână de ajutor doar pentru că am făcut o greșeală. După experiența mea, cei care au făcut-o nu-și mai risipesc banii.

— Și, bineînțeles că știi o mulțime de oameni de felul ăsta, spuse Adela cu ciudă.

Arnold... se întoarse către el de ce nu iei legătura cu contabilii de la Londra? Dacă e vreo problemă... și nu cred că este... sunt sigură că o vor clarifica.

— O, draga mea... fizionomia subțire, ascetică a lui Hastings roși. Mă tem că nu va fi de niciun ajutor.

— De ce nu?

— Ei bine, datele...

— Datele?! țipă Adela la el. Doamne, Arnold... nu-mi spune că ești gata să accepți ideile unui tip care habar n-are ce-nseamnă administrarea unui hotel?

— Habar n-are? Hastings își repetă cuvintele confuz, iar India se întreabă ce-i spusese Nathan. Orice i-ar fi spus, avocatul trebuia să știe că mama ei avea dreptate. Oricât de multe ar fi știut despre afacerile tatălui său când a plecat, nu putea să știe care era potențialul hotelului acum.

— Știu destule, spuse Nathan încet, eliminând comentariile pe care avocatul era gata să le facă. Am lucrat în domeniul hotelier și pot să citesc o evidență bancară chiar dacă nu mă credeți. Adela era

furioasă, dar pe India o interesa mai mult privirea lui Hastings. Părea total copleșit, fața sa subțiratică tremura de emoție. De ce oare? Ce spusese Nathan ca să-i provoace o asemenea reacție? Și de ce se holba la el ca și cum îl implora să-l scoată din situația asta ridicolă? Adela nu renunță:

— Arnold, trebuie să fie vreo soluție... Nathan i-o luă înainte:

— Este, să construim o nouă aripă.

— Cu ce? spuse India. Vrei să spui că trebuie să vinzi hotelul ca să obții banii?

— Nu...

— Domnule Kittrick, Hastings își scoase batista și își șterse fruntea transpirată de sub smocul rar de păr, trebuie să înțeleg că vei finanța singur acest proiect? Adela murmură acră:

— Probabil că va ipoteca proprietatea. Ca și când ar avea nevoie de o scuză.

— De fapt, sunt deja două ipoteci care dau târcoale hotelului, spuse Nathan calm și India îl privi nedumerită.

— Două?

— Da. Nathan o privea distant. Cred că pot spune că tata știa exact ce-o să se întâmple.

— Atunci de ce nu ne-a spus? întrebă Adela țipând. Doamne, e rău, e mai rău decât am crezut! Dacă nu era pentru asigurări...

— E mult mai rău decât ne-am imaginat cu toții, mamă, spuse India calmă, sperând că Adela nu va reacționa. În astfel de momente, mama sa era înclinată să caute un țap ispășitor. Și era de bănuț reacția lui Nathan dacă ar fi început să-l acuze pe tatăl său. Își umezi buzele.

— Deci ce-ai de făcut? Adică ce-o să faci? se corectă.

— V-am spus. Am să fac o aripă nouă. După cum estimez, aș putea să fac față cu vreo două milioane.

— Două milioane?! Indiei îi venea să râdă, numai că nu prea era de râs. Nu era deloc amuzant. Și... și cum o să pui mâna pe banii ăștia?

— Lasă-mă să mă gândesc. Nathan pocni din degete, se încruntă ca și cum s-ar fi gândit, dar India știa că o făcea deliberat. Îi juca pe degete prelungind incertitudinea, dar ceva îi spunea Indiei că știa exact cum avea să facă rost de bani. Pe de o parte era liniștită, dar pe de altă parte se temea. Nu vedea nicio cale legitimă de a face rost de o sumă așa de mare, numai dacă intenționa să transforme foaietul în cazinou.

Înainte de a putea continua, Adela se băgă în vorbă.

— Știu, spuse. India fu surprinsă să vadă o umbră de consternare pe fața ei distinsă, e vorba de droguri, nu? spuneai că ai petrecut ceva timp în America Centrală.

Vei lua banii de la vreun consorțiu Columbian, vreo bandă care vrea să aibă insula ca pe un picior de pod în Statele Unite! Tăcerea care urmă acestei acuzații era evident stânjenitoare. Nimeni, cu atât mai puțin India, nu putea crede că mama ei gândea chiar așa. După toată tensiunea dinainte, reacția de veselie a lui Nathan era aproape înăbușitoare.

— Hei, nu m-am gândit niciodată la asta.

Umorul lui evident aduse un zâmbet pe buzele lui Arnold. Mă întreb cum să intru în legătură cu ei. N-ar fi bine să dau un anunț la ziar, sau poate să zbor până la Bogotá și să pun o vorbă bună acolo? Adela părea că nu pricepe, dar se bucura că Nathan luase lucrurile în râs. Oricum încă mai persista întrebarea legată de modul în care aveau să obțină banii, dar Nathan răspundea ironic că mai sunt câteva mize.

— Te gândești să iei acționari la hotel? India încercă să nu se uite la mama ei.

Nathan îl privi pe Arnold Hastings.

— Oricum, nu cred că o să ai prea mulți doritori, remarcă el, ca un bătrânel înțelept. Nu-i așa, Hastings? Oamenii de obicei vor să aibă un profit la investițiile lor, nu?

— Păi, da...

— Și ce vei face? întrebă Adela. India are dreptate. Dacă nu ai bani pentru extindere... va trebui eventual să vinzi.

— N-am spus că nu sunt bani, o corectă Nathan absent. Continua să se uite la Hastings. Nu-i așa, Arnold? N-am spus că situația e disperată.

— Atunci de ce nu ne spui ce-ai să faci? Când Nathan se întoarse spre Adela, India își simți nervii întinși la maxim.

— Mă pregătesc să investesc o parte din banii mei – dacă condițiile sunt prielnice.

— Tu! India și Adela izbucniră într-un glas, chiar dacă buzele Indiei abia se mișcă.

— Da, eu, recunosc Nathan punându-și mâinile pe masă și privindu-i pe toți cu un aer satisfăcut. Dovedind că suntem de acord cu

dezvoltarea, după principiile pe care le-am sugerat și acceptând-o pe India ca director pentru problemele sociale.

India se urcă pe bicicletă și merse pe drumul spre dunele de nisip. În spatele ei, întinderea neatinsă a coastei părea liniștită în arșița zilei. În afară de câțiva raci de nisip care se târau fricoși prin fata ei, totul era pustiu. La ora asta „chiar și păsările lipseau, urmând să se reîntoarcă abia dimineața următoare când fluxul va spăla plaja. Toată întinderea era numai a ei. Aruncă pantofii și-și târî picioarele prin nisip. Își ascunse bicicleta într-un boschet, știind din proprie experiență că nimeni n-o va deranja acolo. Se îndoia că mulți cunoșteau existența golfulețului. Era bine ascuns, departe de golful Abaco și de împrejurimile lui civilizate. Capul de nord al insulei era neatins și izolat. Fără îndrumarea lui Nathan n-ar fi știut niciodată că era acolo. Ca fată singură nu s-ar fi îndepărtat niciodată de perimetrul hotelului. Nathan o adusese acolo de multe ori și acum era destul de încrezătoare în forțele ei ca să vină singură. Singurătatea îi dădea într-un fel o liniște interioară. Și nici nu existau violatori pe insula Pelican.

Găsind un loc potrivit, își puse jos rucsacul pe care-l ducea în spate. Înăuntru avea două porții de coca-cola într-un termos, ca să le păstreze reci și prosopul. Nimic altceva în afară de un pieptene și sutienul de mătase verde.

Stătu câteva minute uitându-se la priveliște. Se gândi că nu mai exista nimic atât de frumos. Privea apa verde, translucidă, aruncând meandre înspumate pe plajă. Doar soare și apă și sunetul îndepărtat al valurilor spărgându-se de Capul Cât la jumătate de milă depărtare. Nicio umbrelă, niciun șezlong, niciun om. Raiul! După ce-și scoase pantalonii scurți, se uită împrejur înainte de a-și dezbrăca tricoul de bumbac. Nu pentru că s-ar fi temut că cineva ar fi văzut-o. Era doar un gest reflex de care nu putea scăpa. Singurul semn al existenței umane era o barcă navigând la orizont, prea departe ca să o tulbure și să-i strice intimitatea.

În ciuda căldurii, un fior îi coborî pe spate. De data asta nu se simțea relaxată ca întotdeauna și știa de ce. Din cauza lui Nathan, desigur Nathan... și planurile pentru viitorul ei. Cum putea să finanțeze extinderea de care vorbea? Cum ar fi putut ea rămâne pe insulă când nu putea nici să creadă în el?

Încercând să nu se gândească la asta, coborî pe plajă și intră în apă. Nu se grăbea. Îi plăcea să prelungească momentul înainte de a se arunca în valuri. Apa era minunat de rece, mângâindu-i pielea fierbinte. Mama ei credea că-i o nebunie să mergi pe bicicletă când soarele e la zenit. Era un moment al zilei pe care India îl considera numai al ei. Oaspeților le plăcea să mănânce pe terasă și era prea devreme să se gândească la masa de seară. După ce petrecuse aproape toată dimineața în birou, se simțea îndreptățită să-și rezerve măcar o oră pentru propria ei destindere. Cel puțin nu mai trebuia să se teamă că-l va vedea pe Nathan în următoarele câteva zile... După ce stătuse cu Arnold de vorbă, plecase să se sfătuiască cu consilierii lui financiari. Putea bănui cine erau și în ce privințe îi va consulta. Totul era atât de nesatisfăcător, nu știa ce se va întâmpla, de unde va lua banii? Nu putea crede că Nathan putea pune în joc atâta capital. Ce spusese? Vreo două milioane? Dolari sau lire? Nu prea era mare diferență. Ea nu avusese niciodată atâția bani și, chiar dacă știa că hotelul valora mai mult de atât, era ceva nebulos, ceva de nerealizat. Trebuia să recunoască că Nathan părea familiarizat cu problemele hotelului. Amintindu-și privirea care-i luminase fața, îl suspectă că știa mai mult decât spunea. Asta-i amintea de ce spusese senatorul Markham despre terenul pe care-l avea în Arizona. Știau oare ceva de care ea și mama ei habar n-aveau? Descoperise Hastings ceva în cercetările sale despre activitățile lui Nathan? Dar de ce le-ar fi spus lor?

India se strâmbă, abandonează aceste nefericite reflecții și se scufundă în valuri.

Probabil că era așa cum gândise. Arnold Hastings nu era un bun organizator și nu era bine să trădeze încrederea unui om care putea găsi un milion de dolari oricând. Apa era mai rece decât crezuse, sau poate stătuse prea mult la soare.

Dintr-odată simți că i se taie respirația și veni la suprafață, dând din picioare și căutând să respire. Își reveni când inima începuse să-i bată cu putere în piept. Nu putea să facă nimic, de ce nu renunța la gândurile astea? Din cauza mamei sale! se gândi când mintea i se luminează. Chiar din dimineața aceea, Adela nu mai avea alt subiect de discuție, iar răbdarea Indiei ajunsese la limită. Adela n-avea nimic de câștigat rămânând pe insulă, dar insistă ca India să accepte oferta lui Nathan ca să-și asigure viitorul. Se îndoia de ceea ce credea mama ei

despre sentimentele lui Nathan pentru ea. În ciuda insinuărilor, atitudinea lui din acea dimineață nu fusese deloc a unui îndrăgostit. Nu, oricare-i fuseseră sentimentele, părea că au fost estompate de timp și că a rămas doar goliciunea. O amărăciune întărită de moartea tatălui său. Dacă ar fi putut măcar să vorbească cu Aaron înainte de a muri... Se simți ceva mai bine înotând spre țarm. Nathan îi spusese că îi dă timp să se gândească la oferta lui și că nu va avea de rezolvat nicio problemă până la întoarcerea lui de pe continent, poate peste câteva zile sau câteva luni. Nu va fi așa de simplu să facă rost de banii de care avea nevoie. Ieși din valuri scurgându-și apa din păr. Îl prinsese cu o bandă elastică când intrase în apă, dar acum o desfăcu, răsfiră părul printre degete, desfăcându-l pe umeri ca să se usuce în bătaia soarelui. Atunci îl văzu. Venea, prin nisip, spre ea. Coapsele ei erau învelite în prosop, neglijent. O prinse de coate, cu un picior între genunchii ei, doar în pantaloni scurți și cu o expresie indescifrabilă. Inima Indiei bătea cu putere și-și dădu repede seama că era aproape goală. Din fericire părul îi era lung și o acoperea cât de cât, dar sânii, stimulați de apă, refuzau să stea ascunși. Măcar dacă și-ar fi luat încă un prosop cu ea, sau ar fi purtat sutienul pe care-l lăsase în rucsac. Nimeni, nici măcar Steve Whitney n-o prinsese într-o poziție atât de stânjenitoare și putea să-și dea seama, după cum privea împrejur, că-l impresionase apariția ei. Se dădu câțiva pași înapoi, înfundându-și degetele în nisipul fierbinte, simțindu-și umerii înțepați de soare. Numai că nu era doar căldura... Nu soarele o făcea să simtă căldura care-i răscolea stomacul.

Adunându-și toate puterile, arătă spre prosopul care atârna pe piciorul lui.

— Te superi dacă... Nathan privi în jos, apoi se uită din nou la ea.

— De obicei înoți așa? întrebă scurt. India își ascunse indignarea zâmbind.

— Când sunt singură; acum, dacă ești bun...

— Și dacă cineva vrea să te însoțească? i-o tăie el. Atunci ce se întâmplă?

— Nu se prea întâmplă, nimeni nu știe de golfuluțel ăsta în afară de... Nu mai rosti „tu”. Nathan, te rog...

— Te rog, ce? Se îndreptă și se uită la ea cu ochi întrebători. Știa exact ce vrea, fir-ar să fie, dar voia s-o facă să spună, să-l roage să-i dea prosopul.

— Aș vrea să mă usuc, spuse sec încolăcindu-și brațele în jurul trupului și acoperindu-și sânii cu mâinile... dacă nu te superi.

— Și dacă mă supăr?

— Nathan, de ce faci asta? Strânse din umerii puternici și musculoși, umeri bronzăți care luceau mat în lumina soarelui.

— Poate vreau să-ți dovedesc că nu e prudent să înoți singură într-un loc atât de izolat. Știe cineva unde ești? India simți un gol în stomac.

— Mama știa că am plecat cu bicicleta, spuse repede.

— Mare lucru. Nathan nu era prea impresionat. Altceineva? India calculă ce riscuri avea dacă pretindea că-i spusese lui Steve de plimbarea ei și apoi se răzgândi. Steve nu știe de golful Abalone și nici n-ar fi vrut să-i spună. Nathan voia doar s-o enerveze, de ce să-i facă pe voie și să se apere?

— Dă-mi doar prosopul. Trebuie să mă întorc.

— Bine. Cu o mișcare ușoară Nathan se aplecă, dar, în loc să-i arunce prosopul, i-l aduse, scuturându-l de nisip.

— Mulțumesc, e de ajuns, spuse Iadia luând prosopul ușurată. Nathan nu băgă în seamă mâna ei întinsă și depășind bariera o înveli în prosop. Mulțumirea pe care o resimțise la început dispăru pentru că Nathan nu s-a desprins de ea după ce i-a dat prosopul. Brațele lui o strângeau în continuare și inima îi bătu mai repede când începu s-o mângâie. Cu un sentiment de panică realizează că trupul lui îi usca pielea, că palmele ștergeau picăturile de apă de sub sâni, mângâindu-i talia.

Se retrăgea instinctiv, dar mișcările erau încete, cu simțurile amorțite de atingerile mâinilor lui. Știa că trebuie să-l oprească înainte ca emoțiile s-o trădeze, dar totul părea că se petrece încet și era greu să-și găsească cuvintele.

— Nu, spuse în cele din urmă, încercând să se desfacă din îmbrățișare. Nathan, nu trebuie...

— De ce nu? Întrebă el încet, ignorându-i cererea și continuând să-i asmuță simțurile. Voiai să te usuci, nu? Care-i problema? Nu fac treabă bună?

Prea bună, se gândi ea nehotărâtă, în timp ce mâinile lui îi mângâiau pântecul. Nu o usca, își dădu ea seama, tremurând. Erau câteva părți ale trupului care rămăseseră ude.

— Nathan, încetează, se forță să spună din adâncul ființei. Nu

poți face asta. Nu e bine.

— Mie mi se pare bine, replică el, folosind capetele prosopului ca să-i usuce părul îi mângâie umerii. Iubito... ai pielea cea mai fină. Încă nu-i atinsese sânii, dar se pregătea și, Doamne, începuse să-și dorească asta. Fiecare părticica a trupului ei dorea asta și căldura trupului lui o învăluia în mireasma bărbătească, înainte ca palmele să-i alunece de pe umeri, își înclină capul și India îi simți limba umezindu-i gâtul. Părul lui răsfrânt îi răspândea căldură pe obraji și respirația îi era aproape tăiată.

— Nathan... oftă ea, dar el nu o ascultă. Părea și el pierdut într-o lume fabuloasă și cuvintele pe care le șoptea o înfrângeau.

— Știi, m-am gândit la asta de când m-ai trimis în camera mamei tale, spuse aspru, dar ea protestă tremurător.

— Eu nu te-am trimis în camera mamei mele.

— Așa mi s-a părut.

— Nu. Își ținu respirația. El aruncă prosopul și-i mângâie senzual sânii. Adică... nu știam că o să aibă fereastra deschisă.

— Dar m-ai chemat sus, nu? îi reaminti calm. Mângâierile lui frenetice o făceau să-l dorească. De ce nu-i atinge sfârcurile? îi ardeau de dorință și abia se putea stăpâni să nu-i tragă mâinile spre ei.

— Eu... eu nu m-am putut stăpâni, spuse nehotărâtă. Își mișcă neajutorată capul.

Nathan...

— Taci, îi șopti el și palmele îi prinseră sânii tremurători. Apoi înainte de a putea simți ceva, o răsuci, o prinse în brațe și o sărută. Pieptul lui îi presa sânii, îi zdrobea cu pectoralii musculoși și asudați. Părul care-i acoperea pieptul și cobora spre pânțele o zgâria puțin dar nu-i păsa. Îi plăcea această senzație pe sâni și pe pulpe. Se simțea învăluită de masculinitate, asaltată de atingerea frenetică a pielii lui. Era un atac tandru și nu se împotriva. Neputând să rostească niciun cuvânt de împotrivire, deși ar fi vrut, se simțea cuprinsă de sentimentul că se va întâmpla ceva inevitabil. Poate pentru asta se născuse, poate că asta trebuia să se întâmple.

Când se lipi de el încet, știu că-i împlinise dorința. Îl auzi ținându-și respirația în timp ce-i mângâia sfârcurile tari. Era ceva satisfăcător în descoperirea trupului său puternic. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, ca pentru a-l aduce mai aproape. Degetele îi răsfirau

părul, plăcându-i să-i simtă zulufii mătăsoși, dându-i fiori în degete. Unghiile îl zgâriau și se afundau în pielea gâtului.

Când îi simți limba, se arcui și se lipi de el. Tulburea lui îi pătrunse ființa. Vibrația trecea de bariera hainelor, făcând-o să simtă că îl copleșește atingerea. Sărutările înflăcărate și prelungite o făceau să-l dorească. Membrele parcă i se topiseră și oasele parcă se transformaseră în apă. Se simțea de parcă se scurgea într-o masă fluidă. Suspinul lui răsună ca un ecou în urechile ei. Adânc și chinuitor, reverberă în tot trupul. Lăsând-o să simtă aceeași dorință de a-i răspunde, i se părea că Nathan tremură plimbându-și palmele de pe unduirea provocatoare a coapselor, în sus, spre sâni. Cu grijă infinită le luă rotunjimea în căușul palmelor și-i înălță spre buze. Apoi, cu senzualitate studiată îi mângâie pe fiecare în parte cu vârful limbii, stârnind o flacără care o străbătu până în creștet. Murmură:

— Oh, Doamne! îi făcu plăcere fiindcă fața i se luminează. Apoi, când India spera să continue, să-i prindă sâni cu buzele și să-i facă tot ce ar fi vrut, Nathan îi dădu drumul. O îndepărtă ușor, hotărât, se aplecă și ridică prosopul.

— Mai bine te-ai usca singură, o sfătui, trecând cu mâna ușor peste partea din față a pantalonilor scurți. Doar nu vrei să răcești.

CAPITOLUL 9

Îl numise odată bastard și acum el era cel care... se gândi Nathan cu ciudă așezat la volanul mașinii sport cu care venise până la golf. Dacă succesul misiunii nu-i dăduse satisfacția pe care o aștepta? îi plătise cu aceeași monedă, nu? O făcuse să simtă puțin din sentimentul de frustrare pe care-l simțise el, atunci când ea fugise. Și dacă expresia îndurerată din ochii ei îl va urmări de-a lungul nopților care veneau? N-avea ce face, merita ceea ce-i făcuse și poate chiar puțin mai mult. Nici măcar gândul ăsta nu-i ușura situația. Ar fi trebuit, dar nu se întâmplase așa. Pentru a doua oară în ultimele săptămâni ardea de nerăbdarea de a face dragoste cu ea. Nu... nu să facă dragoste; se corectă... să facă sex. Asta voia și trupul îi vibra.

Nu se simți mai bine nici când se întoarse la hotel. Chiar dacă așteptase, ascuns după dunele de nisip, până o văzuse pe India îmbrăcată și gata de plecare, suferea încă efectele lungii abstenențe. În consecință, nu era dispus să fie civilizat cu nimeni și se vânzolea prin hotel, prin biroul tatălui său, nepăsându-i că e inoportun sau nu.

— Hei, n-ai găsit-o? Greg Sanders privea pe deasupra foi de hârtie pe care o studia, când Nathan dădu buzna în cameră și se uită urât la el. În cămașa albastră și în pantalonii scurți, de culoare închisă, negrul putea foarte bine să treacă neobservat în ochii grăbiți ai prietenului său, dar Nathan îl privi pe sub sprâncene înainte de a se trânti și el într-un scaun alături.

— Da, am găsit-o, repetă scurt, strângându-și un genunchi la piept și respirând adânc de câteva ori. Pentru o clipă uită că-l adusese pe Greg cu el și își pironi ochii în podea luptându-se să-și domolească simțurile.

— Vrei să plec? întrebă Greg după un moment de tăcere, dar Nathan spuse că nu e nevoie. Își revenise, își controla din nou emoțiile și-l privi puțin ironic.

— Nu, ce naiba, spuse și sărind din nou în picioare se îndreptă spre frigiderul mascat de un panou mobil. Vreau o bere sau, mai bine, vreau două. Tu? Preferi Michelson?

— Sună bine. Greg își privi prietenul cu îngrijorare. S-a întâmplat ceva? întrebă. Vrei să-mi povestești? Nathan îi deschise o cutie cu bere și, deschizându-și și el una, luă o înghițitură de om însetat. Abia când alcoolul îi încălzit tot trupul, ridică privirea spre Greg cu neîncredere și autoironie.

— Cred c-o să-mi spui că-mi plâng de milă, spuse sec și-și întoarse privirea spre cutia cu bere. Se strâmbă. Ce naiba! Ea a-nceput! Greg oftă.

— Despre cine e vorba? Mama ta vitregă?

— Nu, Doamne! se rățoi la el agasat, dar dându-și seama că nu prea avea rost, arboră o mutră nehotărâtă. India. Despre India vorbesc.

Greg îl privi câteva secunde și apoi ridică doar sprâncenele:

— S-a dat la tine, nu? știi, dacă n-ai fi avut mergere și nu mi-ai fi spus, aș fi crezut că ai probleme serioase.

— Cu India? Nathan reuși să vorbească pe un ton jignitor, pentru că așa simțea, fără să fie prea convins. Îi spusese lui Greg cum se înstrăinase de tatăl său cu ani înainte, într-o seară când tocmai deveniseră prieteni și când băuse prea multe beri, sau cel puțin așa se scuza el a doua zi dimineată. Nu era obișnuit să creadă în cineva, dar Greg nu-i trădase niciodată încrederea. Acum însă avea chef să păstreze secretul în adâncul lui, doar pentru sine. Conștiința lui îi era

de ajuns.

— Bine. Greg ridică brațele într-un gest de supunere. Ce te roade? V-ați certat, nu?

Nathan râse forțat.

— Ai putea spune și asta, fu de acord. Își termină berea și luă alta. Simțea nevoia să se ușureze de povara care-i apăsa ființa. Arată cu degetul la foile de pe masă:

— Ei... ce părere ai despre proiect?

— Chiar vrei să discuți despre asta acum? Greg se cam îndoia.

— De ce nu?

— La naiba, credeam că vrei să faci mai întâi un duș. Vorbea într-adins tărăgănat, cu accent sudic.

— Nu e nicio lege care să spună că trebuie să profit de ocazie, dar pe cuvânt că asta e scuza cea mai tristă, pentru o fustă, din tot ce-am auzit până acum!

Nathan făcu haz, de data asta mai relaxat.

— De... spuse privindu-și pieptul lat și picioarele pline de nisip, cred c-ai nimerit-o. Dădu pe gât și a doua bere și, aruncând cutia în coșul de gunoi, se îndreptă spre ușă.

— Bine, dă-mi un sfert de oră. Nu-mi place să-ți nesocotesc intențiile.

Făcu un duș în baia apartamentului pe care i-l rezervaseră, schimbând pantalonii scurți cu o pereche de pantaloni lungi de bumbac și un tricou fără guler.

Uscându-și părul cu un prosop, își dădu seama că ar fi trebuit să se tundă. Nu și-l lăsase niciodată așa de lung. Se gândi că totuși nu era așa de lung ca al Indiei. Își aminti cum arăta când ieșise din apă, fără să știe că o vede cineva. Arăta incredibil, se gândi fără să vrea, înaltă, delicată, frumoasă și naturală. Își scurgea apa din păr, din părul acela lung pe care nu-l putea descrie în cuvinte. Părea să nu-i pese că era aproape goală, nebăgând de seamă că e privită. Chiar și atunci când l-a văzut, n-a făcut nicio mișcare bruscă încercând să se apere. S-a învâluit doar în păr, dar nu de tot. Își amintea că sâni îi încântaseră simțurile. Piaza rea parcă îl împingea să-i atingă chiar înainte de a se lăsa în voia dorințelor care-l nenorociseră. Își amintea perfect, fusese o subtilă tortură să-i înfășoare prosopul în jurul trupului, să-i usuce pielea catifelată... Doamne, se gândi, încă mai simțea chinul acelor clipe. O

dorea, nu mai încăpea nicio îndoială, chiar dacă nu-i spusese lui Greg Sanders. A fost infatuat cu ea. De când se întorsese de la New York, nu prea se mai gândise la alte lucruri. La toate întâlnirile de afaceri ea fusese acolo captându-i atenția, distrugând tot ce-și jurase să obțină. Îi rezistase, n-avusese încotro. Altfel niciodată nu l-ar fi crezut că nu se făcuse vinovat de crima pentru care fusese condamnat.

Nathan nu s-a dus cu oaspeții la cină. A luat împreună cu Greg un sandviș și au mers în port, apoi Greg s-a întors la hotel să se mai uite pe niște date pe care le pregătise Nathan prin consilierul său din New York. Ideea lui Nathan era de a aduce complexul insular la un loc cu băile Sullivan, menținându-i totuși individualitatea. Așa urma să protejeze și ceea ce visase tatăl său și să furnizeze hotelului resurse pentru a-i asigura extinderea.

De asta-l adusese pe Greg cu el. În ultima vreme nu făcuse nimic fără să-l consulte. De-a lungul anilor făcuseră o echipă bună; experiența lui Greg în problemele practice se potrivise de minune cu abilitățile de antreprenor ale lui Nathan. Avusese nevoie de părerea lui Greg despre un proiect care, la început, părea că nu are prea mult sens. El fusese plăcut impresionat de insula Pelican și petrecuseră multe după-amiezi discutând cum ar putea s-o facă viabilă fără să-i scadă reputația. Presa nu trebuia să afle niciun zvon despre situația financiară precară. Nu era nimic mai periculos ca știrile care puteau să-i facă pe oameni bănuitori și era important ca hotelul Kittrick să-și mențină afluența. Nathan era sigur că puteau fi organizate excursii care i-ar fi scos din impas și mai era sigur că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spună Adelei și Indiei cine era. Nu se grăbea, se ferea să-i dea Adelei vreo informație pe care ar fi putut-o folosi împotriva lui. Făcuse deja o treabă formidabilă înveninând mintea Adelei împotriva lui și, chiar dacă nu-și dădea seama ce rău i-ar mai putea face, totuși era circumspect. După ce-i spusese lui Greg că vine mai târziu, Nathan se gândi că, de fapt, singurul lucru după care tânjea era să iasă în larg cu

„Wayfarer”. Bordul vechiului vas era singurul loc în care se simțea mai aproape de tatăl lui și plănuia să-l folosească doar pentru propria lui plăcere. Poate că era o idee cam exagerată. Când hotelul era plin, toate vasele erau ținute permanent în stare de funcționare și pierderile financiare erau destul de mari. Decizia o luase fără

aprobarea lui Greg și bănuia că partenerul lui va fi împotriva. Cabina era încuiată ca și înainte, dar asta nu era o problemă. Tatăl lui ținea totdeauna cheia ascunsă la bordul vasului și, după ce o luă din ascunzătoare, deschise ușa și coborî scările către minusculul bar. Luase câteva cutii cu bere de la club și le puse în frigider după ce se asigură că toate erau așa cum le lăsase la plecare. Era evident că cineva întreținuse în permanență bătrânul vas, pentru că obiectele de alamă erau lustruite și tablourile luceau. Un sunet de pași care coborau scara îl făcu atent. Și doar când apărură doi teniși scâlțiați și niște picioare păroase, fața i se destinse. Picioarele se continuau cu un șort alb și un tricou de bumbac pe care erau imprimate cuvintele „portul Kittrick” și apoi cu o față nerasă, lucioasă, oprindu-se în cadrul ușii.

— Hei, Nathan, tu ești? exclamă el și un zâmbet larg se întipări pe fața de culoarea mahonului. Am auzit că te-ai întors.

— Așa e, spuse Nathan, strângându-i mâna. Ce mai faci, Horace? Îmi pare bine să văd o figură cunoscută.

— Da. Privirea lui Horace era puțin cam tristă. N-a prea rămas cine știe cine pe aici. Au apărut o mulțime de figuri noi, o mulțime, Nathan.

— Am observat și eu.

— Ei, bine, Ralph mi-a spus c-a vorbit cu tine. M-a prins tocmai când am găsit cabina deschisă, atunci...

— Îmi pare rău, se scuză. Nathan, am vrut s-o șterg de la hotel o vreme. Se uită împrejur. Asta mi s-a părut locul potrivit.

— Hm... Horace se scarpină în cap. Tatălui tău îi plăcea „Wayfarer”. A petrecut ceva timp aici înainte de a muri.

— Da? În vocea lui Nathan se ghicea regretul. Aș fi vrut să fi știut că era bolnav, Horace, aș fi vrut cu adevărat.

— Dacă asta te consolează, pot să-ți spun că nimeni nu prea știa cât de bolnav era, spuse Horace calm. Ne obișnuisem să-l vedem aici și nimănui nu i s-a părut ciudat c-a venit să doarmă pe vas. Nathan îl privi fix.

— Tata a dormit aici?

— De multe ori. Credeam că nu vrea să deranjeze pe nimeni. Trebuie că... of

...Începu el stângaci, dar, văzând că Nathan ridică din sprâncene, se opri la fel de încurcat... a... a avut câteva nopți tulburate până... până

a murit.

Nathan parcă presimțise că așa va spune. Da... era clar că tatăl său fusese muncit de gânduri și păreri de rău. Faptul că ar fi vrut să le știe și el și să-l fi ajutat îi lăsa un gust amar.

— Mai... mai stai? întrebă Horace. Vreau să spun, nu aici, pe insulă. O să conduci hotelul acum că tatăl tău ți l-a lăsat pe mână? Nathan zâmbi fugar.

— Cam așa ceva. O... nu te teme, n-am de gând să fac schimbări de personal. Nu imediat, în orice caz, mai spuse încet, doar pentru sine. Totul depinde de cât de repede vom pune hotelul pe picioare.

— Am să transmit noutatea, se bucură Horace și privi încrezător spre scară. Bine, mai spuse, te las aici. Să strigi dacă-ți trebuie ceva, auzi?

Nathan dădu din nou din cap în timp ce Horace urcă scara.

Era vizibil bucuros că putea să plece, dar Nathan nu-l învinuia. Nu era prea ușor să spună că tatăl lui și mama sa vitregă fuseseră înstrăinați așa cum crezuse. Era ghinionul lui Horace că trebuia să răspândească știrea. Rămânând singur, Nathan nu-l urmă imediat pe punte. Ideea de a scoate vasul în larg nu prea-i mai dădea ghes așa că se trânti pe o banchetă capitonată și se uită pierdut pe fereastră. Afară, amurgul se proiecta pe funiile care legau bărcile și arunca umbre pe punte. Stelele începeau să apară la orizont și cerul căpăta culoarea unei catifele negre. Totul era atât de frumos, se gândi el amărât. Era un loc la care cei mai mulți doar visaseră. Dar ca toate locurile paradiziace și ăsta avea șarpele lui și, spre nenorocul lui, tatăl său se însurase cu el. Pe unul dintre vasele ancorate la țărm era o petrecere. Auzea sunetele vocilor și râsetele, incantațiile muzicale răspândite pe apă. Măcar unii se bucurau, gândi el. De fapt, de asta veniseră aici.

În cabină se lăsa întunericul și, forțându-se să se miște, aprinse lumina.

Când camera se umplu de unda ei gălbuie, hotărât să alunge melancolia, se așeză la biroul unde tatăl lui păstra toate actele ambarcațiunilor. Erau hârtii personale, dar biroul nu era încuiat. Totuși, Nathan se sfia să cotrobăie prin lucrurile lui. Avea sentimentul ciudat că în orice moment Aron putea să coboare bocănind pe scări și să-l întrebe ce face acolo... Bineînțeles că nu veni nimeni. Iahtul era la fel de liniștit, singurul zgomot era făcut de fluxul care se lovea de

stânci și de scârțâiturile oricărui vas. Sertarele erau pline cu tăieturi din ziare, multe dintre ele cu anunțuri meteorologice și date despre traseele ambarcațiunilor, care ar fi trebuit aruncate de mult. Mai erau și date despre reparația ambarcațiunilor și învelitori de la cartofi prăjiți și batoane de ciocolată, care indicau că tatăl său sărea peste orele de masă. Nathan strânse din dinți. Scoase jurnalul de bord și-și plimbă degetele tremurătoare pe suprafața lui umedă. Deși „Wayfarer” nu era un vas oceanic, tatăl lui insistase întotdeauna să-i noteze istoricul și așa se făcea că în paginile jurnalului erau detalii despre fiecare călătorie. Totul era acolo, sens de mâna lui. Nathan simți că i se pune un nod în gât.

— Ce naiba, tată, murmură, de ce trebuia să fii atât de încăpățânat?

Câteva pagini erau lipite. Se gândi că din cauza apei de mare. Era posibil să se și răstoarne un vas într-o astfel de apă, mai ales cu ani în urmă, când uraganele veneau din Caraibe. Nathan prinsese și el câteva momente de astea dar crezuse întotdeauna orbește în judecata tatălui său. Desfăcu paginile și pe masă zbură o altă bucățică de hârtie. Desfăcând pagina se gândi că nu putea fi încă un raport meteo. Și nici nu era... Era o scrisoare, aparent adresată lui. Îi tremurau mâinile. Era tot scrisul tatălui său și se întreba când scrisese biletul? Nu avea niciodată, nicio semnătură, doar numele cu care începea era al lui.

Doamne, spuse încercând să se concentreze. Ar fi putut atât de ușor să n-o observe. Apropiind-o de lampă, privi cuvintele cu teamă. Una era să citească rapoarte despre ambarcațiuni și alta o scrisoare pe care poate că nici n-ar fi trebuit s-o vadă. Se consolă doar cu gândul că tatăl său murise și că nimic din ce făcea el nu-l mai putea răni.

Dragă Nathan, dacă citești această scrisoare, sper să mă ierți. Probabil că te-ai întors pe insulă și ai aflat cât de falit eram.

Nathan înghiți în sec. Nu asta aștepta și nu era convins că mai voia să citească în continuare. Era sigur că tatăl lui scrisese asta după ce făcuse testamentul în favoarea lui, după ce-și dăduse seama că jocul era pe sfârșite. Oftă. Trebuia să continue, măcar și numai pentru a-și satisface curiozitatea. Dar, Doamne, de ce-și cerea Aaron iertare? Citi mai departe.

Dar hotelul nu e important. Poate fi vândut și poate, împreună cu insula să te ajute să plătești creditorii. Adela va fi solvabilă. M-am

asigurat de asta. Singurul regret este că India va pierde tot. A muncit atât de mult să facă o minune din locul ăsta, Biata India, va crede că am lăsat-o baltă.

Nathan respiră adânc. Era de necrezut. Era ca și când tatăl lui ar fi fost acolo și i-ar fi vorbit. Dacă i-ar fi putut spune și el ce simțea...

Dar nu atât cât te-am părăsit pe tine. Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să bănuiesc.

Nu m-ai mințit niciodată, Nathan și ar fi trebuit să te ascult. Am fost orbit. Un bătrân nebun, orb, care nu era în stare să vadă adevărul chiar și când îi sărea în față. Adela nu se va schimba niciodată. Acum știu că un singur bărbat nu-i va fi de ajuns nicicând. Au fost o mulțime de-a lungul anilor. Pe unii i-a cunoscut aici, pe alții în Statele Unite. Credea că nu știu, sau poate nici nu-i păsa. De ce să-i fi păsat? Mă disprețuia pe mine și tot ce făcusem.

Transpira, simțea broboanele de sudoare pe frunte. Mâna care strângea bucata de hârtie era asudată și lipicioasă.

Oricum e prea târziu. Păcatele mele... și ale Adelei... vor muri odată cu mine. Și eu voi muri. Știu. De asta-ți scriu acest bilet. Poate, într-o zi vei citi asta și...

Totul se oprea aici. Să citești asta și ce? se gândi Nathan amărât. Să înțelegi? Să ierți? Să plângi?... Pentru prima oară de la moartea tatălui lui, simțea cum lacrimi fierbinți îi înțepau ochii.

— Doamne, Dumnezeu, suspină aruncând scrisoarea și îngropându-și capul în palme. De ce era întotdeauna prea târziu?

CAPITOLUL 10

India stătea la fereastră cu ochii ațintiți în noapte. Nu aprinsese lumina dar asta nu împiedica insectele să se lovească de fereastră. Erau atrase de luminatorul de pe terasă și India era obișnuită cu ritualul lor din fiecare noapte: pe care-l considera o forfotă inutilă. Oftă, nu prea era în apele ei în seara asta. De fapt se simțea foarte deprimată și Steve remarcă imediat că se întâmplă ceva cu ea. Adevărul e că, așa cum se simțea, n-ar fi trebuit să fie de acord cu invitația lui de a lua masa împreună. Se simțea rău înainte de-a ieși și, când descoperi că era cineva la bordul ambarcațiunii "Wayforer", un fior îi scutură tot trupul.

Bănuia cine era. Nathan nu mai fusese de găsit de când plecase cu Greg și faptul că acesta era la bar și bea singur spunea totul. Adela îi

spusese că Greg Sanders venise cu Nathan și bănuiala ei era că, era aici doar pentru a-i împrumuta lui Nathan niște bani. Altfel de ce s-ar fi dus Nathan cu el să-i arate împrejurimile și de ce ar fi stat Greg în biroul lui răsfoind rapoartele? Lucrul cel mai supărător era că nici n-ar fi știut de Nathan, că era singur în după-masa aceea, dacă nu l-ar fi lăsat pe Steve să-i prepare cina. Apartamentul lui Steve era lângă port și luminile de pe „Wayfarer” erau inconfundabile. Nu era nevoie să-i atragă Steve atenția pentru că și așa îi părea rău că le văzuse. Asta o făcu nesuferită toată seara, recunoscuse ea, puțin vinovată că-l folosise pe Steve ca să-și descarce nervii.

Nu merita asta, dar, de când Nathan o părăsise în felul acela, în golful Abalone, nu mai putea fi o companie plăcută pentru nimeni. De ce? se întreba disperată.

Pentru că Nathan scosese la iveală sentimente care zăceau în ea și de care nu era conștientă? Pentru că se jucase cu trăirile ei și apoi o lăsase să aștepte? se gândi apoi că și ea-i făcuse același lucru. Și cât de repede s-a întors roata.

Doamne! Cu mâinile încheștate, plecă de la fereastră și începu să se plimbe prin cameră. Ce-i pregătea? O durea întrebarea asta. Ce voia, de fapt? Nici măcar nu părea interesat de ea. Era aproape convinsă că o folosea ca armă împotriva mamei sale. Dar de ce? De ce?

Nu putea afla dacă stătea ascunsă. Gândul îi veni dintr-odată, dar era încredințată că era bun. Nu putea să rămână în continuare aici dacă Nathan urma să administreze hotelul. Nu mai avea importanță cât de dureros era gândul plecării, dacă rămânea putea fi și mai dureros.

Se opri în mijlocul camerei stingându-și obrajii fierbinți în palme.

Da, se gândi cam mohorâtă, asta era singura soluție. Nu putea să muncească în continuare pentru un om care nu avea pic de respect pentru ea și pentru mama ei. Ar fi trebuit să-și dea seama de la început. De îndată ce aflase că Nathan se va întoarce pe insulă, ar fi trebuit să se gândească să plece.

Respiră adânc. Dar mama ei? Adela nu va lua decizia cu bucurie. Se gândi că nu din cauza Adelei se străduise atât de mult să se înțeleagă cu fratele vitreg și asta era, în parte, adevărat.

Fusese oricum înainte de a ști că hotelul era în mare dificultate financiară. Cine putea să știe ce se va mai întâmpla? Desigur, Nathan

era cel care hotărâse să salveze hotelul doar dacă ea rămânea acolo. Acum însă putea fi sigur că nu va accepta. Nu doar din cauză că nu-i arăta niciun pic de respect. Nu, se gândi ea supărată. Toate pariurile erau pierdute. Întorcându-se, își lăsă mâinile moi pe lângă corp și reveni la fereastră. Se gândi că putea oricând să vorbească cu Nathan. Probabil că era încă în port. Dacă s-ar duce să-l vadă acum, poate că ar avea curajul să-și spună părerea. Poate că ar putea chiar să-l determine să-i permită și mamei ei să rămână. Ce rău ar putea să-i facă? Își mușcă buzele. Nu, nu e o idee bună. Experiențele anterioare îi spuneau că Nathan putea fi beat și nu era deloc recomandat să stea de vorbă cu un om care băuse câteva pahare în plus. Sau poate că era? Oftă. Poate era mai ușor de controlat în starea asta? Se putea asigura că ceea ce se întâmplase în seara aceea nu avea să se mai întâmple.

Era mohorâtă. Bunul simț îi spunea să aștepte până dimineată și abia atunci să încerce să-i vorbească. Dar dacă nu-l va întâlni?... Sau nu va fi singur? Greg Sanders nu plecase și nu încăpea îndoială că va fi în preajmă ori de câte ori va încerca să-i vorbească lui Nathan. În port măcar putea fi sigură de intimitate. Înainte de a urca în camera ei, îl văzuse pe prietenul lui Nathan vorbind cu Nicki, la recepție. Se uită cum era îmbrăcată și-și încheie nasturii.

Fusta de culoarea safirului și tunică erau potrivite pentru întâlnirea cu Steve, nu pentru ceea ce voia ea să fie o întâlnire de afaceri. Nu, o rochie pe corp, negru cu alb, cu mânecă scurtă și pantofi ușori erau cu siguranță mult mai puțin provocatoare. Își strânse părul într-o singură coadă și-l lăsă răsfirat pe umeri. Faptul că părea de șaisprezece ani o dezavantajă, dar nu-i păsa. Nu conta vârsta, important era ce avea să-i spună. Spera să-l găsească pe Nathan într-o stare care să-i permită să o înțeleagă. Spre norocul ei, nu întâlni pe nimeni pe drum, spre port. Erau oameni în hotel, dar își petreceau timpul dansând, plimbându-se pe plajă sau distrându-se la club. Cineva dădea o petrecere pe iaht și ritmurile muzicii îi acopereau zgomotul pașilor pe ponton. Cu atât mai bine, se gândi, când se apropie de luminile vasului "Wayfarer". Nathan era încă acolo. Spera să fie singur. Era imposibil să ajungă la bord fără să-i fie observată prezența, chiar și greutatea ei făcea să se clatine la fiecare mișcare. Aștepta ca Nathan să apară de undeva. Dar nu se întâmplă așa. Dacă n-ar fi fost luminile aprinse, s-ar fi îndoit că e cineva pe iaht. Poate că le uitase aprinse. Sau

poate că nici nu fusese Nathan. Traversă repede puntea, pe negândite și, trăgând aer în piept, se repezi pe scară. Nu fusese la bordul iahtului de luni de zile, de când venise să-l caute pe Aaron. Petrecuse atâta timp în port și chiar dacă nu se gândise înainte la asta, se întreba dacă din cauza mamei ei călătorise foarte rar. Fusese evident faptul că aveau puține lucruri în comun, mai ales în ultimul timp, dar Adela susținea mereu că nu se întâmplase nimic.

Înainte de a ajunge la ultima scară, pipăi cu mâna în gol și scoase un țipăt scurt. Nathan era acolo, întins pe banchetă, cu ochii închiși.

Dormea? Cu părere de rău, India coborî și ultimele trepte, fără să-l scape din ochi. Nathan nu se mișcă. Stătea întins pe spate, cu bluza sumeasă peste mijloc, cu nasturii pantalonilor descheiați. Înghiți în sec privind minunatul păr negru, răsrânt provocator și întoarse privirea. N-ar fi trebuit să vină, n-ar fi trebuit să-l vadă așa, cu un braț peste ochi, cu un picior atârându-i pe lângă pat. Celălalt picior se odihnea pe banchetă, cu genunchiul îndoit, vulnerabil.

Trase din nou aer în piept și păși ușor pe podea. Dacă dormea, trebuia să renunțe la gândul de a-i vorbi în seara asta. Îl privi din nou. În afară de o cutie de bere goală, strivită și aruncată pe covor, nu părea să fi băut altceva și se întreba dacă ceea ce se întâmplase dimineață pe terasă nu era excepția care confirma regula. Nici nu părea băut. Pieptul unduia într-o respirație ușoară de atlet. Mai mult decât cuvintele Adelei, acest lucru o convinsese că își petrecuse ultimii opt ani cu o ocupație manuală. Ce să facă? se întrebă rămânând nehotărâtă în mijlocul cabinei. Dormea, nu se prefăcea. De ce nu pleca repede, înainte de a se trezi și de a o învinui că-l spiona? Pentru că nu voia, se gândi nehotărâtă. Nu încă. Era ceva aproape ilegal în faptul că era acolo, privindu-l cum dormea și ar fi fost nebună să renunțe. Era prima oară de când venise pe insulă, când putea să-l privească neobservată și era o ocazie prea bună ca s-o piardă. Oftă, ca și cum ar fi observat dintr-odată ceva. Avea pete pe obraji, ca și când și-ar fi zgâriat fața cu degetele. Își ștersese lacrimile. Doamne, Nathan plânsese.

Privi în jur și văzu jurnalul tatălui său vitreg, îmbrăcat în piele, zăcând deschis pe birou. Probabil Nathan îl citise, se gândi ea îngrijorată. Probabil că scrisul tatălui său pe care-l vedea după atâta vreme îl impresionase mai mult decât și-ar fi putut închipui. Când și-a

dat seama, s-a simțit tentată să o zbughească pe scări. Dacă mai era un lucru care să se adauge la resentimentele lui Nathan, acela ar fi fost să afle că-l văzuse neajutorat și vulnerabil. N-ar fi iertat-o pentru asta. Ar fi fost nebună să riște... Stătea în cumpănă luptându-se între dorința de a fugi și dorința de a sta. Inima îi spunea să rămână. Țăsta era Nathan, prietenul ei, fratele ei, bărbatul la care ținea dintotdeauna. Cum să-l părăsească? îl iubea... O apucă panica. Nu, nu era adevărat, nu-l iubea pe Nathan. Nu trebuia, nu putea. Nu, după ceea ce-i făcuse mamei ei, nu, acum când era în mare parte vinovat de înstrăinarea părinților lor. Căuta o scuză ca să nu plece, asta era tot. Era o proastă și o lașă. Mama ei avea tot dreptul s-o disprețuiască.

Nathan deschise ochii. Înainte de a se putea apăra, mâna sa zvâcni apucând-o de încheietură. Era o mișcare mecanică. În primele secunde nu-și dădu seama decât că stătea în mijlocul camerei. Nu-și aducea aminte nici unde se afla și nici ce făcea.

— India? o întrebă, mi-a scăpat ceva? India înghiți în sec.

— Nu... eu... eu de fapt... tocmai plecam. Aruncă o privire înapoi. E târziu...

— Da, așa e. Clipi, își umezi buzele și privirea i se schimbă. Probabil că simțise gustul sărat și sălcu din gură, presupuse ea. Orice-ar fi fost, era lucid. Ce cauți aici? Te-a trimis Adela?

— Mama? Surprinderea Indiei dispăru într-o clipă. Nu... eu... de ce crezi asta?

— Eh, de ce? De ce? Vocea îi era scăzută, tonul aspru. Se trase într-un colț pe banchetă, strângând-o încă de încheietura mâinii. Adăugă, mângâindu-și obrazul: Parcă ai fi un hoț. Comentariul lui nu merita un răspuns, dar, cu toate astea, îl primi.

— Ei bine, nu sunt... am ieșit doar să mă plimb și... am zărit luminile.

— Și ți-ai făcut griji pentru mine, nu?

— N-am știut că ești tu, minți ea. Nathan arboră o expresie ironică.

— Nu? îi presa cu degetul artera de la încheietura mâinii Of, fetițo, ar fi trebuit să știi. La atingerea lui o flacără parcă îi străbătea brațul și încercă cu disperare să tragă aer în piept.

— Nu sunt un copil și să nu mă tratezi ca și cum aș fi. Lasă-mă să plec, te rog. N-ar fi trebuit să vin aici. N-am vrut să te deranjez. Nathan

oftă.

— Asta ce mai înseamnă?

— Nimic. Era nervoasă că spusese mai mult decât ar fi trebuit. Uite ce e, de vreme ce ești bine, n-am ce căuta aici. Putem sta de vorbă mâine dimineață.

Nathan lăasă ochii în jos la degetele care-i strângeau mâna. Erau bronzate, iar pielea ei era albă. Îi cuprinseseră încheietura cu ușurință, strângând-o ca în cătușe.

— Despre ce să vorbim? spuse după câteva clipe.

India era atât de absorbită de gânduri, încât nu-l auzi imediat.

— Dimineață, adăugă Nathan văzând că e puțin zăpăcită de întrebare. Ai spus că putem vorbi de dimineață și eu te-am întrebat despre ce?

— O... India înghiți în sec. Eu... nimic deosebit. Nathan o privi curios.

— Mai încearcă, spuse.

— Nu pot. Ridică din umeri. Adică nu e nevoie, nu am nimic să-ți spun.

Nu asta voia să spună, dar acum nu mai știa ce motiv să invoce pentru că venise pe vas. Nici nu mai era sigură de ea. Descoperind că Nathan era și el vulnerabil, simțea că-i fugise pământul de sub picioare. O privi fix o clipă, o clipă în care i se păru că-i ghicise gândurile. Apoi, trăgând-o de mână, o forță să se așeze lângă el pe banchetă.

— Spune-mi, zise calm, ce-ți amintești despre tatăl tău? Îi simțea respirația fierbinte pe obraji. Era ultima întrebare la care se aștepta, își ținu respirația.

— Despre tata?

— Da, despre tatăl tău. Nu Aaron. Tatăl tău bun. India ezită.

— Nu prea multe. Știu că era în armată. Era mai mult plecat și aveau doar patru ani când a murit.

— A... aprobă Nathan luându-i palma și punând-o să-i mângâie pulpele. India înghiți în sec. Îi simțea pulpele puternice, încordate pe sub pantalonii subțiri de bumbac și mușchii flexați sub atingerea degetelor ei nervoase. Simțea, puțin tensionată, că era aproape de încheietura picioarelor.

— Mă întrebam doar cât de bine îl cunoșteai. Îi prinse palmele într-ale sale, degetele lui lungi alunecară printr-ale ei.

— Cât de bine putem cunoaște pe cineva? India își simțea gura uscată. E vorba de tatăl tău, nu? îndrăzni să spună, atentă la fiecare cuvânt rostit de el și nu la gesturile pe care le făcea.

— Hm... privi plictisit în jur. Inima Indiei începu să bată mai tare. Am crezut că-l cunoșteam... dar nu era adevărat.

— Oh... India lăsă ochii în jos încercând să-și înăbușe suspinul. Poate că tu l-ai cunoscut. Știi, obișnuia să vorbească despre tine.

— Da? Ce spunea? Ce nefericit, nerecunoscător m-am dovedit a fi?!

— Nu! India îl privi în ochi... Era... era mândru de tine. Cred că ar fi vrut să fie din nou cu tine... dar... dar...

— N-a fost să fie...

— N-a putut. Nu știa unde ești. Niciunul din noi nu știa, până când...

— A fost prea târziu. India oftă.

— Da. Îmi pare rău, Nathan.

— Îți pare rău pentru mine?

— Nu, nu pentru tine. Ezită, pentru că nu era chiar așa, doar că Nathan n-ar fi acceptat mila ei. Pentru... pentru ce s-a întâmplat. Tatăl tău, care a murit așa... A fost o tragedie!

— Care putea fi evitată, spuse Nathan întristat. India făcu o mișcare instinctivă să se elibereze din brațele lui.

— Dacă începi din nou...

— Ce să încep din nou? O ținea lângă el fără prea multă greutate.

— India, nu mă mai privi ca pe un dușman. Nu sunt. Nu învinuiesc pe nimeni. Nici chiar pe mama ta... deși, Dumnezeu știe că ea e cea mai răspunzătoare pentru asta.

— Nathan!

— India! o imită el... Ești atât de loială, nu? Destul de... în orice caz. Ce păcat că nu mă aperi pe mine cu atâta ardoare.

— Nathan...

— Ce este? O privi în ochi. Înainte mă credeai, îți amintești? în vremea când făceam scufundări dincolo de recif și când rezerva de aer era prea mică, atunci aveai încredere în mine, mai mult decât în inspirația mamei tale.

— O, Nathan...

— Hm... îmi place cum îmi pronunți numele. Îi ridică palma și

i-o duse la buze, trecându-și ușor vârful limbii peste pielea fină... și ești și apetisantă.

— Trebuie să plec...

— Încă nu mi-ai spus ce cauți aici, îi aduse aminte, depunând tandru un sărut în căușul palmei. Sau poate de asta ai venit?

— Ce... eu... nu! Indignarea nu era prea convingătoare și asta îi dădu lui Nathan, din nou, ghes.

— Ești sigură? Erai foarte înfierbântată astăzi după-amiază. India își umezi buzele.

— Cum poți să glumești cu ceva care a fost atât de... de...

— Frustrant?

— De neiertat, îl corectă înfuriată, strângându-și buzele.

— Hei, nu glumesc, o asigură el sec. Întreabă-l pe Greg. O să-ți spună el. Am băut două beri și am făcut un duș lung și rece ca să-mi revin puțin... India întoarse capul.

— Nu vreau să aud asta.

— Nu vrei? Nathan o prinse de bărbie și-i apropie fața de-a lui. Cred că tocmai asta vrei să auzi.

— Ei bine, nu pot să-ți schimb părerea, i-o întoarse ea, uitându-se fix la cămașa descheiată ca să-i evite privirea. De fapt, ar trebui să-ți mulțumesc... că m-ai lăsat să plec atunci. Nathan oftă.

— Mică ipocrită ce ești! exclamă. Și pentru că furia lui era evidentă și arterele gâtului îi zvâcneau, tulburând-o, întoarse privirea în altă parte. A fost o greșeală, și-a dat seama imediat. Nu era în stare să fie împotriva lui, mai ales când experiența lui în acest domeniu era mai mare. Doamne, nu se gândise că putea fi atât de dificil. Experiența ei era practic inexistentă.

— Trebuie să plec, insistă ea cu încăpățănare, dar ochii lui erau atât de blânzi încât își dădu seama chiar în același moment că-i știa dorințele.

— Cred că nu, murmură el, trecându-și vârful limbii peste buzele ei. Cred că vrei să te sărut și că ești îngrozită că n-o voi face.

— De ce, tu... tu...

— Mă flatezi, o ironiză nebăgând de seamă că se zbătea să scape, și, într-o mișcare frenetică, îi căută gura. Respirația Indiei aproape că se opri, era conștientă că trebuia să se lupte cu el, să-l împingă, dar n-o făcu. Nu putea. Mângâierile lui erau mai puțin... și

totodată mai mult decât așteptase și murmură chiar un protest când încetară. Nathan oftă și el, prinzându-i fața în palme. Cu grijă infinită îi găsi din nou buzele, mișcându-și gura într-un du-te-vino, făcând-o să-i simtă atingerea senzuală a limbii. Buzele ei se deschiseră aproape fără voie și trebui să se tragă puțin înapoi, când încercă s-o sărute din nou. O cercetă din priviri, de la ochii lunguroși până la linia vulnerabilă a gurii.

— Mai vrei? Întrebă... Vocea îi trăda o asprime inexistentă până atunci și India știa că era ultima ei șansă.

— Eu... Nathan...

— Te temi de mine? o întrebă. Ea clătină din cap...

— Nu...

— Atunci, ce e?

— Nu știu. Era adevărat. Nu mai știa ce era bine și ce era rău, ce voia de la acest bărbat care își arătase adevărata față. Îi simțea dorința, îi știa puterea de seducție.

Bunul simț îi spunea un singur lucru, dar mintea ei nu voia să-l asculte. Pericolul era o teribilă ispită.

— India... respirația lui îi mângâia tâmpilele și în aerul cald al cabinei era răcoroasă și umedă. Nu... nu spune că nu vrei să te ating, o imploră. Dumnezeu știe că am învățat să observ când o femeie dorește sau nu. Chiar așa era! Pentru o clipă fu surprinsă de dorința care creștea în ea. Așa o sedusese oare și pe mama ei? Fusesse adusă și ea la fel la limita rezistentei? Nu-i păsa. Puțin nehotărâtă, admise totuși că ceea ce riscase mama ei nu mai conta. Chiar și ambianța... cabina luminată slab, cu lambriurile de lemn, clipocitul apei la fiecare mișcare a vasului, muzica și râsetele venind de departe, de pe celălalt vas... toate se estompaseră. Nu-l vedea decât pe Nathan, mâna lui puternică, posesivă, pe umerii ei. Era ceva ce nu mai simțise în acea aplecare a capului pentru a-i săruta obraji.

Cu un suspin surd, se întinse spre el, atârându-se de gâtul lui, ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Mâinile îi răsfirau Părul, iar el îi căuta în continuare gura sărutând-o atât de apăsător încât nu mai avea puțință de scăpare. Nici n-ar fi vrut, judecând după cum îi mângâia ceafa, cald și insistent.

O săruta așa cum ar fi vrut, încă de când o părăsise, pe plajă. Apăsător și delicat, fără oprire, îi sărută buzele potolindu-i dorința. O

voia. Nu se mai putea îndoi de asta. Indiferent de ce spusese mai devreme, nu mai putea să refuze gândul că-l dorește la fel de mult. Simți spătarul banchetei în spate. Sărutările lui o doborâra, culcând-o pe canapea. Simțea căldura trupului lui și nasturii cămășii pătrunzând prin rochia subțire de bumbac. Se gândi prosteste că ar fi trebuit să aibă sutien, apoi se simți ciudat de bucuroasă că nu-l are, când palmele lui alunecară printre sâni pentru a le mângâia rotunjimea. Îi simțea pulpa puternică între picioare și mâna care făcea ca rochia să i se frece de sfârcurile tari ale sânilor. Îi mângâie până când India simți nevoia să-și sfâșie rochia.

Un geamăt neajutorat îi țâșni din piept când se aplecă asupra ei.

— Ești dulce, spuse ridicând privirea, mă lași să văd? India își ținu respirația.

— Dacă... dacă vrei.

— Vreau, o asigură cu glas răgușit și ridicându-i capul în palme, depuse un sărut pe buzele tremurânde. Era incapabilă să facă ceea ce voia. Chiar și când își descleștase brațele din jurul gâtului lui și le puse în poală, nu putu decât să stea încremenită, să se uite la el, prea uimită și prea stânjenită pentru a-și scoate rochia. Nu pentru că s-ar fi sfiit să se dezbrace în fața lui. Doamne, după scena mamei ei, nu s-ar fi gândit niciodată să facă asta. Bineînțeles că de obicei avea costumul de baie pe dedesubt și, când nu-l avea, vesta și pantalonii colanți pe care-i purta erau la fel de buni. Acum era altceva, complet diferit. Chiar dacă cămașa lui era pe jumătate deschisă și cădea peste încheietoarea pantalonilor, când deschise ochii, India evită să privească în jos. Probabil că Nathan era obișnuit așa, dar ea nu.

— India... Îi mângâia genunchii, căldura se răsfrângea de-a lungul pulpelor, iar ea se uita fix la degetele lui ca și când n-ar fi crezut că îi pot provoca o asemenea senzație. Ardea de dorința de a-i prinde palma între pulpe. Limba îi aluneca fără voie de-a lungul buzelor chemătoare.

— Lasă-mă, spuse el încet și, cu cea mai mare grijă îi trase rochia de bumbac de pe coapse. După ce scoaseră la iveală chiloții de dantelă, mâinile lui se opriră, lăsând-o să se simtă stânjenită pentru o clipă. Nathan băgă degetul pe sub elastic și cu un singur gest îi trase în jos. Apoi, cu o mișcare lentă, îi scoase rochia. Simțea nevoia să se acopere cu ceva. Ar fi vrut să nu fi avut părul prins la spate, pentru că

nu o putea proteja. Era mai stânjenitor decât atunci, pe plajă, unde avusese cât de cât o scuză pentru goliciunea ei. Acum se simțea neajutorată, expusă, închise instinctiv ochii, rugându-se. Nathan continua să o sărute. Palmele lui se plimbau senzual pe piele. O strânse în brațe și când îi simți pieptul păros lipit de sâni își dădu seama că-și scosese cămașa. Mai avea încă pantalonii, simțea moliciunea bumbacului în timp ce o culca pe banchetă punând piciorul între pulpele ei.

— O... doamne! suspină el, când mâna Indiei se furișă în pantalonii descheiați și degetele ei atinseră partea cea mai excitată a trupului, fără să fie destul de încrezătoare ca să dea la o parte bariera hainelor. Cu cât voia mai mult să descopere ce era dedesubtul lor, cu atât se stăpânea mai mult. Degetele lui Nathan erau acum între pulpele ei, iar ea era sigură că trebuia să-l oprească. Strânse pumnii și voia cu disperare să-i spună că nu mai făcuse asta niciodată dar nu era în stare. Când limba lui îi căuta gura fierbinte și umedă, întrebând-o lucruri pe care abia le putea înțelege, nesiguranța se risipea. În afară de asta, se descoperea pe sine, lucru care-i răpea toată puterea de concentrare. Tânăra rece care putea să-i spună „nu” lui Steve fără prea mare greutate, nu semăna deloc cu persoana pe care Nathan o crease. În brațele lui era flacăra și dorința, neajutorată și pierdută. În loc să-l oprească, îi încolăci trupul cu mâinile și picioarele ei și se abandona dorinței lui de posesiune. Dacă se temea de ceva, acel lucru era să nu-l dezamăgească, dacă o durea ceva, era nevoie de a i se dăruie întreagă. Își dădu seama că prin vis că-și descheie pantalonii, că îi scoate și-i aruncă pe jos, ca să poată rămâne gol, în brațele ei. Îi simțea doar căldura și golul puternic care i se zvârcolea în stomac. Era diferit de ceea ce-și imaginase, apăsător și puternic, dar în același timp catifelat. Ardea de dorința de a-l atinge la fel cum o atingea el. Între picioare simțea că e umedă de așteptare, și, când degetele lui îi mulară formele trupului, simți că se încordează ca un arc lipindu-se de el.

De ce n-o făcea? se-ntreba pe jumătate nerăbdătoare, pe jumătate înfricoșată de ce se întâmpla. Apoi degetul mare descoperi punctul ei senzual care tremura și zvâcnea la atingerea lui și simțurile ei se înfierbântară.

— Doamne, șopti cu respirația tăiată, aproape de buzele ei, când își reveni puțin, iar ea clătină din cap, neajutorată. Dumnezeu, nu se

așteptase la așa ceva și se întreba dacă ar mai putea-o face o dată. Acum se mișca desfăcându-i pulpele ca să poată îngenunchea între ele. Când ochii ei se deschiseră larg spre el puțin rușinată, Nathan lăsă penisul excitat să ia locul degetelor.

Se simțea atât de bine... ăsta era primul ei gând... și când Nathan îi prinse gura din nou, se abandonează în extazul sărutului. Durerea puternică care urmă o făcu să scâncească și să se strângă sub el. Nathan se opri și se uită la ea cu o privire neîncrezătoare.

— Doamne, India, murmură, de ce nu mi-ai spus!

CAPITOLUL 11

Greg îl deranjează bocănind pe scări, fără jenă.

— Scoală-te, spuse și Nathan fu uimit să descopere că se sculase probabil în timpul nopții și-și trăsese pantalonii pe el.

— Știi cât e ceasul? Lui Nathan puțin îi păsa. De fapt, se gândi trăgând picioarele sub el, nu-i prea păsa de nimic în dimineața asta. Îl durea capul, avea gura uscată și o baltă de apă sălcie în stomac. Ar fi vrut cu adevărat un singur lucru, să fi scos vasul în larg după plecarea Indiei, ca să aibă timp să-și revină puțin și să se gândească la ce făcuse. Doamne, stricase totul, se gândi cu tristețe. Chiar stricase totul. Tocmai când mergea așa de bine, a trebuit să facă o stupizenie. La naiba, era și el om și India fusese atât de... de... Oftă, trecându-și degetele prin păr. Ca și cum n-ar fi știut cât de fragilă era relația lor. Totuși s-a jucat în continuare, distrugând și ultima urmă de încredere pe care India o avusese în el. Voia atât de mult să nu mai existe minciuni între ei, voia atât de mult să... să ce? Suspină, amintindu-și. Doamne, cine ar fi bănuțit că era încă virgină? se întreabă. Părea întotdeauna atât de rece, de controlată. Păcat că nu luase și el măcar puțin din controlul ei. De îndată ce și-a abandonat trupul gol în brațele lui, a știut că trebuia să fie a lui. În același timp, când și-a dat seama că nu mai fusese cu niciun bărbat până atunci, ar fi trebuit să arate puțină sensibilitate. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să fie mulțumit că nu fusese cu tipul ăla, Whitney. Îl călca pe nervi când îi vedea împreună, dar acum, se gândi satisfăcut, acum i-o luase înainte. Oricum, fusese un adevărat șoc să descopere că era inocentă și reacționase necugetat. La naiba, doar nu era pus aici să seducă fecioare, în special pe India, pe care voia atât de mult să o impresioneze. A impresionat-o al naibii în felul ăsta. Doamne, când a simțit strânsoarea caldă și plăcută, o pătrunsese deja pe trei sferturi.

Nu avusese nevoie de alt răspuns în afara tremurului ei ca să se piardă și să stea acolo gâfâind în fața ei, ca un puști de liceu. Ar fi trebuit să o lase să plece, atunci. Ar fi trebuit să-i ceară iertare, să o roage sănu-i poarte pică. Ea insistase că o parte din vină era a ei, dar Nathan era sigur că în mintea ei doar el era vinovat. Ar fi trebuit să-i dovedească că nu era așa. Îi demonstrase făcând din nou dragoste cu ea, de data asta cu toată abilitatea și experiența pe care o câpătase în alte câteva paturi. Ironia era că ea sfârșise prin a-l face să-nțeleagă că era mai mult sex decât o satisfacere a simțurilor. Cu India devenise un exercițiu al creierului, o chestiune spirituală care îl satisfăcea și-l făcea să dorească cu disperare mai mult. Fusesse o parteneră care dorise cu toată ființa. Doamne, nu fusese în stare să-i dea îndeajuns și era convins că și ea simțise la fel.

Nu mai cunoscuse până atunci o femeie atât de dulce și implicată, nu fusese niciodată mai satisfăcut ca în brațele ei. N-ar fi trebuit să-l surprindă asta. În sufletul lui știuse întotdeauna că s-ar potrivi perfect cu India. Poate că Adela avusese dreptate, poate că o dorise mereu. Nu fusese niciodată tentat să se lege de o altă femeie, deși nu știuse că avea să o mai vadă și că n-o va mai putea uita. Era sigur că de data asta stricase totul. Tocmai când se îmbunase, când se apropiase de el, când era convins că începuse să creadă din nou în el, tocmai atunci îi trădase această încredere și de ce? Pentru că-i fusese frică de asta. Îi fusese frică să-i împărtășască ce avea pe suflet.

La naiba! murmură abia auzit, fără să-i pese că Greg îl privea bănuitor. Era prea mare să mai creadă în basme. Când India spusese că-l iubește, nu o crezuse. Nu putea admite nici că ținea la ea. Făcuse câteva apropouri cu privire la ei doi, și-și dăduse seama, văzându-i expresia împietrită, că nu asta aștepta. Doamne, dacă se gândea cumva, că așa îi spusese și mamei ei? Oh, blestemată fie Adela pentru ce-i făcuse, pentru că îi nenorocise tot restul vieții.

După ce India se îmbrăcase și plecase de pe vas, își găsisse o grămadă de scuze pentru ce făcuse, dar niciuna nu stătea în picioare. Nu era de niciun folos să-și spună că era prea curând, că nu putea fi sigur, că era ceea ce voia... O așteptase atâta timp, fir-ar să fie, și nu avea nicio îndoială că de asta o și speriasse. Mai înghiți câteva beri înainte de a-l doborî oboseala, dar somnul îl întrema.

Visă că nu se putea ascunde de el însuși și se trezi conștient că

lucrul de care se temea erau propriile lui sentimente. Fusese rănit înainte și îi era teamă să nu i se întâmple din nou. Greg ridică storurile coborâte cu o noapte înainte, strângând mulțimea de cutii de bere răspândite pe jos. Soarele pătrunse nestingherit în cabină și Nathan gemu și-și puse un braț peste ochii orbiți de lumina puternică.

— Ți-e bine, băiete? întrebă Greg apropiindu-se de banchetă și privindu-l încurcat. Hei, ai dat vreo petrecere aici, sau ce? Nathan strânse din dinți.

— Doar cât se vede.

— Dar a fost cineva aici, nu? Greg adulmecă aerul. O tipă, da?

— Ce ești aici? Fratele meu de cruce? se răsti Nathan ridicându-se cu greu și strângându-și fața în palme. Doamne! mă simt amețit.

— Arăți rău, comentă Greg antipatic. Cine a fost? Sau e și asta o problemă de familie? Nathan râse forțat.

— Bine. A fost India. Acum ești mulțumit? Greg oftă.

— Nu mai spune. S-a decis să te creadă până la urmă?

— Arăt ca un om de încredere? întrebă Nathan dur. La naiba, Greg, habar n-am ce crede. Crede că sunt un ticălos probabil. Greg îl mai privi o secundă și apoi îi întoarse spatele, deschise ușile dulapului și scoase ceștile de cafea.

— Când plecăm?

— Să plecăm? Nathan părea speriat. Doamne, nu știu...

Greg puse apa la fiert și, încrucișându-și brațele, se așeză în fața aragazului.

— Poimâine ai o întâlnire la New York, îi aminti el, apoi ai promis să te duci la expoziție, în Dallas, vinerea viitoare. Nathan oftă, se chirci tot și-și prinse capul în palme. Compania care, pentru atâta vreme, fusese cel mai important lucru pentru el devenise dintr-odată o povară. Privi disperat spre Greg, cerând parcă cu disperare ajutor.

— E cam rău, hm? remarcă Greg sec, clătînând din cap. Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu. Privirea lui Nathan era nemulțumită. Cred că o iubesc, Greg. Am căzut în plasă, nu?

India stătea în biroul tatălui ei, când mama ei dădu buzna în cameră. Stătea așa de câteva ore, cu capul în palme, privind fix la suprafața marmorată a mesei. Se întreba de câți ani e nevoie ca să faci

o lespede de granit de asemenea mărime, dar niciun gând nu putea să i-l alunge pe Nathan din minte. Nathan! Buzele i-au murmurat numele, făcând-o să închidă ochii din cauza durerii pe care i-o provoca simpla lui rostire. Îl disprețuia dar îl și iubea. Bănuia că-l iubise mereu. După noaptea care trecuse i se părea însă că Nathan nu se iubea decât pe el însuși. Când se întorsese de pe yacht, voia să plângă. S-a dus în camera ei, a încuiat ușa, convinsă că se va face de râs și nedorind să fie cineva prin preajmă.

Nu pentru că s-ar fi putut să o deranjeze cineva la ora patru dimineța, pur și simplu voia să simtă siguranța pe care ți-o dă o ușă închisă cu cheia.

Nu plânsese, stătea pe marginea patului așteptând să vină lacrimile, dar ele nu voiau să vină. Se simțea secătuită, aridă, ciudat de pustiită! Era ca și când ar fi fost golită de orice emoție... ceea ce nu era chiar departe de adevăr. Nu se întâmpla în fiecare seară să se dăruiască unui bărbat și să-și piardă fecioria. Zâmbea ironic. Doamne, îi dăduse lui Nathan totul, dar nu fusese destul.

Tocmai când se gândea că făcea progrese, când începuse să creadă că puteau avea o șansă de a fi fericiți, tocmai atunci a jefuit-o și de această iluzie. Cu câteva cuvinte, rostite la întâmplare, redusese totul la o întâlnire de circumstanță. O lăsase să plece fără nicio urmă de remușcare. Și de ce să aibă remușcări? Dumnezeu știe că nu fusese atât de fericită pentru ea, cât fusese pentru el. După primele clipe, când își afundase unghiile în umerii lui, și-și înăbuși urletul ce-i străbătuse ființa, nimic nu mai contase. Fusese vrăjită de felul cum făcea dragoste, obsedată de posesiunea lui. Nu-și imaginase niciodată... nu visase că ar putea s-o facă să simtă așa ceva. Nu se mai temea, nu-i mai era rușine. Fusese sincer și total absorbită de emoțiile lui. Nu mai știa de câte ori îi dăruise această plăcere, de câte valuri de eliberare îi zguduiseră ființa. Tot ce-și amintea era siguranța că nimeni nu o mai făcuse să se simtă atât de iubită. Din cauza asta se simți devastată când totul încetă. El îi părăsise ființa mental, dacă nu fizic, cu mult înainte de a se îmbrăca și se grăbi spre casă. Timp de câteva ore se gândise la asta, întrebându-se ce se întâmplase, unde greșise? Totul ducea în același punct, într-un moment de sinceritate, îi mărturisise că îl iubea. Învăluită de pasiunea lui, lăsase precauția în plata Domnului. Acum nu avea decât de regretat, cum regretase multe alte lucruri în viața ei. Nathan n-a vrut

dragostea ei. Niciodată n-a vrut-o. Ceea ce o sfâșia în bucăți era gândul că putea fi doar un înlocuitor al mamei ei...

— La naiba, aici erai, India! Vocea ascuțită a Adelei o trezi la realitate. Până când închise ușa după ea, India avu timp să-și revină, întinzându-i o hârtie, pe care Greg Sanders o studiasse în seara precedentă, pretinse că lucra. Adela, cum era nerăbdătoare să-i povestească ceva, nici nu băgă de seamă.

— S-a întâmplat ceva? India se miră că vocea nu o trădase.

— Rămâne de văzut. Adela se afundă într-un scaun din fața ei și o privi ostentativ. Ce ți-a spus Nathan despre el? Vreau să știu tot ce-a spus.

Pentru o clipă, se întrebă dacă Adela aflate unde își petrecuse noaptea și simți că roșește. Dar nu, privind-o, își dădu seama că nu părea supărată și, oricum, n-avea de unde să știe ce se întâmplase. Nathan fusese discret. Nici măcar nu o însoțise până la hotel. Încercând să-și depășească gândurile confuze, India ridică din umeri într-un gest care voia să pară natural.

— Despre ce? repetă. Cred că nu știu mai mult decât tine. Tot ce am aflat este că a lucrat odată la un hotel. Ai fost acolo când a spus asta. Cred că-ți amintești.

— Da, da. Dar ce altceva ți-a mai spus? Adela era nerăbdătoare. Ți-a spus că a fost înrolat? Ți-a spus că așa l-a cunoscut pe Greg Sanders?

— Nu, mamă. Pe India o durea capul și nu era dispusă să accepte jocurile Adelei de-a „cine știe câștigă”. Dacă absența ei nu dăduse naștere la speculații, atunci ar fi preferat să-și petreacă ziua în pat. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era ca Nathan să creadă că-i păsase atât de mult de ceea ce se întâmplase între ei.

— Ești sigură?

— Sigur că da. India părea enervată și Adela privi în jos.

— Uite ce e, mamă, dacă ai ceva de spus, de ce nu spui direct? Eu... am treabă spre deosebire de tine, până când nu mi se interzice am să-mi fac treaba... eu...

— Ceea ce nu va fi o problemă, adăugă Adela triumfătoare, tolănită în scaun, mângâindu-i brațele de lemn. Hotelul Kittrick e sigur, India. Îți dau cuvântul meu.

Sau mai bine cuvântul senatorului Markham. Pe el îl cred cel mai

mult. India oftă.

— Senatorului Markham? Despre ce tot vorbești, mamă?

— Despre Nathan, India, despre acel... inteligent fiu vitreg! M-am gândit că nu-i va fi greu să găsească banii ăia, ca să salveze insula Pelican!... Dragă, fratele tău e milionar! E proprietarul unei rețele hoteliere. India strânse din dinți.

— Ce-ai spus? Adela își plescăi limba...

— Am spus că Nathan e proprietarul unui lanț de stațiuni balneare. Nu sta așa și nu mă mai privi cu ochii ăia de vacă, India! N-ai nimic bun de spus? Cum ar fi..." ce deșteaptă ești, mamă", sau..." cum de-ai aflat? „India nu putea suporta.

— Mamă...

— O, foarte bine, o să-ți spun. India avea senzația că Adela i-ar fi spus oricum ce avea de spus. Celălalt tip a aflat, Greg, Greg Sanders. Îți amintești de el, nu?

— Nu fi proastă, mamă.

— Bine, bine, poate că sunt proastă, dar de îndată ce l-am zărit am știut că-l cunoșteam de undeva. Vreau să zic, nu apare oricine în „Time Magazine”. Nu? Dar mi-am amintit că l-am văzut. Când Nathan a apus că a fost asociatul lui... ei bine, am început să mă gândesc și, l-am sunat pe Woodie.

— Woodie?

— O – pardon, senatorul Markham. Adela roși puțin și India se întrebă de ce. N-o mai auzise spunându-i senatorului pe numele mic. Oricum nu în fața ei. L-am sunat și l-am întrebat dacă a auzit de un tip pe nume Greg Sanders și el a știut imediat despre cine era vorba.

— Asociatul lui Nathan?

— Da, chiar el... la băile Sullivan. De asta era Greg pe prima pagină a ziarului.

Fusese numit omul de afaceri al anului. India clipi din ochi.

— Înțeleg.

— Oare? Chiar înțelegi, India? L-am pus pe Woodie... pe sanatorul Markham să-mi spună ce știa despre el. Se pare că Nathan a petrecut trei ani în armată înainte de a investi un capital într-o fabrică veche de fructe din Florida. Numai că nu a folosit-o ca fabrică de fructe. A înființat prima dintre stațiunile balneare. Ai auzit de „băile Sullivan”? Sunt răspândite peste tot în Statele Unite.

— Da, am auzit. Chiar așa era, auzise, se gândi, simțind că-i bubuia capul ca un ciocan pneumatic. Doamne, fără îndoială că Nathan vedea în hotelul Kittrick doar o mică schimbare. Erau niște nimicuri față de complexul lui.

— Ei...! Adela o privea fix. Asta-i tot ce poți să spui? Ai putea să-mi mulțumești că te-am liniștit. Nathan nu va închide locul ăsta. E mult prea valoros pentru el...

India clătină din cap.

— N-ai nicio garanție.

— Am. Așa a spus Nathan. Nu-ți amintești!? A spus că dacă o să rămâi ca director social, face rost de bani pentru refacerea hotelului.

— Da, bine... India își umezi buzele uscate, realizând cât de nebunești erau speranțele ei. Cu un minut înainte încă mai nutrea gândul că Nathan putea descoperi că greșise. În ciuda celor întâmplare, se mai agăța încă de speranța că era același Nathan pe care-l cunoscuse odată. Nici nu-și dăduse seama că asta îi trecea prin minte înainte ca Adela să dea buzna în camera ei. Acum știa că trebuie să facă ceea ce plănuise noaptea trecută.

— Eu ar trebui să plec.

— Să pleci? Vocea neîncrezătoare a Adelei era amorțită. Cred că nu vorbești serios! Nu, n-o să-ți permit.

— Tu n-ai nimic de-a face cu asta mamă, replică India sec.

Sunt sigură că, dacă-l vei ruga pe Nathan, te va lăsa să rămâi. Dar eu trebuie să schimb mediul și liniștea. Adela o privea fix.

— Îl iubești, nu? exclamă neîncrezătoare. Te-am suspectat și înainte, dar, se opri dintr-odată. Ești o proastă!

— Știu.

— Nici măcar nu negi, nu?

— Ce rost ar avea? India era nepăsătoare. Fii fără grijă, el nu mă iubește. Strânse din dinți. Probabil că este încă credincios amintirii tale.

— Amintirea mea? Adela privi în gol o secundă, apoi deveni gânditoare. Părea că meditează cam mult la ce avea să spună, iar India o salvă de momentul stânjenitor care ar fi urmat, cu siguranță. Când Adela își recapătă glasul nu spuse ceea ce era de așteptat.

— Uite ce e, India, zise, așezându-se mai bine în scaun și punându-și mâinile pe marginea biroului, nu crezi că e timpul să nu

mai ai, sentimentele astea așa de răzbunătoare?

— Răzbunătoare? Eu? India o privi agasată.

— Da, răzbunătoare, replică Adela cu grijă. Vreau să spun că, dacă eu pot să-l iert pe Nathan, de ce n-ai putea și tu? Dumnezeu e martor că nu ți-a făcut nimic. Eu sunt cea care strică mereu totul.

— Oare? se întreba ce-ar spune mama ei dacă i-ar povesti ce-i făcuse Nathan noaptea trecută. S-ar fi schimbat ceva în decizia Adelei? Sau ar fi privit problema ca un alt mod de-a pune punct? De asta se temea cel mai mult.

Tremura la gândul acestei decizii. Când își dăduse seama că Adela se folosește de oameni pentru ceea ce dorește? Atâta timp acceptase tot ce spusese mama ei, fără să crâcnească. Când începuse să se îndoiască de inteligența ei?

— Eu plec spuse simplu. Orice vei spune, mamă, asta trebuie să fac.

— La naiba, India, nu-ți dau voie.

— Nu mă poți opri.

— Nu pot? Adela își încrucișa brațele și își trecu peste obrajii palizi unghiile lungi.

— India, dacă ți-aș spune că... Am exagerat puțin?

— Ai exagerat? India clipi, în ce privință?

— În privința lui Nathan, bineînțeles, în ce altceva?

— Adică ce, că deține băile Sullivan?

— Oh, nu fi închistată, India. Știi cât urăsc când te prefaci că nu mă înțelegi.

Oftă... Mă refer la ce s-a întâmplat în dimineața aceea... Când Aaron l-a alungat pe Nathan de pe insulă. India tremura...

— Ce vrei să spui?

— Nu m-ai auzit? Adela era nervoasă.

— Da, te-am auzit... se clătină pe picioare dar... nu mi-am crezut urechilor.

— Crede-mă. Adela se așează din nou pe scaun și-și strânse picioarele unul peste altul. Poate am înțeles greșit ce s-a întâmplat, asta-i tot. Nu spun că am făcut-o, adăugă în grabă, dar, cred că e posibil.

CAPITOLUL 12

Nathan își făcea bagajul când cineva ciocăni la ușa apartamentului. Deși nu voia să plece, mai ales acum, se lăsase convins

de Greg că trebuia. Trebuia să-i lase Indiei puțin timp, înainte de a încerca s-o convingă de sentimentele lui. La naiba... nu l-ar fi crezut, probabil că nici nu l-ar fi ascultat, cel puțin nu acum. Până ce va avea ocazia să-i explice ce-i cu băile Sullivan, nu va ști nimic din toate astea. Strigând „Intră”, continuă să-și îndese lucrurile în geantă. Se aștepta – să fie Greg sau cineva din personalul hotelului și strânse din dinți, nervos, când o văzu pe Adela intrând.

— Ce naiba vrei?

— Dragule, nu vrei deloc să-i vorbești mamei tale vitrege? protestă ea drăgăstos.

Se vedea pe fața ei că nu era atât de relaxată pe cât voia să pară. Nu voiam să-ți spun decât două vorbe, Nathan, atâta tot.

Nathan privi în pământ, dorindu-și să-l fi lăsat să se îmbrace în liniște înainte de a termina cu împachetatul. După ce făcuse dușul se îmbrăcase doar în halatul de baie, negru și nu se simțea prea bine știind că nu are nimic pe dedesubt.

Doamne, nu trebuia să se teamă de ea, își spuse în gând, chiar dacă amintiri din trecut îi stăruiau în subconștient. Scena asta semăna atât de mult cu ce se întâmplase atunci, când tatăl său îl acuzase de Dumnezeu știe ce... După ce citise scrisoarea lui Aaron, își dăduse seama de duplicitatea Adelei și, dacă India ar fi aflat...

— Cred că ar fi mai bine să ieși de aici, spuse el făcând un efort să nu ție la ea.

N-avem ce să ne spunem.

— O, nu, sunt de acord cu tine. Adela aruncă o privire prin cameră și apoi îi zâmbi din nou. E... nostim, nu? Știai că India a ajutat la decorări? A angajat o echipă profesionistă, fără îndoială, dar a avut și ea câteva idei remarcabile.

— Adela încetează! Nathan băgă pumnii în buzunarele halatului și o privi încruntat. Nu mă interesează remarcile tale despre apartament și nici alte prostii. Vreau doar să dispari de aici. Acum, până nu chem garda ca să te-azvârle afară. Râsul plin al Adelei umplu camera.

— Oh, Nathan! n-ai face asta.

— N-aș face-o?

— Nu. Își ținu respirația. Pentru un singur motiv, îți va fi foarte greu să-i explici Indiei, nu? Vreau să zic... eu aici... și tu... doar în halat.

— Cățea ce ești! Nathan o sfredeli cu privirea. Dacă te gândești că o să-ți meargă cu asta și a doua oară...

— Bine... bine. Adela ridică brațele. Am spus cumva că am venit pentru așa ceva? Te pripești, Nathan, să știi. Nici nu-mi trece prin minte că India ar fi atât de aprigă cum a fost tatăl ei. Cred că puțin i-ar păsa. Făcu o pauză lungă după care adăugă încet: Spune că pleacă.

— Pleacă! cu un efort supranatural, Nathan reuși să-și înăbușe cuvintele. Deși nu era pe deplin convins că făcuse bine, ascunzându-și reacția, era evident că fusese convingător pentru Adela.

— Ei, întrebă ea. N-ai nimic de spus? De pildă, că n-o lași să facă așa ceva?

Nathan nu era sigur ce fel de joc făcea Adela, dar era destul de șocat ca să o mai bage în seamă.

— De ce aș face asta? Întrebă, simțind că unghiile îi pătrund adânc în podul palmelor. Nu dispun de viața Indiei.

— Pe naiba! Reușise măcar să o calce pe nervi. Știa că un om nervos spune de cele mai multe ori exact ceea ce gândește și Adela nu făcea excepție.

— Știi prea bine că ar face tot ce i-ai spune.

— Crezi? Nathan reuși să-și domolească termurul din stomac și să rostească cu aparentă nepăsare: Mă îndoiesc.

— Bineînțeles că ar face. Adela era nerăbdătoare. Ți-am spus mai demult, fata e mândră în fața ta. Întotdeauna a fost așa și așa va rămâne. În afară de asta, ai spus că ea e o condiție în salvarea hotelului. N-o poți lăsa să plece.

Nathan începu să înțeleagă...

— Vrei să spui că, dacă pleacă, trebuie s-o urmezi!

— N-am spus asta. Nici nu era nevoie. Nathan strânse din tou. Biata de tine! Ce-ai să te faci când n-o să mai poți trăi de pe urma belului? Când va trebui să trăiești din banii tăi? Fața Adelei era lividă...

— Ți-ar plăcea, nu? Ți-ar plăcea să mă vezi suferind. Nu te grăbi, Nathan, n-o să se întâmple așa ceva. Ar fi trebuit să mă cunoști mai bine. Eu n-o să plec, nu înainte ca tu să pierzi tot ce ai aici. Nathan suspină.

— Mă tem că...

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, poate crezi că ai răspunsuri la toate, dar nu e chiar așa... Știi, am aflat cine ești. Știu totul despre

„Băile Sullivan”. N-ar trebui să ai un asociat așa de aparte. I-am recunoscut figura de îndată ce l-am văzut.

Fir-ar să fie, se gândi, i-a spus oare Indiei? Și dacă ar fi făcut-o de ce altă decepție l-ar mai fi acuzat acum? Ar fi trebuit să-i spună chiar el Indiei. Avusese șansa asta.

— Cred că mă înțelegi, Nathan. Doar un cuvânt despre dificultățile financiare să audă presa și ai să ai atâtea locuri anulate, încât n-ai să știi ce să faci cu ele. Ce se va alege atunci de hotelul Kittrick? Colțișorul ferit al tatălui tău se va scufunda fără urmă! Nathan pufni înciudat și, în același moment, parcă auzi un alt sunet, ca o adiere, pe coridor. Se gândi ușurat că putea fi Greg. Oare stătea pe hol ascultând ce vorbesc? Ușa se trânti din cauza brizei care intra printre perdele, făcându-l să bănuiască că de aici venea sunetul.

— Cu ce preț? rosti aspru, întrebându-se cât de departe intenționa Adela să ajungă.

Bineînțeles că presa putea să-l defavorizeze. Știuse asta dintotdeauna, dar nu voia să se lase șantajat, oricât l-ar fi costat.

— Bănuiesc că există un preț! Adela își recăpătă încrederea.

— Bineînțeles, așa e mereu, nu? Ai fi putut rămâne aici toți acești ani dacă ai fi fost pregătit să-l plătești. Știi prea bine, tatăl tău n-ar fi aflat niciodată. Erai atât de sigur că te va crede. Strânse din umeri. Și știm cu toții cum s-ar fi întors roata.

— Adela... Nathan făcu un pas spre ea, înfuriat, iar Adela întinse mâinile ca pentru a se apăra.

— Bine, bine... poate că atunci nu m-ai vrut, sau poate că voiai respectul tatălui tău, mai mult. Cine știe? Adevărul e că ai pierdut tot. Nu cred că mai vrei să riști asta încă o dată. Nathan se înfurie.

— Prețul tău, Adela, vreau să aud ce-mi ceri. Vreau să știu dacă-mi pot permite ce-mi ceri.

— Bineînțeles că poți. Își umezi buzele. Tot ce vreau de la tine este să o faci pe India să rămână aici. Va rămâne dacă i-o vei cere. Și acum pot continua să...

— Să minți cu nerușinare! cuvintele dure veniră din dreptul ușii. O, mamă, cum de-ai putut; cum de-ai putut fi așa de... nerușinată?!

Fusese cea mai rea zi din viața Indiei și șirul lor a continuat și după ce Nathan fusese alungat. Se simțise rău, îi fusese greață, se simțise trădată. Totuși nu fusese așa de groaznic ca în dimineața asta,

când se lupta cu ea însăși împachetând lucrurile. Avea atâtea, strânsese atâtea în acești cincisprezece ani. Asta era singura casă pe care și-o amintea și plecarea avea să fie dureroasă. Cel mai mult o durea gândul că nu-l va mai putea vedea pe Nathan. Doamne, era o minune că mai îndrăzne să o privească, să se uite la oricare dintre ele. Îi răpiseră totul, îi răpiseră mai mult decât ar fi putut să-i dea vreodată înapoi. Cel puțin fusese în stare să o oprească pe Adela înainte de a-i putea face și mai rău. De îndată ce-și dădu seama că India o urmărise până la camera lui Nathan, cedă. Față în față cu fata ei care nu numai că știa adevărul, dar nici nu avea ceva de pierdut susținându-l, se prăbuși ca proverbialul castel din cărțile de joc. Ultimul lucru pe care-l voia era să-i fie publicată povestea. Citise deja o mulțime de istorii despre abuzul părinților ca să-și dea seama că acuzațiile Indiei ar putea fi oricând publicabile. Ar fi îngropat-o în noroi oricât de inteligent s-ar fi eschivat. India o suspecta pe Adela c-ar mai fi avut și alte lucruri de ascuns... și nu în cele din urmă relația cu „Woodi” Markham. Fusese îngrozitor să spună asemenea cuvinte mamei ei în fața lui Nathan, care, deși a vrut să intervină, nu a avut răgazul.

Doamne, nu fusese niciodată mai stânjenită ca atunci când o auzi pe Adela spunându-i că face pe nebuna cu el. Aproape că i-a venit să-i întrerupă atunci și numai teama că ceea ce era mai rău abia atunci urma a ținut-o pe loc. Nici nu știa de ce o urmărise pe mama ei. Adela nu spusese că se duce la Nathan. Era doar o bănuială a ei, că se va duce să vorbească cu fiul ei vitreg. Doamne, ce bine că și-a urmat instinctul. Ceea ce tocmai auzise fusese o încercare de șantaj și nimic mai mult. Nu-și mai amintea cum o scosese pe mama ei de acolo. Fusese îngrozitor.

Adela vociferase pretinzând că totul era o neînțelegere, că avusese cele mai bune intenții. Bineînțeles că nimeni n-a crezut-o. Cel din urmă fu Nathan, care, după încercarea nereușită de a interveni, păru dintr-odată indiferent la tot ce se întâmpla în jurul lui. India tremura la gândul celor petrecute, la amintirea zilei pe care o pierduse convingând-o pe Adela că, orice făcuse, nu avea să o părăsească.

Asta și din cauză că, oricât de mult i-ar fi convenit să dea toată vina pe ceea ce făcuse Adela cu opt ani înainte, nu putea să ignore propria complicitate. Se pripise când îl judecase pe Nathan, își crezuse mama orbește în loc să-și creadă prietenul care nu o trădase niciodată.

Nu bănuia cum își petrecuse Nathan ziua.

După câte știa, probabil plecase de pe insulă. Când dăduse buzna în camera lui părea că își făcea bagajele. Văzuse valiza pe noptieră, în spatele lui. O observase chiar dacă fusese atentă doar la mama ei. Apoi văzuse că Nathan era numai în halat de baie, cu părul umed, lipit de ceafă. Oftă disperată. Se îndoia că poate sta undeva, lângă Nathan fără să-l observe. Nici nu trebuia să-l vadă ca să știe că e acolo. Era ceva psihologic, un sentiment, un suflu intangibil al bărbatului pe care-l iubea. Valiza era făcută și, apucând-o de mâner, o târî de pe pat pe podea. Apoi echilibrându-se o duse la ușă. Asta era a doua, se gândi, trecându-și în revistă eforturile fără niciun entuziasm. În felul ăsta nu i-ar fi ajuns nicio lună. Poate ar fi trebuit să cheme pe cineva s-o ajute. Pe cine? strânse buzele nervos. Pe mama ei? se gândi că nu era cazul. Nu pentru că era convinsă că Adela ar fi fost ocupată cu același lucru. După cum o știa, ar fi așteptat să termine ea de împachetat și apoi ar fi chemat-o să-i facă și ei bagajul. Probabil că stătea în camera ei, fumând și consolându-se cu puțin gin. Îi plăcea ginul... câteodată se temea de efectele lui asupra pielii. Îi era teamă că i-o strică în seara asta însă nu, se gândi India sec. Chiar și mama ei trebuia să-și dea seama că erau lucruri mai importante de care să se teamă, nu că-i vor mai apărea câteva riduri în plus.

Valizele de lângă ușă arătau oribil. Nu se potriveau cu luxul camerei, în verde și auriu. Stricau cu aspectul lor și ultima noapte petrecută în aceste apartamente.

Singurul lucru pe care-l putea face era să le așeze la ușă alăturată, undeva unde să nu le mai vadă. Privind în jur, luă unul dintre geamantane și-l târî în camera de zi, dar nici aici nu-i oferea o priveliște mai plăcută. La naiba cu asta, se gândi și le duse pe hol. Nu îmbiau pe nimeni să le fure. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat așa, nu prea îi păsa. Deschise ușa și se chinui să treacă valizele peste prag când dădu cu ochii de niște papuci de casă. Stăteau chiar în fața ușii. Își ridică ochii de-a lungul pantalonilor de mătase albastră și a cămășii negre, deschise, lăsând să se vadă pielea bronzată a gâtului. Gâtul lui Nathan, se gândi încordată, înainte de a privi fața fără urmă de zâmbet. I se părea ciudat pentru că tocmai atunci se gândea la câte lucruri împărțiseră împreună. Sau poate asta era doar părerea ei.

În acel moment nu părea deloc să aibă ceva în comun cu ea.

Nu spuse nimic așa că-i rămânea ei să rupă tăcerea:

— Bună, spuse forțându-se să fie calmă, ca și când n-ar fi vrut decât să respecte regulile bunei cuviințe. Îmi pare rău. Nu te-am auzit. Apoi adăugă doar pentru ea: M-am asigurat că nu sunt îmbrăcată doar în șort și tricou.

— N-am bătut la ușă, încercă el să spună. India se chinui să descopere o urmă de umor în tonul lui. Pot să intru? Trebuie să-ți vorbesc.

— Eu... India privi peste umăr. Credeam că ai plecat.

— N-am plecat, după cum vezi.

— Dar pleci?

— Ce contează? Evident încordat, privi în dreapta și-n stânga de-a lungul culoarului. Vrei neapărat să atragi atenția? Nu-ți răpesc decât câteva minute, se poate? India înghiți în sec și se trase câțiva pași înapoi, privind spre ușă.

— Minunat. Păși înăuntru. Cred că ești singură. India ezită, închise ușa și se sprijini de ea.

— După cum vezi, spuse îngânându-l, eu tocmai împachetam, am o mulțime de lucruri de făcut. Ridică din umeri.

— Atunci nu le mai face. India își mușcă buza.

— Prefer să le fac, nu vreau ca alții...

— Vreau să spun... nu pleca, spuse Nathan autoritar.

Stătea încremenit pe covorul chinezesc, privind-o sprijinindu-și palmele pe pulpe. Nu trebuie să pleci, India. Asta n-are nimic de-a face cu mama ta. Aici e casa ta, dacă vrei să rămâi, rămâi! India era bucuroasă că scosese bagajele în fața ușii.

— Glumești?

— Nu glumesc. Își umezi buzele și izbucni:

— Nu ne datorezi nimic, să știi.

— Am spus eu asta? strânse pumnii și-i lăsă să atârne pe lângă corp.

Doamne, India, îmi e atât de greu! De ce nu vrei să-mi ușurezi situația? Vreau să rămâi, mă înțelegi? Vreau să faci ce vrei.

— Ce vreau?

— Da, ce vrei. Răsuflă ușurat și privi amărât în jurul lui. E ceva de băut pe aici?

India se smulse la lângă ușă.

— Am coca-cola...

— E perfect. Sau poate să-ți aduc o bere?

— Să te duci să-mi aduci o bere? murmură. Aș, nu fi prost! Își spuse în sinea lui. Nu trebuie să faci nimic special pentru mine. Coca-cola e perfect, mai ales dacă e și acidulată.

— Este. India se grăbi să aducă băutura încercând să gândească fiecare lucru la rândul lui. Era însă obsedată de motivul pentru care Nathan venise și, deși știa că era o nebunie oferta lui, era prea tentantă ca să n-o scape din mână. Cutia frigorifică era mereu plină cu băuturi reci. În fiecare cameră de oaspeți exista un astfel de frigider, de obicei plin cu apă minerală și sifon, un supliment pentru Scotchul care era băutura cea mai populară a hotelului. La India se găsea doar apă tonică și cola, așa că nu era nicio greutate să-i ducă o cutie.

Degetele lor se atinseră în trecere. India încercă să nu se gândească cât de reci erau și să nu-și amintească de noaptea trecută, când îi mângâiaseră pielea.

Reacția ei putea să complice fără voie ce-i spunea Nathan, așa că cel mai bine era să-și amintească în fiecare moment că fusese refuzată.

Nathan desfăcu cutia și bău jumătate dintr-o singură sorbitură, apoi ștergându-și gura cu dosul palmei, o privi satisfăcut.

— Mulțumesc. Răspunsul Indiei veni puțin stângaci.

— Cu plăcere. Dându-și seama cum sunase, adăugă: E cam caldă.

— Nu-i așa? Nathan privi în cutie, apoi o puse pe marginea mesei. Și nu vorbeam despre vreme. India pufni în râs.

— Nu înțeleg.

— Nu? O cercetă din priviri. De ce nu te cred oare?

— Nu știu.

— Poate că nu sunt obișnuit să aud adevărul din partea voastră, sugeră el cu blândețe, făcând să scadă optimismul Indiei.

— Se poate... fu de acord adoptând din nou poziția de siguranță, proptită de ușa. Dar... dacă așa simți, nu înțeleg de ce mi-ai cerut să rămân? Dacă te simți răspunzător în fața Adelei, nu e nevoie. Pot să mă îngrijesc de amândouă.

Nathan se încruntă.

— Nu am nicio responsabilitate față de Adela. Nu simt nimic pentru ea, punct.

Doar la tine mi-e gândul. N-ai înțeles încă? Vocea lui Nathan nu

prea era încurajatoare și India avu sentimentul aproape palpabil că valuri de păreri i se zvârcoleau în stomac. Ce naiba, chiar trebuie să vorbească cu ea ca și cum i-ar fi cerut să-i citească gândurile? Înțelesese ce intenții avea. Spusese foarte clar noaptea trecută.

— Ei bine, spuse, atentă la fiecare cuvânt... cred c-ar trebui să mă simt flatată...

— India!

— ...că simți asta pentru mine, dar nu e nevoie. Și, dacă vrei să spui că te simți răspunzător pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută... Nu putu să termine fraza. Cu un suspin înăbușit, Nathan se repezi la ea și rezemând-o de ușă îi înecă cuvintele într-un sărut lung.

— Doamne, oftă din nou sărutându-i umerii. Cred că meritam să aud asta, dar cred că mai degrabă meritam sărutul ăsta. Totul se învârtea în jurul ei. Se luptă să-și revină.

— Nu e bine ce faci, Nathan. Nu trebuie să pretinzi că ai același sentiment doar pentru că Adela ți-a spus ce... ce simțeam eu pentru tine. Plecai, am văzut că ți-ai făcut bagajele. Ah, Nathan, dă-mi drumul. N-o să meargă în felul ăsta.

— Mie mi se pare că merge de minune, replică Nathan calm, simțindu-i mușchii abdomenului încordați. India avu măcar sentimentul că nu era înșelată. Era totuși o mare diferență între a-l excita și a-l iubi.

— Iubito, ascultă-mă, am așteptat toată ziua să vii să mă faci fericit.

— Să te fac fericit? India părea încurcată.

— Da, aprobă Nathan cu vocea scăzută. India, trebuie să-mi spui că m-ai iertat. Pentru că am pus bariera asta între tine și Adela. Ridică privirea spre el.

— Asta-i o stupizenie!

— Nu-i așa? Nathan își mângâie o sprânceană cu vârful degetului. Iubito, femeia asta ne-a făcut zile fripte amândurora. Nu pot să nu o acuz că te-a forțat să fii împotriva mea chiar și acum, astăzi.

— O, Nathan. Avea ochii în lacrimi.

— Asta înseamnă că mă ierți? Clătină din cap.

— N-am de ce să te iert.

— Nici pentru ce am făcut azi-noapte? Încercă să-i amintească, în șoaptă, suspinând în treacăt, la atingerea genunchiului ei.

— Am fost sinceră ȕipă India privind-u-l fix, cu lacrimile în ochi. Am fost sigură că de asta ai venit. Ești gata să pleci. Nu încerca să negi. De ce te-ai răzgândit, sau poate n-am dreptul să știu? Nathan se îndepărtă dar n-o eliberă din strânsoarea brațelor, sfredelind-o cu privirea.

— Bine, plecam. Ai dreptate. Îmi făceam bagaje ca să plec naibii de aici când aveam ocazia. Nu pentru că nu-mi pasă de tine. Ar fi trebuit să știi asta. Plecam pentru că eram al naibii de speriat ca să-ți mai spun ce era în sufletul meu. India încercă să-i evite privirea, dar fu imposibil să scape. Se simțea copleșită în ochii lui și fiecare părticică a trupului se revolta.

— Nu... nu te cred.

— De ce?

— Tu nu te temi de nimic.

— O, nu mă tem? Nathan strânse din dinți: Ai să fii surprinsă. Privi în pământ.

— Nu face asta, nu-ți bate joc de mine, Nathan. Bine, încă te mai iubesc. Asta voiai să auzi?

— Vreau să aud o grămadă de lucruri de la tine, spuse apăsător. Nebăgând de seamă că se zbate în brațele lui, îi atinse ușor urechea cu vârful limbii. De pildă că te vei căsători cu mine și... că nu-i vei cere mamei tale să-ți fie damă de onoare!

— Nu!... Se smulse din strânsoare plângând. Nu trebuie să faci asta, Nathan.

E... drăguț din partea ta și apreciez gestul, dar... Nathan se întoarse și se rezemă de ușă, cu capul în piept.

— De câte ori? întrebă. Nu fac asta pentru tine, India. O fac pentru mine. Te iubesc, nu pricepi? Mereu te-am iubit, dar când ai sufletul rănit îți trebuie al naibii de mult timp ca să mai poți crede în cineva! India tremura din toate încheieturile.

— Bine, ȕii la mine? Nu trebuie să mă iei de nevastă.

— Ba da, trebuie. Nathan o prinse în brațe din nou. Nu profit de tine. Vei fi soȕia mea și niciodată n-am să te las să uiȕi asta!

Câteva ore mai târziu, Nathan se juca senzual cu părul ei.

— Cel puțin știu că sunt singurul care poate dovedi că ești cu adevărat virgină, spuse încetșor, mângâindu-i sfârclul unui sân. India îl privi cu indignare prefăcură.

— Pari mulțumit de tine.

— Sunt, chicoti... Nu m-am gândit până acum, dar mă simt minunat. Mă gândeam uneori la tine, cum ai fi căsătorită, cu copii. Acum știu de ce simțeam un fel de... lovitură în stomac. India suspină. Vocea îi era tremurătoare.

— Ești sigur că asta vrei? Nathan arboră o figură serioasă.

— Sunt sigur.

— Cred că ai mai întâlnit și alte femei.

— Am făcut dragoste... în orice caz, o corectă amabil.

— Atunci de ce?

— De ce tu? Pentru că toate celelalte erau doar sex... Nimic altceva. Cu tine e diferit. Nu mă întreba de ce. Pur și simplu am simțit, din momentul în care te-am atins, tu... nu știu... o mângâie, tu ești aceea.

— O, Nathan!

— Da. Stupid, nu? Se strâmbă. Toate celelalte n-au însemnat nimic. Noaptea trecută... a fost ruperea sentimentelor cu care mă luptam de când m-am întors pe insulă. Mi-am spus că nu puteam iubi pe cineva care nici măcar n-a crezut în mine. N-am putut să te părăsesc, iubito, atunci am știut, că eram într-o mare încurcătură. India oftă.

— Bine, m-ai convins. Rămân.

— Rămâi? Nathan părea surprins. Nu-și găsea cuvintele.

— Rămân aici, pe insulă. Voi face tot ce vei vrea... doar să-mi spui ce.

— O, Doamne! Nathan se năpusti asupra ei punându-și din nou piciorul între pulpele ei. Iubito, am uitat să-ți spun, locuiesc la New York. Crezi că poți rezista să faci asta?

Micul avion plana deasupra insulei și India se întoarse spre Nathan care stătea tolănit în scaunul de alături.

— Aproape că am ajuns, spuse mângâindu-și pântecul.

— Ei bine. Cred să fiul tău e puțin nerăbdător. Nathan chicoti, se strânse lângă ea punând o mână posesivă pe pântecul Indiei și mângâind-o.

— Ce-ai spune dacă și tatăl lui ar fi puțin nerăbdător? murmură... Nu uita că am fost în Columbia Britanică în ultimele săptămâni. Parcă nu te-am văzut de o veșnicie. Cred că mama ta nu e

geloasă. Te vreau doar a mea. India se lipi de el cu o senzualitate nebănuită.

— Noaptea vor fi doar ale noastre, spuse bucurându-se de dorința lui nesățioasă.

Iubitule, nu mă privi așa. Sunt convinsă că Elena crede că nu ți-e bine.

— Scutește-mă de ce crede Elena, replică fără să se uite măcar la stewardesă. Sunt cu nevasta mea și o privesc cum am chef. India zâmbi și, pentru că privirea lui o neliniștea, preferă să-și întoarcă ochii spre hublou. Văzu noile construcții care se făceau lângă port. Într-un an, Nathan și Greg realizaseră atât de multe și acum se întorceau să sărbătorească redeschiderea hotelului.

— Bine că măcar Greg va fi aici, să ne primească, adăugă Nathan, ridicându-i o buclă căzută pe umăr și sărutându-i tandru gâtul. Ultima oară când am vorbit cu el mi-a spus că se înțelege de minune cu Adela. Cred că e tocmai ce-i trebuie mamei tale. Cineva care nu joacă cum îi cântă ea, dar care e o permanentă piatră de încercare. India se amuză...

— Poate ai dreptate. Nu îl invidiez. Totuși de când a aflat că va fi bunică i s-a cam tăiat elanul.

— Hm... Nathan aprobă, gândindu-se la scrisoarea pe care o distrusese curând după căsătorie. Meditase îndelung la ce-i scrisese Aaron și decisese că India nu merita să poarte în continuare povara. În afară de asta, Aaron murise și, după cum spusese chiar el, luase în mormânt păcatele lui și ale Adelei. Nathan avea femeia pe care o iubea. Își putea permite să fie generos, India se întoarse spre el curioasă, simțind că e preocupat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Părea convins. Mă gândeam doar cât de mult te iubesc. Amintește-mi să ți-o spun din nou mai târziu. Și așa a făcut...

SFÂRȘIT